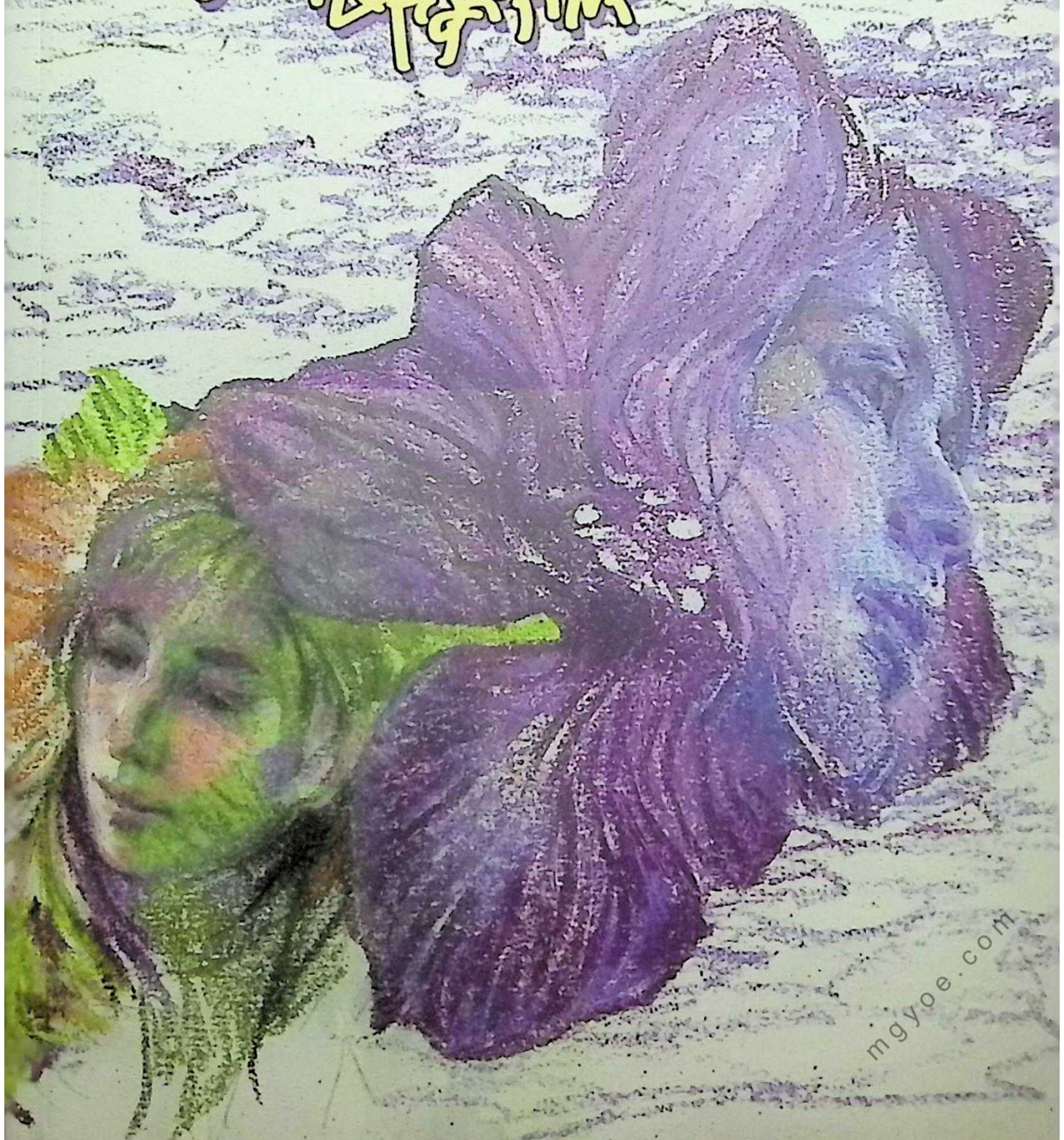

အိမ်ထောင်ရေး အခြေခံကျမ်း

SAMPLE BO

min + ...

ISBN 978-99986-52-82-8

9 789998 652828 >

KOSMO

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ပထမအကြိမ် - ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ အားမာန်သစ်စာပေ။
- ဒုတိယအကြိမ် - ၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
- တတိယအကြိမ် - ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၂၅ ခုနှစ်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
- အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
- မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ် - ဦးကျော်ဌေးမင်း၊ အောင်သိန်းသန်းပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၃၅)
အမှတ်-၁၃၈၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အတွင်းပုံနှိပ် - ဒေါ်ခင်မြင့်ဝေ၊ စာပေလောက ပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၃၀)
အမှတ်-၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးသရုပ်ဖော် - မြင့်မောင်ကျော်
- တန်ဖိုး - ၁၉၀၀၀ ကျပ်

မျက်ရည်လောကများ၏ ဟိုမှာဘက်
တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

စကားသစ္စာ
 မှန်သောခါဝယ်
 သြဇာလေးနက်
 ပေါ်ဆီတက်၍
 နွယ်မြက်သစ်ပင်
 ဆေးဖက်ဝင်၏။ ။

ရှင်မဟာသီလဝံသ

သစ္စာ

ငါ့စာဖတ်၍၊ မမြတ်တိုင်စေ
 မရှုံးစေသား၊ ပျင်းပြေနှစ်ခြိုက်
 တွေးဖွယ်ထိုက်ရာ၊ တစ်ပိုဒ်တလေ
 တွေ့ငြားပေမှု၊ စာပေကျေးကျွန်
 ငါဝတ်ပွန်ပြီ၊ ငါမွန်အမြတ်
 ငါအတတ်ဟု၊ စာဖတ်သူပေါ်
 ခေါင်းကိုကျော်၍၊ ငါသော်ဆရာ
 မလုပ်ပါတည်း။ ။

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

အပိုင်း (၁)

နွေနှင်းမြမြ

အခန်း (၁)

နှလုံးသား...။

နှလုံးသားကို နူးညံ့သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဟုတ်ကဲ့... ဆိုနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော့် နှလုံးသား၏ အတွင်းဗဟိုသည်ပင်လျှင် နူးညံ့နေလေသေးသည်ကို ကျွန်တော် သိသည်။ သည်တော့ အင်း... နှလုံးသား ဟူသည်က နူးညံ့လေသည်။

သို့ရာတွင်ခက်ချည်ရသေး။ ကျွန်တော့် နှလုံးသား၏အပေါ်ယံမှာတော့ အမာခွံတစ်ခုက လွှာလွှာဝန်းပတ် အုပ်လွှမ်းနေသည်။

မာပင် မာသော်လည်း ဖန်သားကဲ့သို့ ကြည်တော့ ကြည်လင်လေသော အမာခွံ။

ဪ... ပကတိအနေနှင့်က ဘယ်လောက်နူးညံ့သော အရာတစ်ခု ဖြစ်ပါစေ၊ အပူရှိန်နှင့် တွေ့တော့ ခြောက်သွေ့ရသည်။ ပြီးတော့ တင်းမာရသည်။

ကျွန်တော့်နှလုံးသား၏ အတွင်းဗဟိုက နူးညံ့နေလေသေးသည်ကို တွေ့ရ၍ ကျေးဇူးတင်ရသည်။ အပေါ်ယံ အမာခွံအလွှာက ဖန်သားကဲ့သို့ ကြည်လင်နေသေး၍လည်း ဝမ်းသာရသေးသည်။

“The desire of the moth for the star,
of the night for the morrow,

“ကြယ်ကို လိုချင်သော ပိုးစုန်းကြူး၏ ဆန္ဒ၊
နံနက်ကို လိုချင်သော ည၏ ဆန္ဒ”

ကျွန်တော် ချစ်မြတ်နိုးလှပါသော ကဗျာဆရာ ‘ရှယ်လီ’ (Shelley) ၏ ကမ္ဘာကျော် အလင်္ကာစကား။

ပိုးစုန်းကြူးတစ်ကောင်က ကြယ်ကို ရကောင်းပါသလော၊ မြေပြင်မှ ပိုးစုန်းကြူးက ဟိုးအဝေး ကောင်းကင်မြင့်ဆီကို ရောက်နိုင်ပါသလော။

ညဆိုသည်မျိုးကလည်း နေ့ကို ရကောင်းပါသလော။

ဆန္ဒတော့ ထားနိုင်ခွင့် ရှိသည်။ ရှိရမည်။

အမှန်ကား အစက ရှယ်လီ ဘာပြောသည်ကို ကျွန်တော် နားမလည်ပါ။

ဪ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း နားမလည်ပါ။

ကျွန်တော့်ဆန္ဒက ဘာပါနည်း။ ကျွန်တော့် ငွေကြယ်ကလည်း ဘာပါနည်း။

ပိုးစုန်းကြူးလေးက ကြယ်ဆီ တက်ပြနေသည့် ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ညတစ်ညက စပြီး ကျွန်တော် ပြောပြပါမည်။

အခန်း (၂)

ဘဝကို ဘယ်ပုံစံခဲသနည်း။

ကျွန်တော့်အတွက် နုနယ်သော နှလုံးသားလေးကို အခွံမာပါးပါးလေး
လွမ်းအုပ်ပြီး စခဲရသည်ဟု ဆိုရပါမည်။

ဪ... သည်အသိကို မသိသည့် အချိန်၌ ကျွန်တော့်အသက်က ၁၂ နှစ်
သာ ရှိသေးသည်။ ပြီးတော့ သည်လောက ခရီးပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း အဖော်
မပါ။

သိသော နေရာမှ မသိသော နေရာဆီ သွားနေဆဲ။

တွယ်ရာမဲ့ဘဝမှ မရေရာ မသေချာသော တွယ်ရာရှိသည် ထင်ရာသို့
စွန့်သွားနေချိန်။

တစ်နေ့တာနီးပါး ခရီးတစ်လျှောက်တွင် သစ်ပင်တို့ ရွက်ဝါတွေ ကြွနေ
ကြသည်။

ပူပြင်းသော နွေ၏ နေအောက်မှာ ရထားကြီးက တစ်နေ့လယ်လုံး ခုတ်
လာရရှာသည်။

ရထားကြီး ဖြတ်မောင်းလာသော လယ်ကွင်းတွေမှာ ရိုးပြတ်ငုတ်ဝါဝါ
တွေသာ ရှိတော့သည်။

အဝေးဆီ၌ တစ်စီးတလေ လှမ်းလှမ်းတွေ့ရတတ်သော နွားလှည်း
နောက်ပိုင်းတွင် ဖုန်လုံးကြီးတွေက လိပ်လိပ်ထ ကျန်ရစ်ကြသည်။

လယ်ကွင်းလယ်မှ လေပွေကလည်း ဝှေ့ဝှေ့ပြတတ်သေးသည်။
ရထားတွင်းသို့ တိုးဝင်လာသော လေကလည်း မအေး။ ပူသည်။ ပူလိုက်
ပါဘိတော့သည်။

ကျွန်တော့်အရွယ်၊ ကျွန်တော့်ဘဝနှင့် မတန်မရာ ရွက်ဝါတွေ အများ
ကြီး ကြွေပြသော သီချင်းကြီးတွေကို ကျွန်တော်ရသည်။ အဲသည် သီချင်းတွေ
ထဲက နွေတွေကတော့ လှလိုက်ပါဘိခြင်း။

ယခုတော့ နွေဆိုသည်က ပူသည်။ နွေပူပူမို့ သစ်ရွက်တွေက ကြွေကြ
သည်။ ကြွေသော ရွက်ဝါတွေက လေမှာ မျောချင် မျော၊ လေပွေနှင့်အတူ ပျံတက်
ချင် တက်၊ အပြီးသတ်ကျတော့ မြေပြင်ဆီ ပြန်ကျ။

တွယ်ရာမဲ့၊ ရွက်ဝါ ဆိုသည်က တွယ်ရာမဲ့။

အပြင်က နွေပူသကဲ့သို့ ကျွန်တော့် ရင်တွင်းမှာလည်း ပူနေသည်။
နွေက ကံကောင်းသည်။ သူ ပူသည်ကို မကွယ်မဝှက်ဘဲ ပူပြနိုင်သည်။
ကျွန်တော့်ရင်တွင်းမှ အပူကိုတော့ ဝှက်ထားရသည်။ မျက်နှာမှာ မပြ
ရဲ။

ပြလည်း မပြချင်ပါ။ ပြ၍လည်း မည်သူက သနားပါမည်နည်း။ သနား
ကြ၍လည်း ကျွန်တော့်ဘဝကြီးက ခုခဏမှာ ဘာများ ထူးသွားပါမည်နည်း။

ဝမ်းနည်းရသော အချိန်တွေ ကုန်ခဲ့ပြီ။ မျက်ရည်ကျခဲ့ရသော အချိန်
တွေ ကုန်ခဲ့ပြီ။ ဆုတောင်း၍ မျှော်လင့်ရသော အချိန်တွေ ကုန်ခဲ့ပြီ။ အားကိုး
လောက်အောင် သနားပါသည် ဆိုသော လူစမ်း။ သူစိမ်း ဆိုသူ တစ်ယောက်ကိုမျှ
လည်း ကျွန်တော် မတွေ့ဖူး။

ယခု ကျွန်တော် ဦးတည်သွားနေသည်က သူစိမ်းတွေဆီတော့ မဟုတ်။
သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်ကို ဖြူသလော၊ မည်းသလောဟုပင် သိသူတွေ မဟုတ်ကြ။
ကျွန်တော်တစ်ယောက် ဤလောက၌ ရှိနေသည်ကိုပင် သိကြသူတွေ မဟုတ်။
သည်တော့ သူစိမ်း၊ သူစိမ်းတစ်မျိုးပါတကား။ အဲသည် သူစိမ်းတစ်မျိုးကလည်း
သူစိမ်းတကာလိုပင် ကျွန်တော့်ကို ငြင်းပယ်ကြလျှင်...။

ကျွန်တော့်ရင်မှာ ပူလာပြန်သည်။ မျက်ရည်က စို့ချင်လာသည်။ ရင်တွင်း
တစ်နေရာက တစ်စုံတစ်ခုကလည်း ဆို့ချင်လာ၏။

ဪ... မျက်ရည်က ကျန်နေသေးသည်ကိုး။

မကျန်ပါနှင့်၊ မစို့ပါနှင့်၊ မျက်ရည်ကျန်လေးက စို့၍ ဘာတွေက ထူးသွား ပါမည်နည်း။

ရင်တွင်းက ဆိုတက်ချင်လာသော တစ်စုံတစ်ရာရယ်၊ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေပါ။ ပြန်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေး နေပါ။ မင်းက ဆိုတက်လာတော့ မျက်ရည်ကလည်း လိုက်စို့ချင်တယ်ကွယ်။

ကျွန်တော်က မျက်တောင်များကို ခတ်ပြီး မျက်ရည်ကို တားလိုက် သည်။ သက်ပြင်းကို ရှိုက်ပြီး ရင်တွင်းမှ ဆိုတက်ချင်သော အရာကိုလည်း တား လိုက်သည်။

ကျွန်တော် စီးလာသော ရထားပေါ်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ရွယ်တူကောင် လေးတွေ ပါကြသည်။ အများကြီး ပါကြသည်။

သူတို့ ဘာလုပ်ကြသည်ကို ကျွန်တော် သိသည်။ သူတို့လည်း သူတို့ အတိုင်းအတာနှင့် သူတို့ရဲ့ကြံစဉ်များကို ကျွန်တော် နားလည်သည်။ သူတို့ အထဲတွင် ကျွန်တော်နှင့် သိသူတွေပင် ပါကြသည်။ သူတို့ သံသရာထဲတွင် ကျွန်တော် လည်း ဝင်လည်နိုင်သည်။ သူတို့လောက်တော့ ကျွန်တော်လည်း သတ္တိရှိသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့သံသရာကို ကျွန်တော် မကြိုက်ပါ။ သူတို့ သံသရာ မျိုးမှာ ကျွန်တော် မလည်ချင်ပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤခရီးကို ကျွန်တော် ထွက် လာခဲ့သည်။

သိသောနေရာမှ မသိသော နေရာဆီ။

ကြွေသော ရွက်ဝါတွေကို ကျွန်တော် ကြည့်မိသည်။

သူတို့လည်း တွယ်ရာမဲ့။ တွယ်ရာမဲ့ ဆိုတော့ လေဆောင်ရာ လွင့်ကြရ သည်။

ဪ... ဤရထားပေါ်မှ ကောင်လေးအများမှာလည်း လေဆောင်ရာ လွင့်နေကြသူတွေ။

ကျွန်တော်က လေဆောင်ရာ မလွင့်ချင်ပါ။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် သစ်ရွက်မဟုတ်မှန်း သိသည်။ သစ်ရွက် မဟုတ်ပါဘဲနှင့် လေဆောင်ရာ ကျွန်တော် လျှောက်လွင့်ရမည်လော။

ရထားကြီးက တဖြင့်ဖြင့် ခုတ်နေတုန်း၊ ကျွန်တော့် အင်္ကျီအိတ်တွင်းမှ စာလေးတစ်စောင်ကို ကျွန်တော် ယူဖတ်သည်။

“သမီးကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပေမဲ့ မြေးကိုတော့ သနားပါ မေမေ၊ ဒါဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေမယ် သိနေတဲ့ သမီးရဲ့ နောက်ဆုံး အသနားခံ ချက်ပါ”

မေမေ။ ကျွန်တော့်ကို သေခါနီးချိန်အထိ မျက်နှာတွင် သေရိပ်ကို နည်းနည်း မျှ ပြမသွားသည့် မေမေ။ တကယ်တော့ သူ အားလျှော့ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ မေမေ သေခါမှ သည်စာလေးကို ခေါင်းအုံးအောက်မှာ တွေ့ရသည်။

အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်မိခဲ့ရသောကြောင့် စာတစ်ခုလုံးကို ကျွန်တော် အလွတ် ရမိလှ ရှိနေပြီ။ သည် အဆုံးစာပိုဒ်ကိုတော့ အလွတ်ကောင်းကောင်း ရနေသည်။

သည်တိုင်းကြည့်တော့ မေမေက ဘွားဘွားကို တောင်းပန်ထားသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်တွင်းတွင်တော့ မေမေက ကျွန်တော့်ကိုပါ တောင်းပန်သွားသည်။

မေမေ မရှိတော့လျှင် ဘွားဘွားတို့ဆီ သွားပါ။

မေမေ့ဆန္ဒ၊ မေမေ၏ သေခါနီး နောက်ဆုံးဆန္ဒ။

တဂျိုးဂျိုး တခိုင်းခိုင်းနှင့် ရထားကြီးက မြည်လာသည်။

အောက်တွင် သောင်ထိုး၍ ရေနည်းနေသော စစ်တောင်းမြစ်ကို တွေ့ရ သည်။

ကျွန်တော် လာခဲ့ရာ မွန်ပြည်နယ်သည် ဟိုဘက်ကမ်းမှာ ကျန်ရစ်ပြီ။ ကျွန်တော် ကိုင်ထားသော စာရွက်ပေါ်တွင်တော့ မျက်ရည်ပေါက် အသစ် စက်စက် တစ်ပေါက်ကို တွေ့သည်။

ဪ... ဘယ်အချိန်က ကျလိုက်ပါသနည်း။

ထိန်းထားလျက်က သူ ကျသည်။

ရထား တုန်ခါသောကြောင့် သူ ကျမည်။

ပြတင်းမှနေပြီး တံတားကို ကျွန်တော် ကြည့်သည်။

စစ်တောင်းတံတား ကဲ့သို့သော ဧရာမ တံတားကြီး မဟုတ်ပါ။

သံတံတား သေးသေးသွယ်သွယ် ရှည်ရှည် တစ်ခုသာပါ။

ဟိုဘက်တောင်နံရံနှင့်သည်ဘက်တောင်နံရံကို ကူးဆက်ထားသည်။

ဪ... ဟိုးအနိမ့်အောက်မှာတော့ မီးရထားလမ်းတစ်ခု။

ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်၌ တောင်ကြီး
တွေပေါ် မီးရထား ဘယ်ပုံ တက်လာခဲ့သည်ကို သတိရသည်။

တောင်နံရံစောင်းတစ်လျှောက် မြောင်သွယ်တွေ ဝိုက်ပြေးလျက် တက်
သည့်အခါ တက်သည်။ ပိတ်ဆီးနေသော တောင်သားထုတွင်း လိုက်ထွင်း၍
ဖြတ်သည့်အခါ ဖြတ်သည်။ အလွန်မြင့်လွန်းသောကြောင့် အခြားနည်း မရှိ
သောအခါ လွန်းထိုး၍ တက်သည်။

ယခု သည်တောင်စောင်းမှ ဟိုတောင်စောင်း ခြားနေသော ချောက်ကြီး
ကို တံတားခင်း၍ ကူးသည်။

ဘဝသံသရာ ရပ်ရှင်ကားကို ကျွန်တော် ကြည့်ဖူးသည်။ ဤတံတားကို
အသားပေး၍ ရိုက်ပြထားသည်။

ဪ... ယခု သူက ဘဝသံသရာတံတားဟု နာမည်ကျော်ခဲ့ပြီ။

မြောက်ဘက်တောင်နံရံစောင်းတွင် ကားလမ်း ရှိသည်။ သည်ကားလမ်း
ဘေးတွင် ကားတွေ ရပ်ထားပြီး လူတွေက အောက်ဆင်း၍ မီးရထားကြီး တံတား
ကူးနေသည်ကို အထူးအဆန်းအဖြစ် ကြည့်နေကြသည်

ရထားပေါ်မှ လူတွေကလည်း ကြည့်နေကြသည်။ တံတားကိုလော၊
ဖြတ်ကူးနေသော ရထားကြီးကိုလော။

ဘဝသံသရာ ဆိုသည့် စကားကို ကျွန်တော် နားလည်သည်။ အခြား
ရွယ်တူကလေးတွေထက် ကျွန်တော် ပိုနားလည်သည် ထင်သည်။

ဖြစ်ချင်တာလည်း မဖြစ်ရပါ။ မဖြစ်ချင်တာလည်း ဖြစ်ရတာ။

သည်သီချင်းသံက နားမှာ စွဲနေသည်။

ရထားကြီးက တံတားကို ကူးနေသည်။ ရထားပေါ်မှ လူတွေကလည်း
ကူးမှန်းမသိ လိုက်ကူးနေကြသည်။

ဘဝသံသရာ တံတားကို ကူးနေကြသော မိမိတို့ကိုယ်ကိုတော့ လူတွေ
ကြည့်မိကြပါသလော။

ကျွန်တော်က မျက်လုံးများကို ညှစ်ပိတ်လိုက်သည်။

မျက်လုံးများကို ညှစ်ပိတ်ပစ်သော အကျင့် ကျွန်တော့်မှာ ရနေပြီ။
မျက်လုံးများကို ညှစ်ပိတ်ခြင်းမှာ မျက်လုံးပိတ်ခြင်းသက်သက် မဟုတ်ပါ။ အဲသည်
သဘောကို ကျွန်တော် သိသည်။ ကျွန်တော်သာလျှင် သိသည်။

ပိတ်ထားသော မျက်လုံးများတွင်တော့ အမြင်ရိပ်တွေ ပေါ်နေသည်။
ကျယ်ပြောသော သံလွင်မြစ်ကြီး။ သည်မြစ်ကြီးကို ကျွန်တော် ကူးခဲ့ပြီ။
ရေနည်း၍ သောင်ထွန်းနေသော စစ်တောင်းမြစ်ကြီး။ သည်မြစ်ကြီး
ပေါ်မှ တံတားကြီးကိုလည်း ကျွန်တော် ကူးခဲ့ပြီ။

ပြာမှောင်သော တောင်တန်းကြီးများ၊ လွန်းထိုးတက်ခဲ့သည့် အဆုံးက
ခွေးရုပ်ဘူတာ။ တောင်မြင့်တွေက ဝိုင်းနေသည်။ တောင်နံရံတွေမှာက မြူတွေ
နှင့်။ တောင်ထိပ်မှာက တိမ်တွေနှင့်။

နောက်... နောက်တော့ ထင်းရှူးတောများ။ ကျွန်တော် မမြင်ဖူးသော
ထင်းရှူးတောများ။

ယခုတော့ ဘဝသံသရာတံတား။ သည်ဘက် တောင်စောင်းမှသည်
ဟိုဘက် တောင်စောင်း။ တံတားအောက်မှာက ချောက်ကြီး။ ချောက်ကြီးပေါ်က
မြေပြင်မှာက ရထားလမ်းတစ်ခု။

ဘယ်တော့ ဆုံးမည်နည်း။ လမ်းက ဘယ်တော့ ဆုံးမည်နည်း။

လမ်းဆုံးမှာက ဘာရှိမည်နည်း။

ကျွန်တော် မျက်လုံးများ ပြန်ဖွင့်လိုက်သောအခါ ရထားကြီးက ချောက်
အခြေ မြေရှိ လမ်းပေါ်မှာ ပြေးနေပြီ။

ကျွန်တော် ရသော သီချင်းကြီးတစ်ပုဒ်မှ သီချင်းစာသားများကို ကျွန်တော်
အမှတ်ရသည်။

တစ်ဆင့်တက်သော် တစ်တောင်ကျော်၊ တစ်မှော်ငုပ်လျှိုး၊ တစ်ချုံတိုး။
တစ်မိုးသောက်လျှင်၊ တစ်နေဝင်။ တစ်ပင်မြိုင်ကြီး။ ဂနိုင်းဆီး။

ရထားကြီးက တောင်နံရံစောင်း တစ်လျှောက်တွေမှာ မြောင်သွယ်ကွေ့
ဝိုက်လျက် ပြေးနေပြန်ပြီ။

ရထားလမ်းအနေအထားက မသိမသာ နိမ့်လျှောဆင်းနေသည်ကိုလည်း
သတိထားမိသည်။

တောတို့၏ အသွင်လည်း ပြောင်းပြန်ပြီ။

ထင်းရှူးပင်တွေချည်း မဟုတ်တော့။

ထင်းရှူးပင်တွေမှာက အရွက်ဟု ခေါ်နိုင်သော အရွက်စစ်စစ် မရှိ။ ဆူးချောင်းလေးတွေနှင့် တူသော အရွက်အချောင်းလေးတွေသာ ရှိသည်။ အဲသည် အရွက်အချောင်းလေးတွေက ရင့်ရင့်စိမ်းသည်။ သည်တော့ တင်းရှူးတစ်ပင်လုံး ကလည်း ရင့်ရင့်စိမ်းသည်။ ထင်းရှူးတော တစ်ခုလုံးကလည်း စိမ်း၍ မှောင်သည်။ အစိမ်းရောင်မှတစ်ပါး အခြားအရောင် မရှိ။

ယခု ပြန်ပေါ်လာသော တောတို့၏ အပင်တွေမှာက အရွက်တွေ ရှိသည်။ တွေ့နေမြင်နေကျ အရွက်မျိုးတွေ ရှိသည်။ ဪ... အရောင်တွေလည်း ရှိလေသည်။

ရထားကြီး ကပ်မြှောင်ပြေးနေသည့် သည်ဘက်တောင်မှာရော၊ လျှိုချောက် ခြားသည့် ဟိုဘက်တောင်မှာရော။ တောတို့၌ အရောင်စုံနေသည်။

စိမ်းသော အရွက်များလည်း ရှိပါသေး၏။ ရွှေရောင်ဝင်းနေသော အရွက်များလည်း ရှိသည်။ ပတ္တမြားရောင်ကဲ့သို့ ရဲရဲနီနေသော အရွက်များလည်း ရှိနေသည်။

တောတစ်ခွင်မှာ ရွှေလျှို၊ ပတ္တမြားလျှိုတို့ တောက်ညှိုးသည့် ပန်းချီမီးလျှိုကြီးကဲ့သို့ လှပနေသည်။

ပန်းချီမီးလျှိုတောတို့က ရုတ်တရက် ဆုံးသွားသည်။ ကောင်းကင်ကြီးကလည်း ဟင်းလင်းပွင့်သွားသည်။ မြေပြန့်ပြန့်ကြီးကလည်း ဘွားဘွား ဘယ်ကပေါ်လာသနည်း။

ရထားကြီးက မြေပြန့်ပြန့်တွင် ခုတ်မောင်းနေလေပြီ။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ ပန်းအဝင်တွင် မောပန်းနေသည့် ကြားက ခြေကုန် ထပ်တင်သော အပြေးသမားနှင့် တူလှစွာ၏။

မြူပြာပြာနောက်ခံတွင် ရဲရဲနီအောင် ပွင့်နေသော ပေါက်ပင်များကို တွေ့ရသည်။ ဟိုးအဝေးဆီ၌ ပတ္တမြားပွင့်တွေကို ဆင်ထားသော လက်ပံပင် မြင့်မြင့်ကြီး တစ်ပင်ကိုလည်း လှမ်းတွေ့ရသည်။

ရထားပေါ်မှ လူတွေလည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြသည်။

ရထားကြီး ဘူတာတစ်ခုတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

ရွှေညောင်။

ဪ... ခရီးတစ်တန် ဆုံးပြန်လေပြီ။

ဘူတာရုံဖြစ်သဖြင့် ခရီးသည်တွေအပြင် ကြိုကြ ဆိုကြသူတွေနှင့် စည်ကား ဆူညံနေသည်။

ကျွန်တော့်ဌာန ပစ္စည်းများများ မပါ။ ပခုံးတွင် လွယ်ထားသော ပလတ်စတစ် အပေါစား ခရီးဆောင်အိတ်ဟောင်းလေး တစ်ခု၊ လက်တစ်ဖက်နှင့် ပွေ့ပိုက်ကိုင် ထားသည့်ဟောင်းနွမ်းနေသော ကတ္တီပါသား ပတ်အုပ်ထားသည့် အလိပ် တစ်လိပ်။ ဤနှစ်ခုပဲ ပါသည်။

ဘူတာရုံတွင်းမှ ကျွန်တော် ထွက်လိုက်သည်။

ကျွန်တော့်မျက်နှာတွင် ဘာပူပန်မှုကိုမှ ပြမနေဟု ကျွန်တော် ယုံကြည် သည်။ ပူပန်မှုကို မပြမိရန် ကျွန်တော် ကြိုးစားထားသည် မဟုတ်လော။

ကျွန်တော်က ဘတ်စ်ကား ရှာကြည့်သည်။

ဘတ်စ်ကားနှင့်တူသည့် ကား တစ်စီးမျှ မတွေ့။

တက္ကစီ အငှားကားလေးများကိုသာ တွေ့သည်။ အချို့က ဂျစ်ကား။ အချို့က ဆလွန်းကား။

ဂျစ်ကားတစ်စီးအနီးသို့ ကျွန်တော် ကပ်သွားသည်။

“တောင်ကြီးကို သွားသလား”

“သွားတာပေါ့၊ စီးလုံး ယူမလား”

ပြောသူက အသားညိုသည်။ မြန်မာမျက်နှာပေါက်တော့ ရှိ၏။ သို့ရာတွင် အသံက ဝဲသည်။

ပြောဟန်ကလည်း နောက်တောက်တောက်။

“စီးလုံး မငှားနိုင်ပါဘူး၊ တစ်ယောက်တည်း လိုက်လို့ မရဘူးလား”

“လူပြည့်ရင် ရတယ်၊ စောင့်”

“တစ်ယောက် ဘယ်လောက်လဲ”

“ငါးကျပ်”

ကျွန်တော် ရင်ထိတ်သွားသည်။ မျက်လုံးလည်း ပြူးသွားမိ၏။

“ဟိုဒင်း... ဒီမှာ ဘတ်စ်ကား မရှိဘူးလား”

အသံဝဲဝဲနှင့် သူက ကျွန်တော့်ကို ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး ကြည့်သည်။ ခဏ ကြာမှ ဖြေသည်။

“ဘူတာမှာ ဘတ်စ်ကား မရှိဘူးကွဲ့ ကလေး၊ ဘတ်စ်ကား စီးချင် ဟိုလမ်းမှာ သွားစီး၊ ကလေး-တောင်ကြီးကား ရှိတယ်၊ တစ်ကျပ် ပေးရတယ်။ တစ်ကျပ်ကော ပေးစရာရှိလား လူကြီးလူကောင်း”

သူက ကျွန်တော့်ကို နောက်ချင်ဟန် တူသည်။ သို့ရာတွင် သူ လမ်းညွှန်မှု ပြုသည်ကို ကျေးဇူးတင်ရသေးသည်။

ကျွန်တော်က တည်ကြည်စွာ ဖြေသည်။
“ရှိပါတယ်၊ ခုလို ပြောပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က လမ်းမဆီသို့ ထွက်လာခဲ့၏။
လမ်းမဘေးတွင် ကျွန်တော် ရပ်စောင့်နေသည်။

ဪ... အပြီးသတ်ကျတော့ လမ်းမဘေးမှာပါ။ လမ်းမဘေးမှာသာပဲ။ ရွှေညောင် လွင်ပြင်ကြီးက ကျယ်သည်။ ကောင်းကင်ကြီးကလည်း ကျယ်သည်။

လမ်းဘေးမှ ကျွန်တော့် ကိုယ်လေးသည် သေးသွားသည် ထင်၏။ လွင်ပြင် ပတ်ပတ်လည်မှာတော့ တောင်တန်းကြီးတွေ ရှိနေသည်။

လွင်ပြင်က နွေစရိုက်ကို ပြပြီး အတန်လေး ပူအိုက်နေသည်။ ဪ... ချမ်းသည်ဟု ပြောကြသော ရှမ်းကုန်းပြင်မြင့်ပေါ်မှာလည်း နွေ

ရှိနေလေသည်။ မြူပြာပြာ လဟာနယ်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး အရှေ့ဘက်ဆီ ကျွန်တော် ကြည့်

သည်။ အနောက်ဘက်က ကျွန်တော် လာသည်။ သည်တော့ တောင်ကြီး ဆိုသည်

က အရှေ့ဘက်မှာ ရှိမည်။ အရှေ့ဘက်က တောင်တန်းကြီးက ပိုမြင့်သည်။

မှိုင်းမှိုင်းဝေဝေနှင့် ပိုမြင့်သည်။ မှိုင်းမှိုင်းဝေဝေနှင့် ပိုမြင့်သော သည်တောင်တန်းကြီးဆီ ကျွန်တော် တက်ရ

ပါလေဦးမည်။

အခန်း (၄)

ရှမ်းပြည်နယ် ကောင်စီလမ်း။

လမ်း၏ လက်ယာဘက်ထိပ်မှာက ခုံညားထည်ဝါသော တိုက်ဖြူဖြူကြီးကိုတွေ့ရသည်။ လက်ဝဲဘက်ထိပ်မှာက အဝါရောင် နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခု။

အဆောက်အအုံ နှစ်ခုလုံးအတွင်းမှာတော့ ‘တောင်ကြီး ကောလိပ်’ ဟု ရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကြီးများ ရှိသည်။

အဆောက်အအုံ နှစ်လုံး၏ ဝင်းစပ်တစ်လျှောက်မှာက ညီညာစွာ ကိုက်ညီထားသည့် စည်းရိုးပင်တန်း ထူထူစိမ်းစိမ်းတွေ ရှိသည်။ ခရမ်းနုရောင် ပန်းလေးများ ပွင့်နေကြသည်။

လမ်းဘေး တစ်လျှောက်မှာက ပင်စည်ဖြောင့်ဖြောင့်နှင့် ဧရာမသစ်ပင်ကြီးတွေကလည်း ရှိနေသေးသည်။

ကျွန်တော်က လွယ်အိတ်လေးကို လွယ်မြဲလွယ်လျက်၊ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကတ္တီပါ ပိတ်သားပတ် အလိပ်လေးကို ပိုက်မြဲ ပိုက်လျက်။

ဈေးအနီးရှိ ကားဆိပ်မှ ဤလမ်းထိပ်ရောက်ရန် အဝေးကြီး လျှောက်ခဲ့ရသည်။ လမ်းမကြီးက ပြေသယောင်ယောင် ရှိသော်လည်း အမှန်က ကုန်းတက်ခရီး။

အို... ဟောသည်လမ်းကလည်း ကုန်းတက်။ သိသာ ထင်ရှားလှသော ကုန်းတက်။

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးက နွမ်းနယ် နုံးချည့်နေသည်။

မနေ့ကရယ်၊ သည်နေ့ရယ် နှစ်နေ့။ သည်နေ့တွေမှာ တစ်နေ့ ထမင်း တစ်နပ်စီသာ ကျွန်တော် စားခဲ့သည်။

ကိုယ့်ဝမ်း ဆာတာ ကိုယ် သိသပေါ့။ သို့ရာတွင် ကိုယ့်ဝမ်းနာလည်း ကိုယ် သိရသည်။ သိရသေးသည်။

ကုန်းတက်လမ်းအတိုင်း ဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော် လျှောက်လာခဲ့သည်။

ညာဘက်တွင် ထင်းရှူးတောကြီးကို တွေ့ရသည်။

ဘယ်ဘက်မှာကတော့ ဝင်းနှင့် ခြံနှင့် တစ်ထပ်တိုက်ပုလေးများ။

ဖြတ်လာခဲ့သော လမ်းဘေးတွေရှိ ညီညာသော ပင်လတ်၊ ပင်လှ၊ ပင်ပျို များကို သတိထားမိသည်။ အောက်အရပ်တွင် မတွေ့ဖူးသော အပင်တွေ ဖြစ် သောကြောင့် ဘာပင်တွေမှန်း ကျွန်တော် မသိ။

တစ်မြို့လုံးမှာလည်း ဘာပန်းတွေဟု ကျွန်တော် မသိသော ပန်းတွေ ပွင့်နေသည်။

ပန်းတွေ၏ အရောင်က ပန်းနုသွေးအရောင်၊ အချိုက နီချင်သည်။ အချို က မရန်းရောင်ဘက် လှသည်။ ယေဘုယျကတော့ ပန်းရောင်။ ပွင့်နေကြသည် ကလည်း အဆုပ်ဆုပ် အခိုင်ခိုင်။

ပန်းတွေကလည်း လှပါတီ။ မြို့ကလည်း လှပါတီ။

စာဖတ်သော ကျွန်တော်က ဝတ္ထုတွေထဲမှာ တောင်ကြီးမြို့အကြောင်း ခဏခဏ ဖတ်ဖူးသည်။ ရှမ်းမြို့တော်။ ပန်းမြို့တော်။ သည်လို ရေးကြသည်။ ရှမ်းမြို့တော်... ပန်းမြို့တော်ဆီ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ပြီး စိတ်ကူးနှင့် ခဏခဏ ကျွန်တော် ရောက်ဖူးသည်။

ဪ... ယခုတော့ တကယ် ရောက်နေပြီ။

နံနံချည့်ချည့် ဆင်းဆင်းရဲရဲ၊ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်၊ နွမ်းနွမ်းကြေကြေနှင့် ကျွန်တော် ရောက်နေပြီ။

အင်္ကျီဖြူဖြူလေးရယ်၊ ပုဆိုးစိမ်းလေးရယ်ကို တတ်နိုင်သမျှ ကျွန်တော် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်မေမေက စုတ်ချင် စုတ်ပါစေ၊ ဟောင်းချင် ဟောင်းပါစေ၊ အဝတ်အစားကို အမြဲတမ်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်မှ ကြိုက်သည်။

အစက ဘယ်လိုပင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထားလင့်ကစား နှစ်ရက် ဆက်တိုက် မီးရထား စီးလာခဲ့ရသောကြောင့် ကျွန်တော့် အဝတ်အစားတွေက နွမ်းကြေနေပြီ။ ဖုန်ထူသော နေရာများ ဖြစ်သောကြောင့်လည်း အင်္ကျီဖြူလေးက မဖြူတော့။

ကျွန်တော့်မျက်နှာသည်ပင် ဘယ်အသွင် ပေါက်နေလေမည် မသိ။

ဪ... လှပသော တောင်ကြီးမြို့သည် ကျွန်တော် တစ်ယောက် ကြောင့် အကျည်းတန် မဲ့တစ်ပေါက် စွန်းခဲ့လေပြီလော။

ကုန်းတက်လမ်းက တောင်ခြေတွင် ဆုံးပြီး လက်ယာဘက်သို့ ဆက်ကွေ့ သွားသည်။ လက်ဝဲဘက်ဆီသို့ ခွဲပြီး အနိမ့်တွင်း လျှောဝင်သွားသည့် လမ်းလည်း ရှိသည်။ တောင်ခြေက တောတွင်း ဝင်သွားသည့် လမ်းလည်း ရှိသေးသည်။

လက်ယာဘက်မှာက ကျယ်ဝန်းသော ဝင်းကြီးတွင်း၌ နိုင်ငံခြားစာအုပ် များတွင် တွေ့ဖူးသော ဥရောပဆန်သည့် နှစ်ထပ်ဂေဟာကြီး တစ်ခုကို တွေ့ရ သည်။

လက်ဝဲဘက်မှာက အိမ်တွေ၊ ဝင်းနှင့် ခြံနှင့် ဥရောပပုံပင် ဆန်ချင်သော အိမ်တွေ။

လှပသောမြို့။ ခမ်းနားသောရပ်ကွက်။ တင့်တယ်သော အိမ်တွေကြောင့် ကျွန်တော့်ခြေ ဆက်လှမ်းရန် တွန့်နေမိသည်။

လမ်းဘေးတွင် ရပ်ပြီး တောင်မြင့်ကြီးကို မော့ကြည့်မိသည်။

မြို့ကို ကပ်ပြီး ဤသို့ စီးမိုးထားသည့် တောင်မြင့်ကြီးမျိုး ကျွန်တော် မမြင်ဖူး။

မြင့်သည်။ ခမ်းနားသည်။ ကြီးမားသည်။ လွှမ်းမိုးသည်။

တောင်ကြီးမြို့ပေါ် ရောက်ကတည်းက နွေသည် နွေမဟုတ်တော့သည် ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိပြီးပြီ။

လေက အောက်အရပ် ဆောင်းဦးလေးက လေကဲ့သို့ အေးမြသည်။ လန်းဆန်း လတ်ဆတ်သော အတွေ့ခံစားမှု ရှိသည်။ သိမ်မွေ့ ထူးဆန်းသော သင်းရနံ့တစ်ခုလည်း ရှိနေသေးသည်။

သည်တောင်ခြေမှာက ပိုမို အေးချမ်းသာယာသည်။

ဟုတ်ကဲ့၊ နွေမရှိပါ။ အပြင်မှာ နွေ မရှိတော့ပါ။

ကျွန်တော့် ရင်တွင်းမှ နွေကသာ ပိုပူလာသည်။

စုဆောင်းခဲ့ထားသမျှသော သတ္တိတွေလည်း ကုန်သွားပြီ ထင်သည်။
ကျွန်တော်က ကြီးမားမြင့်ထည် လွမ်းမိုးထားသည့် တောင်မြင့်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ပြီး စိတ်တွင်းမှ စကားပြောသည်။

“စီးပါ၊ မိုးပါ တောင်မြင့်ကြီးရယ်... ဒါပေမဲ့ မင်းက ငါ့အပေါ် ပြိုကျပြီး လွမ်းမိုးမှာ မို့လို့လား။ ငါကလဲ သစ်ရွက် မဟုတ်ဘူး၊ လေတိုက်ရာ လွင့်တဲ့ သစ်ရွက် မဟုတ်ဘူး။”

အိမ်နံပါတ်ကို ကျွန်တော် သိသည်။
ကျန်သေးသမျှ အားမာန်တွေကို စုစည်းပြီး အိမ်၏ ခြံတွင် ကျွန်တော် သွားရပ်သည်။

အမှန်က အိမ် မဟုတ်ပါ။ တိုက်ငယ်တစ်လုံးပါ။
ခေါင်မိုးနီနီက တြိဂံပုံ စောက်စောက်မြင့်မြင့် ဖြစ်သည်။ လေးထောင့်ပုံ မီးခိုးခေါင်းတိုင် နီနီလည်း ခေါင်မိုးမှ ထွက်နေသည်။

ခြံဝင်းဝမှ ကြည့်မိသော ကျွန်တော့် မျှော်လင့်ချက်တွေ ပျက်သွားသည်။
ခြံတွင်း၌ ကြိမ်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်နေသူက ဆံပင်ဝါဝါ အသား ဖြူနီနီနှင့် ဂါဝန်ဝတ် နိုင်ငံခြား အမျိုးသမီးတစ်ဦး။

မြက်ခင်းပေါ်၌ ရောင်စုံကွက်ကျား ဘောလုံးကြီးတစ်လုံးနှင့် ဆော့နေ သူကလည်း ဂါဝန် ဝတ်ထားသည့် ဆံပင်ဝါဝါနှင့် မျက်နှာဖြူကလေးလေး တစ်ဦး။
သူ့အနီးမှာက ဆံပင်မည်းနက်သမျှ မျက်ခုံးမွေးများလည်း မည်းနက်ထူထဲသမျှ အသား ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလှသည့် ဥပဓိရုပ်ကောင်းလှသူ နိုင်ငံခြားသား ယောက်ျားတစ်ဦး။

ကျွန်တော်က ခြံမှ အသာ ပြန်ဆုတ်ပြီး အိမ်နံပါတ်ကို ကြည့်သည်။
အိမ်နံပါတ်က မမှားပါ။

ဪ... သို့ရာတွင် နှစ်တွေက ကြာလှပြီ။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်က တကယ် တော့ ကျွန်တော့်ကိုပင် မမွေးရသေးသော ဟိုးအတိတ်ဆီက။
ရှည်လျားသော အချိန်များအတွင်း သည်မှာကော ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့ပါ သနည်း။ ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်နိုင်သည်။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးများမှာ ပြာဝေသကဲ့သို့ဖြစ်လာသည်။ ခရီးတစ်လျှောက် ကျွန်တော် မျိုသိပ် ဖိနှိပ်ထားခဲ့ရသော ရင်တွင်းမှ တစ်စုံတစ်ရာကလည်း ကြွတက် ချင်လာသည်။

“နိုင်... မင်း ဘာလုပ်မလဲ၊ ခု မင်း ဘာလုပ်မလဲ”

အသက်မဲ့သော အရုပ် လှုပ်သကဲ့သို့ ကျွန်တော် လျှောက်သည်။

တွယ်ရာမဲ့။ အပြီးသတ်ကျတော့ တွယ်ရာမဲ့ပြီ။

ဘာတွေ ပြောပြော နောက်ဆုံးတော့ ဘဝဆိုသည် တွယ်ရာမဲ့သည့် သစ်ရွက်နှယ်ပါတကား။

သည်အတွေးက ကျွန်တော့်ကို တစ်မျိုးတစ်မည် လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။

ဟယ်...သန်းခေါင်ထက် ဘာက နောက်ထပ် ပိုညနက်နိုင်ပါမည်နည်း။

ကျွန်တော်က ရှေးဦးစွာ တွေ့သော ခြံတစ်ခုတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

ခြံတွင်းမှာက သစ်သားအိမ်။ ရိုးရိုးနှစ်ထပ် သစ်သားအိမ်။

အိမ်ရှေ့မှာ ကျွန်တော် ရပ်လိုက်သည်။

လူရိပ်လူယောင်ကို မတွေ့သောကြောင့် ကျွန်တော်က ချောင်းဟန့် အသံ ပေးသည်။

“ဘယ်သူလဲ... ဘာကိစ္စလဲ... ဪ...”

အသံလေးက အိမ်တွင်းမှ မဟုတ်။

ခြံတစ်နေရာတွင် နှင်းဆီပင်များ ရှိနေသည်။ ပန်းနုရောင် ပန်းရင့်ရောင် နှင်းဆီပန်းကြီးတွေက လှိုင်လှိုင်ဝေဝေ ပွင့်နေသည်။

နှင်းဆီပန်းတွေကြားမှာ နှင်းဆီရောင် သူ့ကို တွေ့သည်။

ဝတ်ထားသော အင်္ကျီအရောင်ကလည်း နှင်းဆီအရောင်။

ထဘီကလည်း နှင်းဆီရောင်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး နှင်းဆီရောင်။

ဆံပင်တွေက နက်မှောင်သည်။ မျက်ခုံးလေးတွေကလည်း နက်မှောင် သည်။ မျက်လုံးလေးတွေက ကြည်သည်။

လှပသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်။ ကျွန်တော်နှင့် ရွယ်တူခန့် ဖြစ် သည်။

ကောင်မလေးက သူ့မျက်လုံး ကြည်ကြည်များနှင့် ကျွန်တော့်ကို စိုက် ကြည့်နေသည်။ အတန်ကြာမှ ပျော့ပျောင်းသော်လည်း ငြင်းပယ်ရိပ် ပါသော အသံလေးနှင့် ပြောသည်။

“လူကြီးတွေ မရှိဘူး”

သူ့စကား အဓိပ္ပာယ်ကို ရုတ်တရက်တော့ ကျွန်တော် နားမလည်။ သူ့ ကိုသာ ပြန်ကြည့်နေမိသည်။

သူက ထပ်ပြောသည်။

“လူကြီးတွေ မရှိဘူး၊ သွား... သွားဦးနော်”

သွားပါဦးတော့မူ မဟုတ်။ သွားဦးနော်။ အားနာဟန်လေးနှင့် ပြောနေသောကြောင့် စကားချင်းတော့ မတူ။ အဓိပ္ပာယ်ကမူ မခြားဟု ထင်သည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ကျွန်တော့်ရင်တွင်းမှ တစ်စုံတစ်ရာသည် လည်ချောင်းဆီအထိ ဆိုတက်လာသည်။

သူက ကတ်ကြေးလေး တစ်ခုကို ကိုင်ရင်း နှင်းဆီပန်းအိုးတန်း၏ တစ်ဖက်တွင် ရပ်နေသည်။

ကျွန်တော့်ကို ယဉ်ကျေးစွာနှင့် မောင်းထုတ်နေသော်လည်း သူ့မျက်နှာလေးက နူးညံ့သိမ်မွေ့သည်။ ဪ... အားနာတတ်၊ ကြင်နာတတ်သူလေး ဖြစ်ဟန် တူသည်။ ကျွန်တော့်ကို သွားပါဦးဟု မဆို။ သွား... သွားဦးနော်။

သူ့ဘက်သို့ ကျွန်တော် လျှောက်သွားသည်။

နာကြည်းစိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ မေးမိ၏။

“တို့ရုပ်က ဒီလောက် စုတ်ပြတ်နေပြီလား”

“ဟင်... ဘာပြောတယ်”

“တို့ကို သူတောင်းစား ထင်လို့ နင် မောင်းထုတ်နေတာ မဟုတ်လား”

သူမ မဖြေ။ မျက်လုံးလေး ပြူး၍ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့် ပုဆိုးစိမ်းလေးကို ကိုင်ပြပြီး ပြောသည်။

“တို့အင်္ကျီဖြူဟာ နွမ်းနေပါပြီ၊ ဟောဒီ ပုဆိုးလေးကလဲ နွမ်းပေမဲ့ စိမ်းနေတုန်းပါ။ နင် ကျောင်းမှာ ပုဆိုးစိမ်းဝတ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ရှိမှာပေါ့၊ တို့ဟာ နင့် သူငယ်ချင်းတွေလိုပဲ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပါ၊ ကျောင်းနေတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပါ”

သည့်ထက် ကျွန်တော် ပိုမပြောနိုင်တော့ပါ။ မပြောလည်း မပြောချင်တော့ပါ။

နေရာမှ လှည့်ပြီး ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ခြံပြင်အရောက်၌ နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသော ခြေသံကို ကြားရသည်။

“ဒီမှာ ခဏ... ခဏ နေပါဦး”

ရပ်ပြီး ကျွန်တော် ကြည့်သောအခါ ပန်းရောင်ကောင်မလေးက ကျွန်တော့် ဆီ ချဉ်းကပ်လာသည်။

သူက ကျွန်တော့်ကို စကားမပြောသေးဘဲ စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူ့အသားလေးက ဆွတ်ဆွတ်ဖြူတော့ မဟုတ်။ ပြာပြာလတ်လတ်လေး။

ပြာလတ်မလေး၏ မျက်နှာသည် ပြုံးလာသည်။ ထူးဆန်းသည့် အေးချမ်းသော အပြုံး။

“တို့ မဆင်မခြင် မှားသွားတယ်၊ တို့ခြံထဲကို လာတာ ကိစ္စ ရှိသလား၊ တို့ ဘာကူညီရမလဲ”

အဲသည်လို ဆိုပြန်တော့လည်း ကျွန်တော် ဘာက စပြောရမှန်း မသိ။

“ပြောလေ.... ပြောပါ”

“တို့... ဟိုဒင်း... စုံစမ်းချင်လို့”

“ပြောလေ”

“ဟိုနားက အိမ်နံပါတ် (-) ကို တို့လာတယ်၊ အဲဒီမှာ မျက်နှာဖြူတွေပဲ တွေ့တော့တယ်”

“ဪ... ဪ... ဒေါက်တာ ကူရုနီတို့ လင်မယား နေတယ်၊ စောစံထွန်း ဆေးရုံကြီးမှာ လာတာဝန်ထမ်းနေတဲ့ ရုရှဆရာဝန်ကြီးပါ။ သိပ်သဘောကောင်း တယ်”

“အဲဒီမှာ အရင်က နေတဲ့ လူတွေကော”

“နာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“ဦးဘိုးလွမ်းနဲ့ ဒေါ်မင်းသုံ”

“အို... ဘိုးဘိုးလွမ်းနဲ့ ဘွားဘွားသုံ”

“နင် သူတို့ကို သိတယ်ပေါ့”

ပြာလတ်မလေးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“သူတို့ ခုနင်က အိမ်မှာ မနေတော့ဘူးလား”

ပြာလတ်မလေးက စဉ်းစားသယောင် ပြုပြီးမှ ပြော၏။

“သူတို့က ကြီးကြပြီလေ၊ ဒီတော့ အဲဒီအိမ်ကို ရောင်းလိုက်ကြတယ်၊ ကြာလှပြီ၊ နင် မသိဘူးလား”

“ဘယ်လိုလုပ် သိမလဲ၊ တို့က အဝေးကြီးက လာရတာ”

“အဝေးကြီးက... ဘယ်က လာတာလဲ”

“မော်လမြိုင်က”

“မော်လမြိုင်ကတောင်... နင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွားက ငါ့ ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွားပါ”

“ဘယ်လို... နင့် ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွား”

ကျွန်တော်က ဝမ်းနည်းစွာ ပြုံးမိ၏။

“ဒါပေမဲ့ သူတို့ငါ့ကို မသိပါဘူး၊ ငါ ရှိမှန်းတောင် သူတို့ သိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“နင့်ကို မသိဘူး၊ ဒါဖြင့် နင် ဘာလို့ တစ်ယောက်တည်း လာတာလဲ၊

နင့်အဖေနဲ့ အမေတွေ မပါဘူးလား”

“ငါ့အဖေနဲ့ အမေတွေ မရှိတော့ပါဘူး”

ပြာလတ်မလေး၏ မျက်နှာမှာ အပြုံးလေး ပျောက်ကွယ်သွားသည် ။

ပါးစပ်လေး ဟ၍ ကျွန်တော့်ကို အတန်ကြာအောင် ငေးကြည့်နေသည်။

သက်ပြင်းချဟန်လေး ပြုပြီး ပြာလတ်မလေးက မေးသည်။

“ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွားက နင့်ကို မမြင်ဖူးဘူးပေါ့နော်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“နင်ကလဲ ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွားကို မမြင်ဖူးသေးဘူးပေါ့”

ဤသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ပြာလတ်မလေးက သက်ပြင်းချဟန် ပြုပြန်၏။

“တို့ တစ်ခု မေးမယ်နော်”

“မေးပါ”

“နင့် ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွားက နင့်ကို မသိလို့ ဟို... ဟိုဒင်း... လက်....

လက်မခံရင် နင် ဘာလုပ်မလဲ”

ကျွန်တော် ငိုငံသွားမိသည်။

လက်မခံလျှင်... ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ် တွေးမိသော အတွေး။

ကျွန်တော်က ပြာလတ်မလေးကို ပြုံးပြမိသည်။ ဘာကြောင့် ပြုံးမိ

သည်ကိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိ။

“လက်မခံရင် ဘာလုပ်မလဲ။ အဲဒါကို ငါ မသိဘူး၊ ငါ သိတာတော့ တစ်ခု

ရှိတယ်လေ”

ပြာလတ်မလေး ဝင်မမေး။ အဖြေကို စောင့်နားထောင်ဟန်ဖြင့် ငြိမ်နေ၏။

“ငါက သစ်ရွက် မဟုတ်ဘူး”

“ဘာရယ်”

“ငါက လေတိုက်ရာ လွင့်တဲ့ သစ်ရွက် မဟုတ်ဘူး”

ပြာလတ်မလေးက စိမ်းမှောင်မှောင် ရှိသော သူ့မျက်ခုံးလေးကို တွန့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

ခဏ၌တွင် ပြုံးသည်။ အသံလေး ထွက်အောင်လည်း ရယ်၏။

“နင် ဘာလို့ ရယ်တာလဲ”

“နင် ပြောပုံကို ကြိုက်လို့ အဲဒါ ဝတ္ထုတွေထဲက ဇာတ်လိုက်တွေ ပြောတဲ့ စကား”

“ငါ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက် မဟုတ်ဘူး”

ပြာလတ်မလေး ကျွန်တော့်ကို ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ လက်ယပ်ပြု၍ သူ့နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်သည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ဘာပြောရ၊ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိသောကြောင့် သူ့နောက်သို့ လိုက်သွား၏။

သူက ရေတိုင်လေးတစ်ခုဆီ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွား၏။

“အဲဒီမှာ မျက်နှာသစ်၊ ငါ ဆပ်ပြာ သွားယူပေးမယ်”

ပြာလတ်မလေးက အိမ်တွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

ကျွန်တော်က ရေတိုင်ကို ဖွင့်သည်။ ရေကို မြင်သောအခါမှ လန်းဆန်းစိတ်တွေ ဘယ်က တိုးဝင်လာမှန်း မသိ။

ကျွန်တော်က မျက်နှာကို အားရပါးရ သစ်သည်။ လည်ကုပ်ကိုလည်း ရေစွတ်ထားသော လက်ဝါးနှင့် ရိုက်သည်။

ဆပ်ပြာခွက်လေး ကိုင်ပြီး ပြာလတ်မလေး ပြန်ပေါ်လာသည်။

ကျွန်တော်က မျက်နှာကို ဆပ်ပြာမွှေးနှင့် တိုက်သည်။

မျက်နှာသစ်ပြီး သွားသောအခါ လက်များကို ဆပ်ပြာတိုက်၍ ဆေးသည်။ မထူးပြီ ထင်သောကြောင့် ခြေထောက်များကိုပါ ဆပ်ပြာတိုက်ဆေးသည်။

ပြာလတ်မလေးက ဘာမျှမပြောဘဲ ကျွန်တော် လုပ်နေသည်ကို ဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် ခြေထောက်ဆေးနေစဉ် သေသေချာချာ ဂရုစိုက်ကြည့်နေမှန်း ကျွန်တော် သတိထားမိသည်။

အားလုံး ပြီးသောအခါမှ ရေတိုင်မှ ရေကို လက်ခုပ်နှင့် ခံပြီး ကျွန်တော် တဝကြီး သောက်၏။

ရေလည်း ဆာ၊ ထမင်းလည်း ဆာနေသော ကျွန်တော့်ဝမ်းသည် အတန် သက်သာသွား၏။

ကျွန်တော်... လတ်စတစ် လွယ်အိတ်မှ ဇစ်ကို ဖွင့်ပြီး မျက်နှာသုတ် ပဝါလေး ထုတ်ယူ၍ မျက်နှာသုတ်သည်။ ဘီးလေးကိုလည်း အဆင်သင့် တွေ့သော ကြောင့် ခေါင်းမှ ဆံပင်များ သပ်ရပ်သွားအောင် လေးငါးချက် ဖြီးသည်။

ပြာလတ်မလေးက ရှေ့တည့်တည့်မှ ရပ်ပြီး ကျွန်တော် လုပ်နေသည်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေ၏။

အားလုံးပြီးသွားတော့မှ ခေါင်းလေးကို တဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြီး မှတ်ချက် ပြု၏။

“ကောင်းတယ်၊ နင့်မျက်နှာက ကျောင်းသားလေးနဲ့ တူသွားပြီ”

“သူတောင်းစားနဲ့ မတူတော့ဘူးပေါ့”

မချောလေး၏ မျက်နှာလေး တည်သွားပြီး ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြော၏။

“အဲဒီစကား ထပ်မပြောပါနဲ့”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ကြည့်သည်။ သူကလည်း ရဲရဲလေး ပြန်ကြည့်နေ ပြီးမှ ပြုံးလျက် “လာ” ဟု ခေါ်ကာ ခြံပြင်သို့ ထွက်သည်။

“ဘယ်လဲ”

“နင့် ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွား အိမ်ကို ငါ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဟင်... သူတို့အိမ် နင် သိတယ်”

ပြာလတ်မလေးက မဖြောင့် ပြုံးချိုချိုနှင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။ မျက်စောင်းထိုးရှိ ခြံဝင်းတစ်ခုရှေ့တွင် ပြာလတ်မလေးက ရပ်လိုက်

သည်။

အိမ်က နှစ်ထပ်သစ်သားအိမ် ခပ်နွမ်းနွမ်း ဖြစ်လေသည်။

ခြံတံခါးကြီးက ပိတ်ထားသည်။ ပြာလတ်မလေးက ပြော၏။

“အဲဒါ နင့် ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွားရဲ့ အခု အိမ်”

အခန်း (၅)

ပိတ်ထားသော ခြံတံခါးပေါ် မေးစေ့လေးကို ကျော်အောင် ခြေဖျားထောက်၍
ပြာလတ်မလေးက ခေါ်သည်။

“ဘွားဘွားရေ... အန်တီ တင့်တင့်ရေ”

အိမ်ဆီမှ ထူးသံ ပေါ်မလာ။ ပြာလတ်မလေး သူ့အသံ စာစာချိုချိုလေး
နှင့် ဆက်ခေါ်သည်။

“ဘွားဘွားသုံရေ.... အန်တီတင့်တင့်ရေ”

အတန်ကြာမှ မေးသံ ပေါ်လာ၏။

“ဟေ... ဘယ်သူတုံး”

“သမီးပါ။ နှင်းမြစ်နွား”

“အေး... နှင်းလား.... ခဏ.... ခဏ”

နှင်း... နှင်းမြစ်နွား။ လှပသော နာမည်လေးကို ကျွန်တော် စသိရသည်။

နှင်းမြစ်နွားက ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

“မြင်လား၊ သူတို့က စည်းကမ်းကြီးတယ်၊ ခြံတံခါးအမြဲပိတ်ထားတယ်၊
နှင့် တစ်ယောက်တည်းဆို တံခါးဖွင့်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါ လိုက်ပို့ပေး
တာ၊ အေး... ဒါထက် နင့်နာမည် ဘယ်လို ခေါ်လဲ”

“နိုင်း”

“မောင်နိုင်ပေါ့... ဟုတ်လား”

“မောင်နိုင်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုနိုင်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ နိုင် တစ်လုံးတည်း”

“တစ်လုံးတည်း.... ဆန်းသားပဲ တို့နာမည်က နှင်းမြစန္ဒာ၊ နှင်းလိုတစ်လုံး တည်း ခေါ်နော်၊ အဲ.... နိုင်က ခေါ်နိုင်တယ်”

အိမ်တွင်းမှ မိန်းမရွယ်တစ်ဦး ထွက်လာသည်။ မျက်မှန်နှင့် အဘွားကြီး တစ်ဦးက အိမ်ပေါက်ဝမှ ရပ်ကြည့်နေသည်။

အန်တီတင့်တင့် ဆိုသည်မှာ ယခုထွက်လာသော မိန်းမရွယ်ပင် ဖြစ်ရမည်။
ဪ... အန်တီတင့်တင့် ဆိုသည် ရှိသေးကြောင်း မေမေကလည်း ပြောပြ

ဖူးလေသား။

အန်တီတင့်တင့်က ယူလာခဲ့သော သော့တံနှင့် သော့ဖွင့်၍ ခြံတံခါး ဖွင့် ပေးသည်။

နှင်းမြစန္ဒာကို အာရုံပြုထားရာမှ အန်တီတင့်တင့်က ကျွန်တော့်ဘက် တစ်ချက် ကြည့်သည်။

အမှတ်မထင်ပါ၊ တစ်ခဏပါ။

ကျွန်တော့်ရင်မှာ ပြည့်လျှမ်းလာသည်။ ဝမ်းသာသကဲ့သို့လည်း ဖြစ် သည်။ ဆိုနှင့်၍ ငိုချင်သကဲ့သို့လည်း ဖြစ်လာသည်။

အန်တီတင့်တင့်က ချောမောသော မိန်းမရွယ်တစ်ဦး။ ကျွန်တော့် မေမေ နှင့် တူလှသော ချောမောသည့် မိန်းမရွယ် တစ်ဦး။

နှင်းမြစန္ဒာနှင့် ကျွန်တော်က အန်တီတင့်တင့် နောက်မှ လိုက်၍ အိမ်တွင်း သို့ ဝင်ခဲ့သည်။

အဘွားကြီးက ကုလားထိုင်အို တစ်လုံးတွင် ထိုင်နေပေပြီ။

နှင်းမြစန္ဒာနှင့် အန်တီတင့်တင့်တို့လည်း ထိုင်ကြသည်။

ကျွန်တော် မထိုင်ရဲ။

“ထိုင်လေ နိုင်”

နှင်းမြစန္ဒာက နူးညံ့ချိုသာစွာ ပြောသည်။ မျက်နှာလေးကလည်း အားပေး ပြုံးလေးကို ဆောင်ထားသည်။

နှင်းမြစန္ဒာနှင့် ယှဉ်လျက်ရှိသော ကုလားထိုင်တွင် ဖြည်းညင်းစွာ ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်သည်။

အဘွားကြီးက ကျွန်တော့်ကို မရယ်မပြုံးဘဲ စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ မေးသည်။

“သူ ဘယ်သူလဲ နှင်းမြစ်နွား”

“သူ့နာမည် နိုင်တဲ့ ဘွားဘွား၊ သူ မော်လမြိုင်ကတောင် လာခဲ့ရတာ၊ အဝေးကြီးက လာခဲ့ရတာ၊ ဪ... နိုင် ပြောပြလေ”

ပြောပြလေ။ နှင်းမြစ်နွားက အားပေးပြုံးလေးနှင့် တိုက်တွန်းနေသည်။

ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် ပြောပြရပါမည်။ တကယ်တော့လည်း ကျွန်တော့် မှာ များများ ပြောစရာ မရှိပါ။

အသံကို အတည်ငြိမ်ဆုံး ထားပြီး ကျွန်တော်က ကြေညာရသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် နိုင်ပါ။ မေမေ ဒေါ်သင်းမြတ်ရဲ့ သားပါ”

ဘယ်သူ့ဆီကမှ အသံမလာ။ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးသည် သဘာဝမကျစွာ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကို အဘွားကြီး၏ အသံက ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။

“ဟင်... နင်... နင်က မိသင်းမြတ် သား... ဟုတ်လား”

အဘွားကြီး၏ အသံက မာနေသည်။ ကျွန်တော့် မေမေ၏ နာမည်ရှေ့တွင် ‘မိ’ တပ် ခေါ်လိုက်ပုံကလည်း ကြင်ကြင်နာနာ မရှိလှ။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် မေမေ ဒေါ်သင်းမြတ်ရဲ့ သားပါ”

အဘွားကြီး၏ မျက်နှာတွင် မဲ့ပြုံးတစ်ပြုံး ပေါ်လာသည်။

“ကောင်းပြီ၊ မိသင်းမြတ် သားက တို့အိမ် ဘာလာလုပ်သလဲ”

အန်တီ တင့်တင့်ထံမှ “အို... အမေ” ဟု သတိပေးသံ ထွက်လာသည်။

ကျွန်တော်က အိတ်တွင်းမှ စာအိတ်လေးကို ယူပြီး နေရာမှ ထ၍ အဘွားကြီးကို ရိုသေစွာ ပေးသည်။

အဘွားကြီးက မျက်နှာလှားတင်းတင်းနှင့်ပင် စာကို လှမ်းယူသည်။

အဘွားကြီး စာဖတ်နေသည်ကို ရင်မှာ ထိတ်ရင်း ကျွန်တော်က ငေးကြည့်နေသည်။ ဖြူဝင်းစိုသော အဘွားကြီး၏ မျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်း ညိုလာနေ၏။ ထို့နောက် ပြိုတော့မည့် မိုးပမာ မည်းလာ၏။

စာဆုံးသော အခါ၌ အဘွားကြီး၏ လက်များသည် ပေါင်ဆီသို့ ကျလာသည်။ စာရွက်သည်လည်း လက်မှ နေ၍ ကြမ်းပြင်ဆီ ကျသွား၏။

အဘွားကြီးက လွတ်ကျသွားသော စာရွက်ကို ကောက်ယူရန် မကြိုးစား။ ဘာမျှလည်း မလုပ်။ ဘာမျှလည်း မပြော။ ကျောက်ရုပ်ကြီးကဲ့သို့ ငြိမ်ထိုင်နေ

သည်။ စောစောက ညိုမည်းသွားသော မျက်နှာသည်သာ ယခု သွေးဆုတ်သကဲ့သို့ ဖြူရော်နေ၏။

ကြမ်းပြင်က စာရွက်ကို အန်တီတင့်တင့်က ကောက်ယူဖတ်နေ၏။

“အင်း... ဟင်း... ခု မိသင်းမြတ်ကော”

အဘွားကြီးက ကျွန်တော့်ကို မေးဟန်ထက် သူ့ဘာသာ ပြောဟန် ပေါ်နေသည်။

“ခု မိသင်းမြတ် မိန်းမလိမ္မာကြီး သေပြီပေါ့... ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က ဘာမျှ မဖြေ။ ဖြေစရာလည်း မလိုဟု ထင်သည်။

“တော်တယ် အရပ်ကတို့၊ သိပ်တော်တယ်။ မိဘကို ပုန်ကန်သွားပြီးမှ လင်လဲ သေ၊ ကိုယ်လဲ သေမှ သားကို တို့ဆီ လွှတ်လိုက်တယ်၊ ကောင်းပ... ကောင်းပ... ဒီမှာ ဟေ့သူငယ်”

ကျွန်တော့်ရင်တွင်းမှ စူးခနဲ ခံစားရသည်။

ဤသည်မှာ ကျွန်တော့်ဘွားဘွား။ ကျွန်တော် အားကိုးတကြီးနှင့် လာခဲ့သော ဘွားဘွား။ ကြိုဆိုပုံက စိမ်းကားလှ၏။ ငါ့မြေးဟု မခေါ်။ ဟေ့... သူငယ်။

“မင်းက တို့မြေးလို့ တို့ဘယ်လို ယုံရမှာလဲ၊ ဒါတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာလဲ အမှန်တွေပဲလို့ ဘယ်လို ယုံရမှာလဲ၊ မင်းကို ဘယ်သူက တို့ကို အလိမ်ခိုင်းလိုက်သလဲ”

ကျွန်တော့်မျက်နှာများမှာ ထူပူရှိန်းဖိန်းသွားသည်။ ရှက်ခြင်းနှင့် ဝမ်းနည်းခြင်း ရောလျက် ကျွန်တော့်နှုတ်မှ ဘာစကားမျှ မထွက်နိုင်။

“မေမေ... ဒီမှာ ညီမလေး စာပါသားပဲ၊ လက်ရေးက ညီမလေး လက်ရေး”

အန်တီတင့်တင့်က ဝင်ဖြေသည်ကို အဘွားကြီးက လက်မခံဘဲ လက်ကာပြု၏။

“တိတ်စမ်း တင့်တင့်၊ ညည်းက လက်ရေးဝိဇ္ဇာ၊ ပါရဂူလား။ ဒီစာမျိုး ဓာတ်သိတဲ့ ဘယ်သူမဆို ဝင်ရေးလို့ ရတယ်၊ မာနကြီးတဲ့ မိသင်းမြတ် ဆိုတာကလဲ ဒီလို ခူးထောက် အညံ့ခံမလား”

“ဒါပေမဲ့ မေမေ... သူ... သူ သေခါနီး ရေးသွားရှာတာ”

“သူ သေပြီလို့ ညည်းကို ဘယ်သူ ပြောသလဲ”

အဘွားကြီးက ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ပြန်၏။

“ငါ မေးတာကို ဖြေစမ်း”

ကျွန်တော် မဖြေတတ်။ ဖြေစရာလည်း မရှိ။
 နှင်းမြစ်နွားက ဝင်ပြောသည်။
 “သူ မလိမ်ဘူး ဘွားဘွား၊ လိမ်တဲ့သူဆို ဘွားဘွားတို့ အိမ်ကို သိရမှာ ပေါ့၊ သူ မသိဘူး။ ဒေါက်တာ ကူရှီတို့ နေနေတဲ့ အိမ်ကို အရင်သွားတာ။ အဲဒီမှာ မတွေ့လို့ နှင်းတို့အိမ် ဝင်စုံစမ်းလို့ နှင်း လိုက်ပို့တာ။ သူ... သူ... ကျောင်းသား လေးပါ၊ အစစ်ပါ၊ သူ မလိမ်ဘူး”

“တိတ်စိမ်း နှင်းမြစ်နွား၊ နင့်ကို ငါ မမေးဘူးလေ၊ ဟေ့... သူငယ်၊ ဖြေ စမ်း၊ မင်းကို ဘယ်သူ လိမ်ခိုင်းလိုက်သလဲ”

ကျွန်တော်ကငိုက်ထားသောခေါင်းကိုမော့လိုက်သည်။တော်လောက် ဖြီ ထင်ပါသည်။ ဇာတ်လမ်းလည်း ပြီးခဲ့ပြီ ထင်သည်။

အဘွားကြီးကို ကြည့်ပြီး တည်ကြည်စွာ ပြောမိသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူမှ လိမ်မခိုင်းဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ဒီ လောကမှာ ကျွန်တော့်ကို လိမ်ခိုင်းနိုင်တဲ့လူ မရှိဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ လိမ်တာကို ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး၊ ကျွန်တော့် မေမေလဲ မကြိုက်ဘူး။ မေမေက သစ္စာလို့ ခေါ်တယ်၊ သစ္စာရှိရင် ဘာကိုမှ ကြောက်ဖို့ မလိုဘူး တဲ့”

မေမေအကြောင်းပြောတော့ ကျွန်တော့်ရင် ပြန်ဆိုလာခဲ့သည်။ မျက်ရည် များလည်း စို့လာသည်။

“ကျွန်တော် မကြောက်ပါဘူး၊ ဘာကိုမှ မကြောက်ပါဘူး။ ကျွန်တော် အခု ဒီလာတာလဲလေ... မေမေစကားကို နားထောင်တာ။ မေမေ သေခါနီး ပေးသွားတဲ့ အမိန့်ကို ကျွန်တော် နားထောင်တာ၊ ခုတော့ ပြီးသွားပါပြီ”

ကျွန်တော်က နေရာမှ ထသည်။
 မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲထားသူက အန်တီတင့်တင့်။
 “ကလေးရယ်... နေပါဦး၊ အန်တီ ပြောဦးမယ်”

အန်တီတင့်တင့်၏ မျက်လုံးတွေတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲနေသည်။ မျက်ရည် ဝဲလျက်က ကျွန်တော့်ကို ချော့မော့သည့်ဟန် အန်တီတင့်တင့်က ပြုံးပြနေရှာ သည်။

“အို...”
 နှင်းမြစ်နွားက အလန့်တကြားလေး အော်သည်။

သူ့ လက်ညှိုးလေးကလည်း အန်တီတင့်တင့် မျက်နှာကို ထိုးပြထား၏။
“ပါးချိုင့်လေး.... အန်တီတင့်တင့် မျက်နှာမှာ ပါးချိုင့်လေး နှစ်ခု ရှိတယ်၊
သူ့မှာလဲ ရှိတယ်၊ နှင်းတွေ့တယ်။ နိုင်... ပြုံးစမ်း... အန်တီတင့်တင့်ကို ပြုံးပြလိုက်
စမ်းပါ”

အန်တီတင့်တင့်၏ မျက်နှာကို ကျွန်တော် ကြည့်သည်။ ပါးချိုင့်လေး
နှစ်ခုကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ ဪ... အန်တီတင့်တင့် မျက်နှာက ကြည့်လေ
လေ မေမေ့ မျက်နှာနှင့် တူလာလေလေ။

နှင်းမြစန္ဒာ ခိုင်း၍တော့ မဟုတ်ပါ။ ကြင်နာသော မေမေနှင့် တူသည့်
မျက်ရည်ဝဲနေသူ ဤအမျိုးသမီးကို ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်ရမည်။ ဪ... ပြုံး၍
သာပင် ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်ရမည်။

ကျွန်တော့် မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်တွေ လျှံနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း
ကျွန်တော် သိသည်။ လျှံပါစေ။ လျှံချင်၍ လျှံသည်ကို ကျွန်တော် မတားနိုင်ပါ။
ပါးပြင်ဆီ စီးကျချင်လည်း ကျ ဘာဖြစ်သနည်း။

အို... မျက်ရည်ဝိုင်းလျက် နောက်ဆုံးဖြစ်သော အပြုံး ပြုံးပြနေသော
မေမေ့ကို သည်လိုပင် ကျွန်တော် ပြန်ပြုံးခဲ့ရဖူးသည် မဟုတ်ပါလော။

မျက်ရည်ဝဲသော အန်တီတင့်တင့်ကို ကျွန်တော် ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သည်။
အန်တီတင့်တင့်၏ လက်နှစ်ဖက်က ကျွန်တော့် ပခုံးပေါ် ကျလာသည်။
သူ့မျက်နှာ လှလှက ကျွန်တော့် မျက်နှာပေါ် စီးမိုးလျက် ကြည့်နေသည်။

နောက်တစ်ခဏ၌ အန်တီတင့်တင့်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဒူးထောက်
ထိုင်ကျသွားသည်။ သူ့ ကိုယ်အလေးချိန်ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့
ထိုင်ကျသည်။

ကျွန်တော့်ကို ပွေ့ဖက်ပြီး အန်တီတင့်တင့် ငိုနေသည်။ အန်တီတင့်တင့်
ငိုတော့ ကျွန်တော်ပါ ရောင့်နေမိပါပကော။

“တင့်တင့်... ညည်းက ဘာဖြစ်တာလဲ”
အဘွားကြီးက အနီးတွင် မားမား လာရပ်ပြီး အန်တီတင့်တင့်နှင့်
ကျွန်တော့် ကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။

ကျွန်တော့်ကို တင်းအောင် ပွေ့ဖက်ရင်း ကျွန်တော့်မျက်နှာနှင့် သူ့မျက်နှာ
ကို ကပ်ထားလျက် အန်တီတင့်တင့်က အဘွားကြီးကို မော်ကြည့်နေသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း အန်တီတင့်တင့်ကို ပြန်ဖက်ရင်းက အဘွားကြီးကို အန်တီ တင့်တင့် နည်းတူ ပြန်မော့ကြည့်နေမိ၏။

ကြမ်းပြင်သို့ ကျွန်တော်က ထိုင်ကျသွားစဉ် ကျွန်တော့် လွယ်အိတ် သည်လည်း ပခုံးမှ ပြုတ်ကျသွားသည်။ ကျွန်တော် ပိုက်ထားသော ကတ္တီပါပိတ် နှင့် လိပ်ထားသော အလိပ်လည်း ကြမ်းပြင်သို့ လွတ်ကျခဲ့သည်။

အဘွားကြီးက ကျွန်တော်တို့ ဆီမှ မျက်စိလွှဲပြီး ကျွန်တော့်ပစ္စည်းလေး တွေဆီ ကြည့်သည်။

ခဏတွင် အဘွားကြီးလည်း ကြမ်းပြင်သို့ ခူးထောက် ထိုင်ချလိုက်၏။

သူက ချည်ထားသော ကြိုးစတို့ကို ကျင်လည် သွက်လက်စွာနှင့် ဖြေ၍ ကတ္တီပါစကို ခွာသည်။

အတွင်းမှ ရွှေဝါရောင်ရင့်ရင့် ပတ္တလားဆံများ ပေါ်လာသည်။

အဘွားကြီးက သွက်လက်စွာဖြင့် ဘယ်ဘက်ဆုံးမှ ပတ္တလားဆံပြား ကြီး၏ ကျောဘက်အသားကို ကြည့်သည်။

သုံ...။

အနီရောင်ဖြင့် ရေးထားသည့် တစ်လုံးတည်းသော စာလုံးက ပေါ်လာ သည်။

ကြမ်းပြင်၌ ထိုင်ရင်း အဘွားကြီးက မတုန်မလှုပ် ရှိနေသည်။

ခဏအကြာတွင်ကား အဘွားကြီးထံမှ ဘာသံမျှ မထွက်လာသော် လည်း သူ့ကိုယ်က လှုပ်နေသည်။

ကျွန်တော်က ကိုယ့်အဖြစ် ကိုယ်မေ့ပြီး အဘွားကြီးကို ကြည့်နေမိသည်။

နှင်းမြစန္ဒာကလည်း ကျွန်တော့်အနီး၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့် လက်ကို သူ့လက်လေးနှင့် ကိုင်၍ တိုးတိုးပြော၏။

“ဘွားဘွားကြီး ငိုနေတယ်”

နှင်းမြစန္ဒာ၊ ကျွန်တော်နှင့် အန်တီတင့်တင့်တို့သည် တစ်ဦးလက်တွေ တစ်ဦး ဆုပ်ကိုင်ရင်းက ဘွားဘွားကြီးကို ကြောင်ကြည့်နေမိကြသည်။

ဘွားဘွားကြီး အသံက ထွက်လာသည်။

“သမီးမိုက်ရယ်... အပြီးသတ်ကျတော့ ညည်းက ဒီပစ္စည်း ငါ့ဆီ ပြန်ပို့ တယ်ပေါ့”

ဘွားဘွားကြီးက ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တစ်ဦးတည်း စကားပြောနေ၏။

“ညည်း သစ္စာကြီးတယ်၊ အိမ်က ဘာပစ္စည်းမှ အဖိုးတန် ယူမသွားဘူး၊ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ဆင်းသွားတယ်၊ ဒီပစ္စည်းကိုပဲ ညည်း ယူသွားတယ်။ ညည်း စိတ်ကူးယဉ်တယ်”

ဘွားဘွားကြီး အသံ၌ ဆိုနှင့်နာကျင်မှု ပေါ်လွင်နေ၏။

“ညည်းက ခုလဲ စိတ်ကူးယဉ်ယဉ်နဲ့ လုပ်လိုက်ပြန်ပြီပေါ့။ ညည်းတော့ ပြန်မလာဘူး မာနခဲမရယ်၊ ဒီပစ္စည်းတော့ ပြန်ပို့လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ညည်း သား၊ ငါ့မြေးလေးကိုလဲ ငါ့ဆီ လွှတ်လိုက်တယ်ပေါ့၊ ညည်း..... ညည်း တတ်နိုင်တယ်”

ဘွားဘွားကြီးက ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့မြေး ဆိုတော့ ဒါကို တီးတတ်သလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြမိ၏။

“တင့်တင့် လိုက်ခဲ့စမ်း”

ဘွားဘွားကြီးက အန်တီတင့်တင့်ကို ခေါ်ပြီး အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွား၏။

နှင်းမြစန္ဒာက ကျွန်တော့်ကို တိုးတိုးလေး ပြော၏။

“နိုင်.. အားမငယ်နဲ့နော်၊ သူက ခုနက်က နိုင်ကို ငါ့မြေးလို့ ခေါ်သွားပြီ”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။ ဘာကြောင့်မသိ။ ယခု ကျွန်တော့်ရင်က တည်ငြိမ်နေသည်။

ဘွားဘွားကြီးနှင့် အန်တီတင့်တင့်တို့က ခုံညားလှပသည့် ကျွန်းသားပတ္တလားအိမ်ကြီး တစ်ခုကို မ၊၍ ယူလာကြသည်။

ပတ္တလားဆံများကို ပတ္တလားအိမ်၌ ဘွားဘွားကြီးပင် ကျင်လည်စွာ တပ်ဆင်ခင်းသည်။

အားလုံးပြီးမှ လက်ခတ်လေး နှစ်ခုကို ကျွန်တော့်အား ပေးသည်။

ပတ္တလားနောက်၌ ကျွန်တော်က ကျကျနန တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်သည်။

လက်နွေးအောင် ခေတ္တ အသံစမ်းပြီးမှ ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ကျွန်တော် ဘာတီးရမလဲ ဘွားဘွား”

“ကြိုက်တာ တီးပါ”

“ကျွန်တော် မေမေ အကြိုက်ဆုံး သီချင်းကို တီးပြမယ်နော်၊ ဟောမာဝေဆာ ဆိုတဲ့ ပတ်ပျိုးကလေး၊ မင်းကြီးကတော် ခင်ဆုံ ရေးတာတဲ့၊ တောင်ကြီးမြို့ကို လွမ်းတိုင်း မေမေ ဆိုတီးပြတယ်”

ကျွန်တော်က ပတ်ပျိုးခံကို စတီးသည်။ စည်းနှင့်ဝါးကို ကိုင်လျက်
ဘွားဘွားကြီးက ကျွန်တော့်အနီးတွင် ထိုင်နေသည်။

“ဟောမာ ဝေဆာ ဘွေချာစုံမြိုင်၊ တောတောင်ဂနိုင် အိုင်ထုံးအင်၊
ကျောက်စက်ကယ် ရေတံခွန်က၊ လျှောသွယ်ကျဆင်း”

စည်းနှင့်ဝါးကို ကိုင်ပြီး ဘွားဘွားကြီးက ဟုတ်တိပတ်တိကြီး လိုက်ဆို
နေသည်။

ဘွားဘွားကြီး၏ အသံမှာ မကြည်မလင်တော့ပါ။ သို့ရာတွင် စည်းဝါး
နိုင်ပြီး အဆိုပိုင်သောကြောင့် နားထောင်ကောင်းသည်။ ဘွားဘွားကြီး ဆိုနေဟန်
မှာကလည်း ခံစားချက် အပြည့် ရှိနေသည်။

ကျွန်တော်က အားလုံးကို မေ့သွားသည်။ စိုးရိမ်ရသော အချိန်များ၊ ပူဆွေး
ရသော အခါများ၊ ပင်ပန်းရသော အခါများ၊ နေရစ်ပြီ။

“ဖန်ခါ သံသာညင်း၊ ချစ်တင်းခေါ်တ ငှက်မောင်နှံ၊ သွင် လေချို
နေညှိချမ်း၊ သိုက်နန်းပေါ်မြင့်၊ ရွှေပြည်တော်ပြန်၊ လွမ်းစေဖို့ဖန်”

ရွှေပြည်တော်ပြန်။ ဪ... ယခု ကျွန်တော့်ကိုယ်ကိုလည်း ရွှေပြည်
တော်ပြန်ဟု ခေါ်နိုင်ပြီလော။ ဟောသည် ဘွားဘွားကြီးတို့ အိမ်သည်လည်း
ကျွန်တော်၏ သိုက်နန်း ပေါ်မြင့် ဖြစ်ခဲ့လေပြီလော။

ကျွန်တော့်ရှေ့မှ ချောမောသော တင့်တင့် ဆိုသည့် ကျွန်တော့် အဒေါ်။
လှပသော ပြာလတ်မလေး နှင်းမြစန္ဒာတို့ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော် အနှစ်သက်ဆုံး
အပိုဒ်ကို ကျွန်တော်က ကြည်နူးသာယာစွာ တီးသည်

“သစ်ဆန်းနွေဂိမာန်မို့၊ သဇင်ကျန် ပင်ယံမြင့်မှာ။
ဆင်တော်ရန် လင့်ညောင်း၊ ထုံကြိုင်စုံမြိုင်၊ ခွေယိုင်လျောင်း၊
နွဲ့နွဲ့နောင်းနောင်း၊ ပျောင်းပျောင်းခွေယိုင်၊ ဖူးတံသွယ်လို့
နွယ်ယှက်ဆိုင်၊ ဂနိုင်တောလုံးလန်း၊ တောင်စဉ်နယ်ဝန်းယှက်တန်း”

သဖြန်နှင့် သီချင်းကို အဆုံးသတ်ပြီး ကျွန်တော်က လက်ခတ်လေးကို
ချထားလိုက်သည်။

လူကြီးနှစ်ဦးက ငြိမ်နေကြသော်လည်း နှင်းမြစန္ဒာက လက်ခုပ်လေး
တီးပြီး သြဘာပေး၏။

ကျွန်တော့် လက်တစ်ဖက်ကို ဘွားဘွားကြီး၏ လက်တစ်ဖက် ဆုပ်ကိုင်
လာသည်။

“ဘွားဘွားကြီးသီချင်းမဆိုတာကြာပြီ၊ အင်း...သမီးသွားကတည်းက ဆယ့်လေးနှစ် ကျော်ပြီ ထင်ရဲ့၊ ခုတော့ ဘွားဘွား ပြန်ဆိုမိပြီ ငါ့မြေးရယ်... လူကလေးရယ်”

ဘွားဘွားကြီး၏ မျက်နှာကို ရုတ်တရက် ကျွန်တော် ကြည့်မိသည်။ ရုတ်တရက်ပင် ကျွန်တော့်မျက်လုံးမှ မျက်ရည်တစ်ပေါက် ခုန်ထွက်ကျလာ၏။

သည် မျက်ရည်ပေါက်၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော် မသိပါ။ ကျွန်တော့်နားတွင်တော့ စကားတစ်လုံးက ပဲ့တင်ရိုက်နေ၏။ လူကလေး။

ဪ... ဟုတ်သည်။ ဟုတ်တော့ပြီ။ ကျွန်တော်က သစ်ရွက် မဟုတ်။ လေတိုက်ရာ လွင့်ရမည့် သစ်ရွက် မဟုတ်။ မဟုတ်တော့။

ကျွန်တော်ကား... လူကလေး။

အခန်း (၆)

ဘွားဘွားကြီးတို့ အိမ်လေးက အရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာပြုထားသည်။ အိမ်အပေါ် ထပ်ဝရန်တာမှ ထွက်ကြည့်လျှင် လက်ယာဘက် စောင်းစောင်း တောင်တန်းမြင့်ကြီး၏ ထိပ်ချွန်းချွန်းကြီးကို တွေ့ရသည်။

အိမ်လေးက သုံးပင်နှစ်ခန်း အိမ်မျိုးလေး ဖြစ်သည်။ အပေါ်ထပ်ရော အောက်ထပ်ပါ အနံ့ ပေနှစ်ဆယ်၊ အလျား ပေလေးဆယ်သာ ရှိသည်။ အမြင့်ကား အောက်အရပ် နှစ်ထပ်အိမ်များလောက် မမြင့်။ နည်းနည်း ပိုပုသည် ထင်ရ၏။ အောက်ထပ်မှ ကြည့်လျှင် အပေါ်ထပ် ကြမ်းခင်းက ခေါင်းထက် ဘာမျှ မမြင့်။ အပေါ်ထပ်ကျတော့လည်း မျက်နှာကြက်က လူကြီးတစ်ယောက် ရပ်လျက် လက်ဆန့်လိုက်လျှင် တစ်ပေသာသာ လွတ်တော့မည် ထင်သည်။

အိမ်သာ၊ မီးဖိုချောင်၊ ထမင်းစားခန်းနှင့် ဧည့်ခန်းတို့က အောက်ထပ်တွင် ရှိသည်။ အိပ်ခန်း သုံးခန်းက အပေါ်ထပ်မှာ။

အိမ်ခေါင်းရင်းပိုင်းမှာတော့ ဘိုးဘိုးကြီး အိပ်ခန်းနှင့် ဘွားဘွားကြီး အိပ်ခန်း ရှိသည်။ ခြေရင်းပိုင်းမှာက အန်တီတင့်တင့်၏ အိပ်ခန်း။ ကျွန်တော့် အတွက်က အိပ်ခန်း သီးသန့် မရှိ။

အပေါ်ထပ် အိမ်ရှေ့ပိုင်းတွင်က ကြမ်းပြင် နေရာလွတ်များစွာ ရှိသေးသည်။

အန်တီတင့်တင့်နှင့် ကျွန်တော်တို့က ဗီရိုဟောင်းကြီး တစ်လုံးကို မနိုင်
မနင်း ရွှေ့ကြသည်။ အန်တီတင့်တင့်၏ အခန်းနံရံတစ်ဖက်နှင့် ဆက်လိုက်သော
အခါ ကျွန်တော် အိပ်လျှင် ခေါင်းရင်းဘက် ဖြစ်မည့်ဘက်၌ အကာ ဖြစ်လာ၏။

“ဗီရိုထိပ်ကနေ ဒီဘက်နံရံဆီ ကြိုးသွယ်မယ်၊ နက်ဖြန်ကျမှ ပိတ်စတွေ
ရှာပြီး အန်တီ ခန်းဆီးအကာလေး ချုပ်ပေးမယ်၊ နိုင်အတွက် အိပ်ခန်းလေး ဖြစ်
သွားတာပေါ့”

“အို... အိပ်ခန်း မရှိပေမဲ့ ကျွန်တော် အိပ်တတ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ့်အခန်းလေး ဖြစ်မှ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိမယ်၊ ဘွားဘွား
ကြီးက သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိမှ ကြိုက်တာ၊ ဘိုးဘိုးကြီးကိုတောင် ရှုပ်ရှုပ်ပွပွ လုပ်လို့
ခဏခဏ ဆူတယ်”

“ဘိုးဘိုးကြီးက ဘာတွေ ရှုပ်ရှုပ်ပွပွ လုပ်လဲ”

“သူ့ ကစားစရာတွေ”

“ဗျာ... ဘိုးဘိုးကြီးက ကစားစရာတွေ ရှိတယ်”

“ရှိတယ်၊ ကစားစရာ စာအုပ်တွေကော၊ အဲဒါတွေကို ဟိုချီဒီချီ လုပ်ထား
ရင် ဘွားဘွားကြီးက ဆူပါလေရော”

“အန်တီ”

“ရှင်”

“ဘိုးဘိုးကြီးက ဘာကစားသလဲ”

“ပြန်လာရင် နိုင် တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ အခုလဲ သူ သွားကစားနေတာ၊ ဪ...
နိုင်၊ ဘိုးဘိုးကြီးရဲ့ ကစားစရာတွေကို သွားမဆော့နဲ့နော်၊ ကိုင်တောင် ကိုင်မကြည့်
နဲ့၊ မဟုတ်ရင် သူ နိုင်နဲ့ ရန်ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ကျွန်တော့် စိတ်တွင်း၌ ဘိုးဘိုးကြီး ဆိုတာကို ကြောက်ချင်သကဲ့သို့
ဖြစ်သွားသည်။

“ဘိုးဘိုးကြီးက ဟိုဒင်း... ဆိုး... ဆိုးသလား အန်တီ”

“ဆိုးတော့ မဆိုးပါဘူး၊ သူ သဘောကောင်းရင် သိပ်ကောင်းတယ်၊
အော်ပြီ ဆိုရင်တော့ သူ သိပ်အသံကျယ်တယ်၊ သူ တကယ်ပြန်အော်ရင် ဘွားဘွား
ကြီး ပြိုင်မအော်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘိုးဘိုးကြီးက တစ်ခါ နှစ်ခါပဲ အော်နိုင်တာ၊
ဘွားဘွားကြီးက ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် အရှည်ကြီး လုပ်နိုင်တယ်၊ ခဏခဏ
လဲ လုပ်နိုင်တယ်၊ အဲဒါကျတော့ ဘိုးဘိုးကြီး ဘယ်နိုင်မှာလဲ”

ကျွန်တော်က ခေတ္တ ငိုငံစဉ်းစားသည်။

“အန်တီ”

“ရှင်”

“ဖေဖေကလေး... မေမေ့ကို မအော်ဘူး၊ မေမေကလဲလေ ဖေဖေ့ကို ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် မလုပ်ဘူး”

အန်တီ တင့်တင့်က ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက် စိုက်ကြည့်၏။

“အန်တီ ယုံပါတယ်၊ သူတို့ သိပ်... သိပ်ချစ်ကြတယ်”

အန်တီတင့်တင့်က စကားကို မဆက်ချင်ဟန်ဖြင့် ခေတ္တ ဆိုင်းနေပြီးမှ “ကဲ လာ... ခုတင် သွားသယ်ကြမယ်” ဟု ဆိုသည်။

ဖြုတ်ထားသော တစ်ယောက်အိပ် ခုတင် အစိတ်အပိုင်းများကို ကျွန်တော် တို့ တူဝရီး သယ်ယူ တပ်ဆင်ကြသည်။ ခုတင် ဆင်အပြီး၌ အန်တီ တင့်တင့်က ပြောသည်။

“အဲဒါ ညီ... ညီမလေး အိပ်ခဲ့တဲ့ ခုတင်”

“မေမေ့ ခုတင်”

အန်တီတင့်တင့်က ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ငိုငံငိုငံလေး စဉ်းစားသည်။

ဤအိမ်က မေမေ့ မိဘများအိမ်။ သည်အိမ်မှာက မေမေနှင့် ပတ်သက် ဖူးခဲ့သော ပစ္စည်းများ ကျန်နေဟန် ရှိသည်။ ယခု မေမေ့ ခုတင်။ နောက်... ဘာတွေ ရှိဦးမည်နည်း။

အန်တီတင့်တင့်၏ လက်များက ကျွန်တော့်ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လာသည်။

“အန်တီ မဆင်မခြင် ပြောမိတယ်၊ မေမေ့ကို သတိရပြီး နိုင် စိတ်ဆင်းရဲ သွားသလား”

ကျွန်တော်က အန်တီတင့်တင့်၏ စီးမိုးနေသော မျက်နှာကို စိုက်ကြည့် မိသည်။

ကြည့်လေ အန်တီတင့်တင့်က မေမေနှင့် တူလေ။ မျက်တောင် ကော့ဝန်း သည့် မျက်သားပြာသော မျက်လုံးများတွင်လည်း မေမေ၏ ကြင်နာမှုမျိုး ကျွန်တော် တွေ့ရသည် ထင်၏။

“မေမေ့ကို သတိရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အန်တီ”

“ဘာလဲ နိုင်”

“အန်တီကလေး... မေမေနဲ့ သိပ်တူတာပဲ၊ ပြီးတော့လဲ...”

“ပြီးတော့လဲ ဘာဖြစ်သလဲ”

“အန်တီကိုလေး နိုင် ယူစတယ်”

အန်တီကိုင်ကိုင်က ကြမ်းပြင်တွင် နူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ကျွန်တော့် ကိုယ်ကို သူ့လက်များနှင့် ပတ်၍ ပွေ့ဖက်သည်။

“နိုင်ကိုလဲ အန်တီ ချစ်ပါတယ်၊ မြင်မြင်ချင်း ချစ်ပါတယ် သားလေးရယ်”

ကျွန်တော်ကလည်း အန်တီတင့်တင့်ကို တင်းကျပ်အောင် ပြန်ဖက် ထားမိသည်။

အို... စိတ်ချမ်းသာဘိသည်။ သည်လို စိတ်ချမ်းသာမှုမျိုး တစ်သက် ပြန်ရတော့မည်ဟု ကျွန်တော် မထင်ခဲ့။ မထင်ခဲ့။

“ကဲ... နိုင်၊ ကျန်တာ အန်တီ ဆက်လုပ်ထားလိုက်မယ်၊ နိုင် ရေသွား ချိုးတော့၊ နွေဖြစ်ပေမဲ့ တောင်ကြီးမှာက နေမဝင်ခင် ရေချိုးမှ ကောင်းတာ၊ ခု နေဝင်ခါနီးပြီ၊ သွား... မြန်မြန်ချိုး”

ရေချိုးရန် အောက်ထပ်သို့ ကျွန်တော် ဆင်းလာခဲ့သည်။

မီးဖိုချောင်တွင်းမှ ဘွားဘွားကြီး ထွက်လာသည်။

“ရေချိုးမလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွားဘွား”

“နောက်နေ့ဆိုရင် ဒီထက် စောစောချိုး၊ အအေးမိမယ်၊ ရေကိုလဲ မိမိဆွဲ မချိုးနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဝုန်းဝုန်းနဲ့လဲ မလောင်းရဘူး၊ ချေးစင်အောင် တွန်းရမယ်၊ လာစမ်း ဒီနား” ကျွန်တော်က ဘွားဘွားကြီး အနီး ကပ်သွားသည်။

ဘွားဘွားကြီးက ကျွန်တော့် နားရွက်များ နောက်ကို စစ်ဆေးသည်။

“ခြေထောက်တွေ ပြစမ်း”

ကျွန်တော်က ခြေတစ်ချောင်းစီ ရှေ့ထုတ်ပြီး ပြရ၏။

ဘွားဘွားကြီး၏ မျက်နှာတွင် ကျေနပ်ရိပ် ပေါ်လာ၏။

“နားရွက်နောက်မှာ ချေး မရှိရဘူး၊ ခြေဖနောင့်ခွက် ခြေခုံတွေမှာလဲ ချေး မရှိရဘူး၊ လက်သည်း ခြေသည်းတွေလဲ ညစ်ပတ်မနေရဘူး၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွားဘွား”

“ရေချိုးရင်း ချေးတွန်းရင် ခွက်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ မချရဘူး၊ ချေးတွန်း ထားတဲ့ လက်နဲ့လဲ ရေခွက်ကို ပြန်မကိုင်ရဘူး”

“မေမေကလဲ အဲဒီလို မလုပ်ရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘွားဘွား အခုပြောတာ ကျွန်တော် ထပ်မှတ်ထားပါမယ်”

ရေချိုးခန်းတွင်း၌ ကျွန်တော် ရေချိုးသည်။ ဘွားဘွားကြီး ညွှန်ကြား ချက်အတိုင်း ချိုးသည်။

ရေက အေးလှသည်။ နွေဖြစ်လျက်က ကျွန်တော် ဆတ်ဆတ်တုန်ချင် သည်။ သို့ရာတွင် နှစ်ရက် ရေမချိုးခဲ့ရသောကြောင့် အေးစိမ့်နေသည့် ကြားက ရေချိုး၍ ကောင်းသည်။

ရေချိုးခန်းတွင်းမှာပင် ကိုယ်ကို ရေစင်အောင် သုတ်ပြီး ပြန်ထွက်လာ သောအခါ၌ ကျွန်တော့်ကိုယ်မှ နွမ်းနယ်မှုတွေ ပျောက်ပြီး လူမှာ လန်းဆန်းလာ ၏။

ကျွန်တော် အဝတ်အစား လဲပြီးသော အချိန်၌ ကျွန်တော့် အိပ်ရာခုတင် လေးကို အန်တီတင့်တင့် ခင်းကျင်း၍ ပြီးနေပြီ။

ခေါင်းအုံးစွပ်ဖြူဖြူ၊ အိပ်ရာခင်းဖြူဖြူ၊ ဇာခြင်ထောင်ဖြူလေးတွေနှင့် အိပ်ရာလေးက သပ်ရပ် သန့်ရှင်းသည်။ စောင်ဝါဝါလေး တစ်ခုကလည်း အိပ်ရာ ခြေရင်းပိုင်း၌ ခေါက်လျက် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပင် ရှိနေသည်။

“နိုင် မနက်ထပြီးရင်လေ အိပ်ရာလေးက ခုလိုပဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေး ရှိရမယ်နော်၊ ဘွားဘွားကြီးက ဒီလိုမှ ကြိုက်တာ၊ ဪ... ဟောဒီစားပွဲက အန်တီ ရော နိုင်ရော သုံးမယ်၊ သူ့ကိုလဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ထားရတယ်”

အန်တီတင့်တင့်ကို ဆင်ခြေ မပေးဘဲ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အမှန်က ကျွန်တော့် မေမေလည်း စည်းကမ်းကြီးသည်။ ဘာမဆို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိမှ။

သုံးပေ၊ နှစ်ပေခန့် ရှိသော စားပွဲလေးက အိမ်ခြေရင်းပိုင်း နံရံပြတင်း နားတွင် ကပ်လျက် ရှိသည်။

ခေါင်းရင်းပိုင်းမှ စားပွဲကြီးတစ်လုံးကို ညွှန်ပြပြီး တင့်တင့်က ပြော၏။

“အဲဒီစားပွဲကြီးက ဘိုးဘိုးကြီး စားပွဲ။ သူ့ပေါ်က ဟာတွေတော့ သွား မကိုင်နဲ့နော်၊ ဘိုးဘိုးကြီးက နေရင်း ထိုင်ရင်း ပစ္စည်းပျောက်နေတတ်တာ”

“စိတ်ချပါ အန်တီ”

“ကဲ... လာ၊ နေလဲ ဝင်ပြီ၊ ဘိုးဘိုးကြီးလဲ ပြန်လာခါနီးပြီ၊ နိုင် ထမင်းဆာ နေပြီလား”

အမှန်က ကျွန်တော် ဆာနေပြီ၊ သို့ရာတွင် ခေါင်းခါရ၏။

“ဘိုးဘိုးကြီး ပြန်ရောက်လို့ ရေချိုးပြီးရင် ထမင်းစားကြမယ်၊ ခု တို့ အောက်ဆင်းမယ်”

ကျွန်တော်ကို အောက်ရောက်၍ မကြာမီမှာပင် ခြံအပြင်ဘက် မာဒေါ ဖင်မလီယာကား အပြာလေး တစ်စီး ဆိုက်လာ၏။

သော့ကိုယူပြီး အန်တီတင့်တင့် သွက်သွက်လေး ထွက်သောကြောင့် ကျွန်တော်လည်း နောက်မှ လိုက်ခဲ့သည်။

နေဝင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ညနေ၌ အလင်းရောင် ရှိသေးသည်။

“အိုကေ... သင့်ခံစားဖော်သဂိမ်း၊ ဆီးယူတူမောရီး”

“သင့်ခယူ... သင့်ခယူ၊ ဆီးယူ တူမောရီးလ်၊ ကိုယ့်လူ နက်ဖြန်ကျ စောစောနော်၊ ဒီနေ့ထွက်တာ နောက်ကျတယ်၊ နိုင်သံဂရင်းန် ရောက်တော့ တွင်း ကောင်းကောင်း မမြင်ချင်တော့ဘူး”

“ကြီးပြီကိုး သူငယ်ချင်းရဲ့ တွင်းကောင်းကောင်း မမြင်တော့တာ ဆန်း သလား အဟတ်ဟတ်... ဟဲ”

“ဟေ့... တို့ မျက်လုံး ကောင်းသေးတယ်၊ မှောင်လို့။ နက်ဖြန် စောစော လာခဲ့မယ်၊ ဝမ်းနဲ့ ဝင်းက စိန်ခေါ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ နက်ဖြန် ဖိုးဆမ်းမ် ဝမ်းအင်နဲ့ ဝင်းဗားဆက်စ် လွမ်း အင်န်ဖေ”

“အိုကေ... လွမ်းအင်န်ဖေးလ်သာ မဖြစ်တမ်း ဟုတ်လား”

“မင်း ဘိုးအေမို့လို့ လွမ်းအင်န်ဖေးလ် ဖြစ်ရမှာလား၊ နိမိတ်မရှိ နမာ မရှိ”

“အိုကေ... အိုကေ... သင့်ခံ အဂိန်းဖော် သဂိမ်းမ်၊ သင့်ခံ ဖော်သလစ်ပ်”

ကားတွင်းမှ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်နှင့် မြေပြင်တွင် ရောက်နေသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်တို့ အင်္ဂလိပ်စကားနှင့် မြန်မာစကား ရောကာ ကျွန်တော် နားမလည်သော အကြောင်းတွေ ပြောနေကြသည်။

ကားတွင် ထိုင်နေသော အဘိုးကြီးကိုတော့ မသိ။ မြေပြင်မှ အဘိုးကြီး ကတော့ ကလေးကြီးတစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။

ဝတ်ထားပုံကို ကြည့်ပါ။ ကက်ဗီးထုပ်က အနီနှင့် အဖြူကျား။ စပိုရှပ် အင်္ကျီက အနီပင်။ အပေါ်မှ ထပ်ဝတ်ထားသော ဂျာကင်အင်္ကျီအဝါနု၏ အိတ်နှင့်

ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် အရုပ်ကလေးနှင့် ပန်းပွင့်လေး ပါသည်။ ဘောင်းဘီရှည်က အဝါရင့်။ စုနေသော ဗိုက်လုံးလုံးကြီး၌ တစ်ပိုင်းတစ်စ မြင်နေရသော ခါးပတ် ကလည်း အနီနှင့် အဝါစင်း။

ဝဝတုတ်တုတ် ကလေးကြီးကို ဘိုလိုဝတ်ပေးထားသည်နှင့် တူနေ၏။ အဘိုးကြီး သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး အင်္ဂလိပ်လို တစ်ဝက်၊ မြန်မာလို တစ်ဝက် နှိပ်၍ ကြိတ်နေကြစဉ် ကားနောက်ခန်း မှန်တံခါးကို ဖွင့်လျက် အန်တီ တင့်တင့် က အစိမ်းရောင် အိတ်အရှည်ကြီး တစ်ခုကို မ၊ထုတ်ယူသည်။ ထို့နောက် ဖဝါး တွင် သံစူးပါသော ဖိနပ်တစ်ရန်ကိုလည်း ယူလိုက်၏။

အိတ်ရှည်ကြီးကို အန်တီတင့်တင့်က ပခုံးတစ်ဖက်၌ လွယ်သည်။ ဖိနပ် နှစ်ခုကိုမူ လက်တစ်ဖက်နှင့် ဆွဲထား၏။

ကျွန်တော်က အန်တီတင့်တင့်အနီး ကပ်သွားသည်။

“အဲဒီအိတ်ကြီး ပေး၊ နိုင် လွယ်မယ်”

“အို... လေးတယ်၊ နိုင် ကူချင်ရင် ရော့၊ ဘိုးဘိုးကြီး ဖိနပ်ကို ယူခဲ့”

“ဖိနပ်လဲ ယူမယ်၊ အိတ်ကြီးလဲ ထမ်းမယ်”

ဘာကြောင့်မသိ၊ အန်တီတင့်တင့်အိတ်ကြီး လွယ်ထားသည်ကိုကျွန်တော် မကြိုက်။ စိတ်တွင်း၌ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က အိတ်ကြီးကို အတင်းလုယူသည်။

“နိုင်... ဖြည်းဖြည်း၊ ပြုတ်ကျသွားဦးမယ်”

ကျွန်တော်က အိတ်ကြီးကို ပခုံး၌ လွယ်ထမ်းလိုက်၏။ အိတ်ကြီးက အတန်တော့ လေးချင်သား။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် နိုင်သည်။

“ပေး၊ နိုင်ကို ဖိနပ်လဲ ပေးဦး”

“ဟင့်အင်း.... အဲဒါတော့ အန်တီ ကိုင်ခဲ့မယ်”

“အန်တီကလဲ ပေးပါလို့ ဆို”

ကျွန်တော်တို့ တူဝရီး ဤသို့ လုနေကြစဉ် ကားလေးက ထွက်သွား၏။ သူ့ သူငယ်ချင်းကြီးကို လက်ခဏပြု နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အဘိုးကြီးက ကျွန်တော်တို့ဘက် လှည့်သည်။

“ဟဲ့... တင့်တင့်၊ ဒီချာတိတ်က ဘယ်ကလဲ”

ကျွန်တော့်စိတ်တွင်း၌ အမှတ်မထင်သော စိုးရိမ်စိတ်လေး ပေါ်လာပြန် ၏။

အန်တီတင့်တင့်က ခေတ္တလေး ဆိုင်းနေပြီးနောက် ဖြေ၏။

“သူ့နာမည် နိုင်”

“ငါ နာမည်မေးနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်ကလဲလို့ မေးနေတာ”

“ဟိုဒင်း... အိမ်က”

“အိမ်က၊ ဘယ်အိမ်ကလဲ”

“ဒီအိမ်က”

“ဘာ... ဒီအိမ်က၊ ငါ့အိမ်က”

“ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေအိမ်က၊ သူက ဖေဖေမြေး”

“ဟေး... ငါ့မြေး”

အဘိုးကြီးက မျက်လုံးကြီး ပြူးပြီး ကျွန်တော့်ကို တစ်လှည့်၊ အန်တီ တင့်တင့်ကို တစ်လှည့် ကြည့်နေ၏။

“နေပါဦး၊ သူက ငါ့မြေး ဖြစ်ရအောင် နင်က ဘယ်တုန်းက လင်ယူလိုက် လို့တုံး”

မနေချင်တော့သောကြောင့် ကျွန်တော်က နေရာမှ ခွာကာ အိမ်ဆီသို့ အမြန်လျှောက်ခဲ့၏။ အိတ်တွင်းမှ တုတ်သံများ ခုန်ဆွ ခလောက်ဆန်သံ ကြားရ ၏။

“ဟ... ဟ... အမယ်လေး၊ ဟေး... ဟေး... ငါ့မြေး အကောင်”

အိမ်ပေါက်ဝမှ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ လိမ့်လိမ့်ကွကွ နှင့် အဘိုးကြီးက နောက်မှ ပြေးလိုက်လာ၏။

“အံမာလေးလေး... ဂေါက်အိတ်ထမ်းပြီး မပြေးရဘူးကွ၊ ငါ့တုတ်တွေ ပွန်းကုန်မှဖြင့်၊ အံမယ်လေးလေး... ငါ့မြေး ဆိုတဲ့ အကောင်ရယ်”

အဘိုးကြီးက အိတ်တွင်းမှ တုတ်တံတွေကို ချော်လဲသော ကလေး ဘာဖြစ်သွားသနည်းဟု ရှုကြည့်သည့်ဟန် တယုတယ ကြည့်ရှု စစ်ဆေးနေသည်။

အန်တီတင့်တင့်က မိလိုက်လာပြီး “လာ... နိုင်၊ ဒီကို ယူလာ” ဟု ရှေ့ ဆောင် ခေါ်ငင်သည်။

စိုးရိမ်သွားသော ကျွန်တော်က ခြေကို ဖွ၍ ရွရွလေးနင်းပြီး ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လိုက်၏။

ဧည့်ခန်းတစ်ထောင့်၌ စွန်လွတ်သော ရစ်လုံး အရှည်စားကြီးနှင့် တူ သည့် စားပွဲဝိုင်းဝိုင်းတစ်ခု ရှိသည်။ ထိပ်ပိတ်အဝိုင်းနှင့် အောက်ခံအဝိုင်းတို့တွင် အပေါက်လေးတွေ ရှိသည်။

“နိုင်က အိတ်ကို ကိုင်ထားနော်၊ မလဲစေနဲ့၊ လဲရင် ဘိုးဘိုးကြီး တက် သွားဦးမယ်”

ကျွန်တော်က အိတ်ကို သတိကြီးစွာနှင့် ကိုင်ထားသည်။

အန်တီတင့်တင့်က တုတ်ချောင်းတွေကို ထုတ်ယူပြီး စားပွဲခိုင်းမှ အပေါက် လေးတွေ တွင်းသို့ တစ်ချောင်းစီ သွင်း၏။

ကျွန်တော်က အဘိုးကြီးဆီ ကြည့်၏။ သူက ဆက်တီကုလားထိုင် တစ်လုံး တွင် မောမောပန်းပန်းကြီး ထိုင်၍ ကျွန်တော်တို့ တူဝရီးကို မျက်လုံးကြီးများ ပြူးလျက် ကြည့်နေသည်။

ဂေါက်တုတ်တံပေါင်း ဆယ့်လေးချောင်း ရှိသည်။ အတိုအရှည်ကား မညီကြ။ သံပြားအရွက် ရှိသော တုတ်ပေါင်းက ဆယ့်တစ်ချောင်း။ သစ်သားဘု ကြီးတွေ ရှိသော တုတ်ပေါင်းက သုံးချောင်း။ သစ်သားဘုကြီးတွေ ရှိသော တုတ်တံများက ရှည်သည်။ အစက သစ်သားဘုကြီးတွေမှန်း ကျွန်တော် မသိ။ သူတို့တွင် စွပ်ထားသော သားရေတု ခေါင်းဆောင်းအိတ်လေးတွေကို အန်တီ တင့်တင့်က ချွတ်လိုက်မှ မည်းပြောင်နေသော သစ်သားဘုကြီးတွေမှန်း သိသည်။ သားရေတု ခေါင်းဆောင်းအိတ်လေးများတွင် ၁၊ ၃၊ ၄ ဟု နံပါတ် တပ်ထားသည်။

အန်တီတင့်တင့် ပြောခဲ့သော စကားကို သွားသတိရသည်။ သူ့ကစား စရာများ။ ဘိုးဘိုးကြီး၏ ကစားစရာများ။

ကျွန်တော်တို့ တူဝရီး အလုပ်ပြီးချိန်၌ပင် ဘွားဘွားကြီးက ဧည့်ခန်း တွင်း ဝင်လာသည်။

အဘိုးကြီးက အသံထွက်ဘဲ လက်ယပ်ပြု၍သာ ခေါ်၏။ ဘွားဘွား ကြီးက သူ့အနီး သွားရပ်၏။

“ဘာလဲ”

အဘိုးကြီးဆီမှ အသံထွက်မလာသေး။ ကျွန်တော့်ဆီကိုသာ သူ့လက်ညှိုး ဝဝတုတ်တုတ်ကြီးနှင့် ညွှန်ပြ၏။ နှစ်လုံးဖြစ်နေသော မေးစေ့ကြီးနှင့်လည်း ထိုးပြ နေ၏။

“သူ့ကို မေးတာလား၊ သူ... နိုင်”

“အာ... သူ့မေကလွှား၊ နာမည်မေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ... သူ.... ဘယ် သူလဲ”

“ကျုပ်မြေး”

“မင်းမြေး၊ မြတ်စွာဘုရား... မင်းမြေး ဆိုတော့ ငါ့မြေးလို့ ဆိုလိုလိုက်တာပေါ့”

“ရှင့်မြေး မဟုတ်လို့ ကျုပ်က ဘယ်လင် ရှိသေးလို့လဲ”

“အာ... အာ... မမင်းသုံရယ်၊ မင်းက ကွက်ကျော် နှိပ်တယ်ကွယ်၊ ငါဘာမှ မစွပ်စွဲရသေးပါကလား။ မင်းမြေး.. ဒီတော့ ငါ့မြေး။ အေး... အေး... ထားတော့၊ ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့ငါ ဘယ်အချိန်က မြေးရလိုက်တာလဲ”

“ဒီနေ့”

“ဟေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့၊ ဒီနေ့ပဲ မော်လမြိုင်က သူ ရောက်လာတာ”

“မော်လမြိုင်က ဘယ်သူ့ဆီက”

“ဘယ်သူ့ဆီကမှ မဟုတ်ဘူး”

“မြတ်စွာဘုရား... ဘယ်သူ့ဆီကမှ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီစကား ငါဘယ်လိုလုပ် နားလည်ရမလဲ”

ဘွားဘွားကြီးက ရုတ်တရက် မဖြေ။ ကျွန်တော့်ဆီကို တစ်ချက် ကြည့်၏။ ထို့နောက်မှ လေးလေး ဖြေ၏။

“သမီး သင်းမြတ် မရှိတော့ဘူး”

“သင်းမြတ်... သမီး....”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်သမီး”

“အေး... အေး... မင့်သမီး၊ ငါ့သမီး”

“ပြီးတော့ သူ့ယောက်ျားလဲ မရှိတော့ဘူး”

“အဲ... ငါ့သမက်”

“ဘာပြောတယ်”

“အယ်... ဟိုဒင်း၊ မထူးတော့ပါဘူးကွာ၊ မြေးရပြီ ဆိုတော့ သမီးမှာ လင်ရှိတာ ဝန်ခံပြီပေါ့၊ သမီးယောက်ျား၊ မြေးရဲ့ အဖေဟာ သမက်၊ တခြား ဘယ်လိုမှ ခေါ်လို့ မရဘူး၊ ဟုတ်ပါစ”

ဘွားဘွားကြီးက မဖြေဘဲ မတုန်မလှုပ် ရပ်နေ၏။

“အရေးကြီးတာက မင်း ကျေနပ်ဖို့ပဲ၊ မင်း ကျေနပ်နေပြီပေါ့”

“ကျုပ် အေးလုံး စစ်ဆေးပြီးပြီ၊ ကျုပ် ကျေနပ်တယ်၊ ဒါဟာ ကျုပ်မြေး”

“အေး... ဒီတော့ တို့လဲ ကျေနပ်ပြီ၊ သူ... အဲ.. ငါ့မြေး ဆိုတဲ့ ကောင်က မင့်မြေး၊ ဒီတော့ ငါ့မြေး”

“ကျေနပ်ရင် ရေချိုးဖို့ ပြင်တော့၊ ကျုပ်တို့ ထမင်းဆာလှပြီ”
 “ကောင်းပါပြီ၊ ကောင်းပါပြီ”
 ဘွားဘွားကြီးက မီးဖိုချောင်ဆီ ပြန်ထွက်သွား၏။
 ဘိုးဘိုးကြီးက လျှာထိုးဖိနပ်ကို အိမ်ပြင်တွင် ချွတ်ထားခဲ့သော်လည်း
 ခြေထောက်များတွင် စစ်သုံးခြေအိတ်တွေ ရှိနေတုန်း ဖြစ်၏။
 သူက ကုန်းပြီး ခြေအိတ်ချွတ်ရန် ပြင်သည်။ ကုန်းသော သူ့ခါးကို သူ့
 ဗိုက်ကြီးက ခံနေသောကြောင့် သူ့ပါးစပ်မှာ တအင်းအင်း တအဲအဲ အသံထွက်
 နေသည်။
 ကျွန်တော်က ဘိုးဘိုးကြီးအနီး ဒူးထောက် ထိုင်ချပြီး ခြေအိတ် တစ်ဖက်
 ကို ဆွဲချွတ်ပေး၏။
 “အဲ...”
 ကျွန်တော်က နောက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲချွတ်လိုက်ပြန်၏။
 “အဲ.. အဲ.... ဒီလိုတော့လဲ လွယ်လွယ်လေး”
 ဘိုးဘိုးကြီးက ကုလားထိုင်နောက်မှီတွင် ကျောကပ်လျက် ခြေနှစ်ချောင်း
 ဆန့်ထားရင်းက ကျေနပ်ဟန်နှင့် ဆို၏။
 “နိုင် အမြဲချွတ်ပေးပါ့မယ်၊ စွပ်လဲ စွပ်ပေးပါ့မယ်”
 “နေဦး... မင်းနာမည် ဘယ်သူ...”
 “နိုင်”
 “မောင်နိုင်ပေါ့”
 “ဟုတ်ဘူး ဘိုးဘိုး၊ နိုင် တစ်လုံးတည်း”
 ဘိုးဘိုးကြီး၏ မျက်မှောင် ကြုတ်သွား၏။
 “မင်းကို ဒီနာမည် ဘယ်သူ ပေးလဲ”
 “မေမေ”
 “သင်းမြတ်က.... သမီးက”
 ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြ၏။
 ဘိုးဘိုးကြီး၏ မျက်နှာကြီးမှာ နှမ်းနှမ်းကြီး ဖြစ်သွား၏။
 “အဲဒီလိုဆို သမီးက.... သမီးက... ငါ့ကို... ငါ့ကို မမေ့ဘူး”
 “ခင်ဗျာ...”
 ဘိုးဘိုးကြီး၏ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်တွေ ထွက်နေသည်။

ဘိုးဘိုးကြီးက သူ့လက်ဖျံ တုတ်တုတ်ကြီးများနှင့် သူ့မျက်လုံးများကို ပွတ်ပစ်၏။

“အဲဒါ ငါ့နာမည် ဆိုတာ မင်း သိသလား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြ၏။

“ငါ့နာမည်လဲ အစက နိုင်၊ မင်းလို တစ်လုံးတည်းတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဘိုးနိုင်၊ ဘိုးနိုင်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြပြန်၏။

“မင်း ဘွားအေနဲ့ လက်ထပ်ခါနီးမှ ဗေဒင်ဆရာက ဘိုးနဲ့နိုင်၊ ကြာသပတေးနဲ့ စနေ မတွဲရဘူးတဲ့၊ ဓမ္မာ ဆိုလား၊ မာဓ ဆိုလား ဖြစ်နေတယ်တဲ့။ ငါကလဲ နိုင်ဆိုတာကို သိပ်ကြိုက်တယ်၊ အဲဒီ နိုင်နဲ့ပဲ ငါ မက်ဆိုပိုတေးမီးယားက ပြန်လာတာ ကွ၊ မင်း မက်ဆိုပိုတေးမီးယား ဆိုတာ သိသလား”

“အား... ဘယ်သိမလဲ၊ ယူဖရေးတီးစ်နဲ့ တိုက်ဂါးရစ်(စ်) မြစ်နှစ်သွယ် ကြားမှာ ရှိတယ်၊ ဟိုး ရှေးရှေး၊ ဟိုး အဝေးကြီးထဲက ရှိတဲ့ တိုင်းပြည်၊ အခု အီရတ် လို့ ခေါ်တယ်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြပြန်၏။

“အဲ... ငါ ပြောတာ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ၊ နေဦး... အဲ... ငါကလဲ နိုင်ဆိုတာ သိပ်ကြိုက်တယ်၊ သတို့သမီးလောင်းက ဗေဒင်ဆရာကို ထောက်ခံတယ်၊ သတို့သမီးလောင်း ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ မင်း သိလား”

ကျွန်တော်က မရဲတရဲနှင့် တိုးတိုး ပြောရ၏။

“ဘွားဘွားကြီး”

ဘိုးဘိုးကြီးကလည်း ကျွန်တော့်နည်းတူ လေသံကို နှိမ့်တိုးတိုး ပြော၏။

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဘွားဘွားကြီး မမင်းသုံ၊ သူက နာမည်ပြောင်းပစ်တဲ့ ဒါနဲ့ ငါ အတော် စဉ်းစားလိုက်ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာရမလဲ၊ သဲကန္တာရထဲမှာ တောင် ခြင်ထောင် ငါးဖမ်းလာတဲ့ ကောင်ကွ”

ဘိုးဘိုးကြီးက သူ့လက်ညှိုးကြီး တစ်ချောင်းနှင့် သူ့ခေါင်းကို ထိုးပြနေ၏။

“ငါ စဉ်းစားတော့ အဖြေရတယ်၊ နိုင်နဲ့ အဓိပ္ပာယ် တူတူက လွမ်း၊ နိုင်တယ် ဆိုတာက လွမ်းပစ်လိုက်တာ... ယူဆီး။ လွမ်းတယ် ဆိုတာကလဲ နိုင်ပစ်

လိုက်တာ၊ သက်စိသပွိုင့်၊ ဒါနဲ့ ငါ့နာမည်ကို ဘိုးနိုင်ကနေ ဘိုးလွမ်းလို့ ပြင်ပစ်
လိုက်တယ်၊ ယူဆီး”

ကျွန်တော်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြ၏။

“နောင်း... အဘိုး နာမည်က လွမ်း၊ မြေး နာမည်က နိုင်၊ လွမ်း အင်န်
နိုင်၊ နိုင် အင်န် လွမ်း၊ အိုး ဂျေဒ်... ဟောဒီဝန်းဒါးဖူးလ်”

ဘိုးဘိုးကြီးက ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက်
သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ကမ်းပေးသည်။

ဘာလုပ်ရမှန်း မသိသောကြောင့် ကျွန်တော်က ကြောင်ကြည့်နေသည်။

“ဒီအိမ်မှာ ယောက်ျားနှစ်ယောက် ရှိသွားပြီကွ အဘိုးနဲ့ မြေး၊ လွမ်း
အင်န် နိုင်၊ နိုင် အင်န် လွမ်း၊ ကမ်းမွန်း... ရှိတ်က်ဟင်းဒ်”

ကျွန်တော်က ဘိုးဘိုးကြီး၏ လက်ကို မရဲတရဲ လှမ်းကိုင်ရသည်။

ဘိုးဘိုးကြီးက ကျွန်တော့်လက်ကို ပြန်ကိုင်ပြီး လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်
သကဲ့သို့ အားရပါးရ လှုပ်ယမ်းခါ၏။

အိမ်နောက်ဘက်မှ ဘွားဘွားကြီး၏ အော်သံ ထွက်လာသည်။

“ကိုဘိုးလွမ်း... ရေမချိုးသေးဘူးလား၊ ရေနွေးတွေ အေးကုန်ရင် ထပ်
မနွေးပေးနိုင်ဘူး”

“အေး အေး... လာပြီဟ၊ လာပြီဟ”

ဘိုးဘိုးကြီးက ကျွန်တော့်ကို မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြပြီး နေရာမှ ကွတ
ကွတနှင့် ထပြေး၏။

ယခုအချိန်အထိ ဘေးမှ ငြိမ်ရပ်ကြည့်နေသော အန်တီတင့်တင့်၏
လက်တစ်ဖက်က ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ် ရောက်လာ၏။

“နိုင် စာမေးပွဲတစ်ခု အောင်သွားပြီ”

အခန်း (၇)

ထိုညက အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း စောစော တက်ခဲ့သည်။
လူကြီးတွေ အနားယူရန် မတက်မီ အမှန်က ကျွန်တော် မတက်ဝံ့ပါ။
အန်တီတင့်တင့်က သွားနားချေတော့ဟု ဆိုသဖြင့်သာ ကျွန်တော် တက်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

အမှန်လည်း ကျွန်တော် နားချင်နေသည်။

ထမင်းတစ်နပ်သာ စားခဲ့ရသော ရက်များ ကုန်ဆုံး၍ သည်ညစာ ထမင်း
ကို ကျွန်တော် မြိန်ရှက်စွာ စားခဲ့သည်။ စားကောင်းလွန်းသောကြောင့် ပါးစပ်
ကို ရပ်ထား၍ မရ။ အစားကြီးသော ကောင်လေးတစ်ကောင် ရောက်လာပြီဟု
ဘွားဘွားကြီးတို့ ထင်မှာကိုလည်း စိုးတော့ စိုးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဟင်းခွက်
ကို တစ်ခါထက် ဆက်မနှိုက်ဘဲ ထမင်းကိုသာ ဖိစားသည်။ ကျွန်တော် ဟင်းခွက်
မနှိုင်းရဲမှန်း သိသောအခါ ကျွန်တော့်ပန်းကန်တွင်း ဟင်းဖတ်နှင့် ဟင်းရည် နည်း
သွားတိုင်း ဘွားဘွားကြီးက ထပ်ထည့်ပေးသည်။

ထမင်းစားပြီးသောအခါ၌ ကျွန်တော့်ဗိုက်မှာ လေးပြီး မျက်လုံးများက
မှေးချင်လာသည်။ ခရီးပန်းထားသောကြောင့် လူကလည်း နွမ်းနေ၏။

အန်တီတင့်တင့်က နားခိုင်းသောအခါ ကျွန်တော် ဟန်မဆောင်နိုင်
တော့ဘဲ အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အိမ်ပေါ်ထပ်မှာ မီးဖွင့်မထား။ မီးခလုတ်ရှိရာကို သိသော်လည်း ကျွန်တော် မဖွင့်။ ဖွင့်ရန်လည်း မလို။

နွေဦး၏ လရောင်က အိမ်တွင်းသို့ အေးမြစွာ ထိုးဝင်လာနေသည်။ လရောင် လျှပ်ကလေးသောကြောင့် ကျွန်တော့် ခုတင်လေးမှ ခြင်ထောင်နှင့် အိပ်ရာခင်း ဖြူဖြူတို့က ပွေးပွေးထင်နေသည်။

အိပ်ရာသည် နားနေအိပ်စက်ရန် ကျွန်တော့်ကို ဖိတ်ခေါ်သည်။ အိပ်ရာလေးကို ငေးကြည့်ရင်း ကြည့်နူးချမ်းသာစွာ ကျွန်တော် တွေးမိသည်။

အိမ်....။ အိမ် ဆိုသည်က နေထိုင်ရန်။ နားနေရန်။ အိပ်စက်ရန်။ လူမှာက အိမ်ရှိရမည်။ အိမ်ရှိမှ လူဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ် နေစရာ၊ နားစရာ မရှိ။ သစ်ရွက်လို။ လေတိုက်ရာ လွင့်ရသဖြင့် သစ်ရွက်လို။

မော်လမြိုင်နေစဉ်က ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ခရစ်ယာန် ကျောင်းသားများ ဆိုသော ဓမ္မတေး တစ်ပိုင်းတစ်စ ကျွန်တော် သတိရသည်။

“မြေခွေးမှာ တွင်းရှိသည်”

ဟုတ်သည်။ မြေခွေးမှာပင် နေစရာတွင်း ရှိသည်။ ငှက်ကလေးများမှာလည်း အသိုက်ရှိသည်။

“ကျွန်ုပ် စိတ်တွင်း၌ ကိန်းဝပ်တော်မူပါ...”

ကိုယ်တော့်ဖို့ အသင့် ပြင်ဆင်ပြီ”

ခရစ်တော်သခင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အောက်မေ့ပြီး မိခင်တို့၏ နှလုံးသားကို သန့်စင်အောင် ပြုထားလျက် ကိုယ်တော် စံကိန်းတော်မူပါရန် ဆုတောင်းခြင်းဟု ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းများက ရှင်းပြကြသည်။

ကျွန်တော်က ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဤခရစ်ယာန် ဓမ္မသီချင်းလေးကို ကြိုက်သည်။

ခရစ်တော်သခင်က မေတ္တာရှင်။ ကရုဏာရှင်။ ကယ်တင်ရှင်။

ဤကဲ့သို့သော အရှင်မြတ်သည် သန့်ရှင်းသော၊ ဖြူစင်သော၊ ယဉ်ကျေးသော၊ မြင့်မြတ်သော နှလုံးသားမျိုး၌ ကိန်းဝပ်လိမ့်မည်။

ကျွန်တော့်၌ အိပ်ချင်စိတ်များ ခေတ္တ ပျောက်သွား၏။

ကျွန်တော်က အိမ်ရှေ့ဝရန်တာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရှေ့ဝရန်တာဦး၌ဘုရားစင်ဘုရားခန်းရှိသည်။ဘုရားကျောင်းဆောင်
တွင်းမှာက လျှပ်စစ် မီးသီးလေး တစ်လုံး ပူဇော်ထားသည်။

ကျွန်တော်က ဘုရားရှိခိုးသည်။

ဘုရားရှိခိုးအဆုံး၌ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကတည်းက မေမေ သင်ပေးခဲ့
သော ဒေါင်းမင်း ပရိတ် ခေါ် မောရသုတ်ကို ရွတ်သည်။

အနက် အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း ကျွန်တော် အလွတ်ရသည်။

နေထွက်ချိန်တွင် အလောင်းတော် ဒေါင်းမင်းသည် နေမင်း၏ ဂုဏ်ကို
အောက်မေ့ပြီး နေမင်းကြီးကို ရှိခိုးသည်။ ဘုရားဂုဏ်၊ တရားဂုဏ်၊ သံဃာ့ဂုဏ်
ကိုလည်း အောက်မေ့ပြီး ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကိုလည်း ရှိခိုးသည်။ နေဝင်ချိန်
မှာလည်း သည်အတိုင်း။

ယခုက ည...။ နေဝင်ချိန်။

“ဣတိ၊ ဤသို့၊ သောမောရာ၊ ထိုဘုရားအလောင်း ရွှေဥဒေါင်းသည်။ ဣမံ
ပရိတ္တံ၊ ဤအပေတယံ အစခံလျက် ဗြဟ္မမန္တန် တည်းဟူသော ပရိတ်တော် အရံ
အတားကို၊ ကတွာ၊ ပြု၍၊ ဝါသံ၊ မွေ့လျော်ကိန်းစက် အိပ်တန်းတက်ခြင်း တည်းဟူ
သော သစ်ခက်နန်းစံနေခြင်းကို၊ ကပ္ပယံ၊ ပြုတော်မူလေပြီ”

ပရိတ်တော်အဆုံး၌ ကျွန်တော်သည် နေရာမှ မထမိသေးဘဲ ငြိမ်လျက်
ထိုင်နေသည်။

ကျွန်တော်က မျက်စိများကို မှိတ်ထားသည်။

မျက်စိများကို မှိတ်ထားတော်လည်း စိတ်တွင်းမှာကတော့ မြင်နေရသည်။

ဖုန်လုံးကြီးတွေ တထောင်းထောင်း တလိပ်လိပ် ထနေသော နွေ၏ လယ်

ကွင်းများ။

အရွက်ကြွေ၍ အရိုးတွေ ကျဲနေသော နွေကာလ၏ သစ်ပင်များ။ ဖြူမှုန်

သော လဟာပြင်ပြာပြာမှာ လွင့်မျောနေသော ရွက်ဝါများ။

စစ်တောင်းတံတားကြီးနှင့် ရေနည်းသော မြစ်။

ဪ... ဘဝသံသရာ တံတားနှင့် မြင့်မားပြာမှောင်သော တောင်တန်း

ကြီးများ။

ရွှေလျှံ၊ ပတ္တမြားလျှံတို့ တောက်ညှိုးသည့် ပန်းချီမီးလျှံကြီးနှင့် တူသော

တောင်ပေါ်တောများ။

နောက် ထင်းရှူးတောနှင့် လှပသော ပန်းမြို့တော်။
 ကျွန်တော့် ရင်မှာ ငြိမ်းချမ်းနေသည်။ ကျွန်တော် မြင်နေသော တော
 တောင်ရေမြေ အရိပ်များလည်း ပျောက်သွားသည်။
 လင်းလင်းလဲ့လဲ့ အရောင်လေး တစ်ခုသာ ကျွန်တော် မြင်ရသည်။
 အဲသည်ဟာက ကျွန်တော့်စိတ် ဆိုတာလား။ ကျွန်တော့်အသက် ဆိုတာ
 လား။ ကျွန်တော့်နှလုံးသား ဆိုတာလား။
 ဝန်းပတ်နေသော အပေါ်လွှာက မှန်သားလေးကဲ့သို့ မာမာလဲ့လဲ့ ကြည်
 ကြည်လေး။

အတွင်းသားက စုစုစည်းစည်း နူးနူးညံ့ညံ့ အေးအေးငြိမ်ငြိမ်။
 ဪ... အသက်ရှူနေရသည်ကပင် ငြိမ်းအေး ချမ်းသာနေသည်။
 ကျွန်တော်က ဖြည်းညင်းစွာ နေရာမှ ထလိုက်သည်။
 အမှတ်မထင် ဝရန်တာ၌ ရပ်မိ၏။
 အို...
 မျက်စောင်းထိုးရှိအိမ်ဝရန်တာမှဘုရားခန်းဆီမှာလည်းမီးလင်းနေသည်။
 တစ်စုံတစ်ယောက် ဘုရားရှိခိုးနေသည်နှင့် တူသည်။
 လရောင်၌ သာမောလှပနေသော ညကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိစဉ်
 ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်လေး တစ်ခုက ဘုရားခန်းမှ ထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်လိုပင် ဝရန်တာ
 မှာ လာရပ်သည်။

သူ့ကို ကျွန်တော် မှတ်မိသည်။ ဖြူစင် ကြည်လင်သော လရောင်ကြောင့်
 ပိုမှတ်မိသည်။
 နှင်း.... နှင်းမြေနှွာ။
 နှင်းမြေနှွာကလည်း ကျွန်တော့်ကို မြင်သွားပုံ ရသည်။
 သူက ကျွန်တော့်ကို လက်လေးပြ နှုတ်ဆက်တော့ ကျွန်တော်လည်း
 ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။
 ဪ... ကျွန်တော့်မှာ သူငယ်ချင်းပင် ရှိနေပြီ။
 ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက မိန်းကလေး။
 နှင်းမြေနှွာ။ နာမည်လေးက လှသည်။ နာမည်လေးလိုပင် လှသော
 မိန်းကလေး။

ဟောသည် ပန်းမြို့တော်က ကျွန်တော့်ဘဝသစ်မှာ ပထမဆုံး စကား ပြောသော မိန်းကလေး။

နှင်းမြစ်နွားက ဝရန်တာတွင် ခဏတာ ရပ်နေပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို လက်လေးပြ ထပ်မံ နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်တွင်း ပြန်ဝင်သွားသည်။

ညမှာ လရောင်နှင့် အရိပ်တွေသာ ကျန်နေသည်။

ထိုစဉ် သူတို့ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။

ပိုးစုန်းကြူးလေးများ။

လရောင်မှာတော့ သူတို့ကို မတွေ့။ အရိပ်ကျရာတွေမှာတော့ သူတို့ရှိနေ ကြသည်။

လင်းတုံ၊ မှိတ်တုံနှင့်။

မြေမှာကပ်၍ လင်းတုံ၊ မှိတ်တုံ လုပ်နေကြသော ပိုးစုန်းကြူးလေးတွေ အများစု။

တစ်ကောင်တလေက အထက်သို့ မြင့်မြင့်ပျံတက် ပြေးနေသည်။

ကျွန်တော် ကြည့်နေရာမှာ တောင်ချွန်းမြင့်မြင့်ကြီး ရှိသည်။ ညတွင် ဖြစ်သောကြောင့် အရိပ်မြင့်မြင့်ကြီးနှင့် တူနေသည်။

အဲသည်တောင်ချွန်းမြင့်မြင့်ကြီးအပေါ်မှာကကောင်းကင်ပြာပြာကြီး။

တောင်ချွန်းထိပ်တည့်တည့် ကောင်းကင်ပြာတွင် ကြယ်လေး တစ်လုံး ကလည်း မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်နှင့် မျက်တောင်ခတ်ပြနေသည်။

ကျွန်တော်က ပိုးစုန်းကြူးလေးများကို ပြန်ကြည့်သည်။

ပိုးစုန်းကြူးလေး တစ်ကောင်က သူများထက် ထူးပြီး အမြင့်ကြီး ပျံတက် နေ၏။

သူ ဘယ်လောက်အမြင့်ထိ ပျံတက်မည်နည်း။ ပျံတက်နိုင်သနည်း။

ကျွန်တော်သာဆိုလျှင်တော့ တောင်ချွန်းကြီးထိပ်အထိ ပျံတက်မည်။

ဟင့်အင်း...။

မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ်နှင့် မျက်တောင်ခတ်ပြနေသော ကြယ်လေးဆီ အထိ ပျံတက်မည်။

အပိုင်း (၂)
ချယ်ရီပွင့်သော အိပ်မက်ည

အခန်း (၈)

“နိုင်း.... ဘယ်ဘက် လျှောက်ကြည့်ချင်သလဲ”

နှင်းမြစန္ဒာကလူကြီးလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့တည်ကြည်အေးချမ်းစွာ မေးသည်။

သူနှင့် ကျွန်တော်က ဤမြို့သို့ ကျွန်တော် စတင်ရောက်သည့် ညနေ၌ တောင်ချွန်း မြင့်မြင့်ကြီးကို ကျွန်တော် မော့ကြည့် စကားပြောခဲ့သော နေရာလေး တွင် ရပ်နေကြသည်။

“နိုင်း ဘယ်သိမလဲ၊ နှင်း လျှောက်ချင်တဲ့ဘက် လျှောက်လေ”

နှင်းမြစန္ဒာကတောင်ဘက်သို့ချိုးသွားသော ကတ္တရာလမ်းတစ်လျှောက် ဆီ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဟောဒီ ထင်းရှူးတောကြီးက ဘေးမဲ့တောဝိုင်းလို့ ခေါ်တယ်၊ လမ်း ဟိုဘက်က ဝင်းကြီးက အိမ်တော်ဝင်း။ ဒီလမ်းကနေ သွားရင် တောင်ခြေက ကပ်ပြီး ဟိုပုံးသွားတဲ့ ကားလမ်းမကြီးဆီ ရောက်တယ်”

“အဲဒီဘက်မှာ ဘာတွေ ရှိလဲ”

“အမြဲတမ်း ကောလိပ်အဆောက်အအုံကြီး ဆောက်နေတာ ရှိတယ်၊ ဂေါက်ကွင်းလဲ ရှိတယ်”

“ပန်းတွေ မရှိဘူးလား”

“ဘာတွေ....”

“ဝင်းနေ၊ ထိန်နေ၊ လှနေတဲ့ ပန်းတွေ”

“အဲဒီဘက်မှာက သစ်ပင်တွေပဲ ရှိတာ”

ကျွန်ုပ်တို့က တောင်ချွန်းကြီးကို မော့ကြည့်ပြီး လက်ညှိုးထိုးပြမိ၏။

“နိုင်က အဲဒီလိုကို တက်ချင်တာ”

“အိုး... ခုချိန် တက်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ထိပ်မရောက်ခင် မိုးချုပ်သွားမှာ”

“အဲဒီကနေ စီးပြီး ကြည့်ရရင် ပန်းတွေ ပွင့်နေတဲ့ မြို့က လှမှာပဲ”

“နိုင်က ပန်းတွေ ပွင့်နေတာပဲ ကြည့်ချင်တာပေါ့”

“အင်း... ကြည့်ချင်တာပေါ့၊ တစ်မြို့လုံး ပန်းတွေ ပွင့်နေတာ မတွေ့ဖူးဘူး”

နှင်းမြစ်နွားက ပြုံးသည်။

“လာ... ဒါဖြင့် မီးတားလမ်းက သွားကြမယ်၊ ကျောက်တစ်လုံးကျတော့

မြို့ကို ကြည့်ပေါ့”

“ဘာလမ်း”

နှင်းမြစ်နွားက တောင်ခြေတောတွင်း ဝင်သွားသော မြေလမ်းကို ညွှန်ပြ၏။

“မီးတားလမ်း၊ တောမီးလောင်ရင် တောင်ခြေနဲ့ အိမ်တွေဆီ အလွယ်

တကူ ကူးမလာအောင် ခြားထားတဲ့ လမ်း၊ အခုတော့ တချို့က တစ်မျိုး ခေါ်နေ

ကြတယ်”

“ဘယ်လို ခေါ်လဲ”

နှင်းမြစ်နွား၏ မျက်နှာလေးက တစ်မျိုး တစ်မည် မချိုမချင်လေး ဖြစ်

သွား၏။

“ပြောချင်ပါဘူး၊ ကဲ... လာ၊ သွားကြမယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် တောတွင်းဝင်၍ မီးတားလမ်းအတိုင်း လျှောက်ကြ

သည်။

လမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာက သစ်ပင်များ ရှိသည်။ အကိုင်း၊ အရွက်

များက အုပ်မိုးနေသောကြောင့် လမ်းပေါ်ကို နေရောင်မကျ။

ကျွန်တော်က မော်လမြိုင်မှ တောင်ဝိုင်း တောင်တန်းကြီးကို သတိ

ရသည်။ တောင်ဝိုင်း တောင်တန်းကြီးပေါ်သို့ ဝါဆိုပန်းခူး တက်ကြသည်ကို အမှတ်

ရသည်။ သို့ရာတွင် တောင်ဝိုင်းတောင်တန်းကြီးက တောင်ခေါင်းတုံး ဖြစ်လှ

နီးပြီ။ ခေါင်းပေါ်မှာ အုပ်မိုးနေသော သစ်ပင်ကြီးတွေ ရှားပြီ။ ယခုကဲ့သို့ နွေမှာ ဆိုလျှင် ချိုသာသာ အပင်တို့က စိမ်းပင် မစိမ်းချင်တော့။

သည်မှာကတော့ သစ်ပင်တွေက မြင့်ပြီး နေပြောက်မထိုး။ တကယ့် တောကြီးထဲတွင် လျှောက်နေရသည်။ သို့ရာတွင် သည်တောကြီးက မြို့နှင့် မဝေး။ သစ်ပင်များ ကြားအောက်ရှိ မြို့ကြီးကို ခဏခဏ ပြန်တွေ့နေရသည်။

လမ်းမှာက လူလည်း မပြတ်။ ပြေးလွှား ဆော့ကစားသွားနေကြသော ကလေးအရွယ်များကို မကြာခဏ တွေ့သည်။ ဣန္ဒြေလေးနှင့် တွဲလျှောက်နေကြ သော လူပျို၊ အပျို တစ်တွဲစ၊ နှစ်တွဲစကိုလည်း တစ်ခါတစ်ရံ တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော် သဘောကျသည်ကား နွယ်ပင်ကြီးများ ဖြစ်သည်။ သွယ်၍ ကျနေသော နွယ်ကြီးများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ တစ်ပင်မှ တစ်ပင် ကူးလျက် ပုခက်ကဲ့သို့ ညွတ်ဝိုက်ကျနေသော နွယ်ကြီးများလည်း ရှိသည်။

ပထမတော့ ကျွန်တော်က ဣန္ဒြေလေးနှင့် လျှောက်သည်။ ကျွန်တော့် ဘေးမှ ပြာလတ်မလေးက ဣန္ဒြေကြီးလေးသကိုး။ နောက်တော့ ကျွန်တော်က နွယ်ပင်ကြီးတွေကို ကြည့်သည်။ နောက်တစ်ဆင့်ကျတော့ ခိုစီးကြည့်သည်။ နောက်ဆုံးကျတော့ လွဲ၍ရသော နွယ်ကို တွေ့လျှင် လွဲစီးသည်။

နှင်းမြစ်နွာက လူကြီးလေးကဲ့သို့ ကျွန်တော် လုပ်သည်ကို ဘေးမှ ပြုံးပြုံး လေးသာ ကြည့်နေသည်။ သူကတော့ မဆော့။

သူ့ဣန္ဒြေကြောင့် ကျွန်တော် ရှက်ချင်သကဲ့သို့ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော့် ကို မျောက်ရုံးအောင် ဆော့သူဟု နှင်းမြစ်နွာ ထင်သွားမှာ စိုးသည်။

ကျွန်တော်က ဆက်မဆော့ဘဲ ဣန္ဒြေနှင့် ပြန်လျှောက်သည်။

တစ်နေရာ ရောက်သောအခါ မြေပြင်မှ နှစ်ပေ၊ သုံးပေ ကွာအထိ ကျဆင်း လျက် ဒန်းပမာ ဖြစ်နေသော နွယ်ကြီးတစ်ခုကို လှမ်းတွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှင့် ရွယ်တူ မရှိတရှိ ကလေးသုံးဦးက နွယ်ကြီးကို ဒန်းစီးသကဲ့သို့ စီးနေကြရာမှ ထပြီး ရှေ့ဆက်သွားကြသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ဣန္ဒြေရရ လျှောက်လာကြသော အတွဲ တစ်တွဲကိုလည်း တွေ့ရသည်။

နွယ်ကြီးနား ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်က အကြံပြုသည်။

“နှင်း... ဒန်းစီးမလား”

“အိုး... ဘယ်သူက လွဲပေးမှာလဲ”

မျက်ရည်လောကများ၏ ဟိုမှာဘက်

“နိုင် လွဲပေးမှာပေါ့”

နှင်းမြစ်နွားက တစ်ချက် တွေတွေလေး ဖြစ်သွားပြီးမှ ပြုံး၍ ဆို၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ နှင်းက ဒန်းမစီးချင်ပါဘူး။ လမ်းလျှောက်ရတာပဲ သဘောကျနေတယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လာသော အတွဲနှင့် ရင်ဆိုင် တွေ့ဖြစ် ကြပြီး ဆက်လျှောက်သည်။

အတန်လှမ်းခွဲကြပြီးမှ နှင်းမြစ်နွားက နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး ပြော၏။

“မြင်လား”

ကျွန်တော်လည်း နောက်သို့ လှည့်ကြည့်၏။

အပျိုမလေးက ဒန်းပမာ ဖြစ်နေသော နွယ်ပေါ်တွင် နေသည်။ လူပျို ကောင်လေးက ဖြည်းဖြည်း လွဲပေးနေ၏။

“အဲဒါကြောင့် နှင်းကော ဒန်းစီးမလားလို့ နိုင်က မေးတာပေါ့၊ ကဲ.... အခု သူတို့ စီးနေပြီ”

“သူတို့က လူပျိုနဲ့ အပျို”

“လူပျိုနဲ့ အပျိုမှ ဒန်းစီးရသလား၊ ခုနင်က ကောင်လေး စီးသွားတာ မတွေ့ဘူးလား”

“နှင်းနဲ့ နိုင်က ကလေးလေးတွေလဲ မဟုတ်ဘူး၊ လူပျို အပျိုလဲ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီတော့....”

“အဲဒီတော့ ဆက်လျှောက်၊ လမ်းလျှောက်မှာ ဆက်လျှောက်။ ပန်းတွေ ပွင့်နေတာ ကြည့်ချင်တယ် ဆို”

မီးတားလမ်းလေးက တောင်ကျော တောတွင်းမှာ ဆင်းသည့်အခါ ဆင်း သည်။ မြင့်တက်သည့်အခါ မြင့်တက်သည်။ အမြွှာခွဲပြီး တောင်ပေါ် တက်သွား သည့် လမ်းက တက်သည်။

ရုတ်တရက် လမ်းသည် တောတွင်းမှ ထွက်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်ပြီး အောက် ဌ မြို့ကြီးက ဘွားဘွား ပေါ်လာသည်။

လမ်းဘေး၌ ရှိသော ကျောက်ဆောင်မြင့်မြင့်ကြီး တစ်ခုကို နှင်းမြစ်နွား က ပြသည်။ ကျောက်ဆောင်ကြီးထိပ်တွင် စေတီသေးသေးလေးများ ရှိ၏။

“အဲဒါ ကျောက်တစ်လုံး”

ကျောက်ဆောင်ကြီး၏ အခြေတောင်စောင်း အစပ်တွင် ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ကြသည်။

တောင်ကြီးဟု ခေါ်သော ပန်းမြို့တော်ကြီးက အောက်တွင် ပန်းချီကားကြီး တစ်ချပ်ပမာ လှချင်တိုင်း လှပြနေသည်။

ကျွန်တော်က နှင်းမြစ်နွားကို စကားမပြောမီ။ မမြင်ဖူးသော ရှုခင်းကျယ်ကို နှစ်သက် အံ့သြစိတ်နှင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။

အတန်လေးကြာမှ မေးမိသည်။

“ပွင့်နေတဲ့ ပန်းရောင်ပန်းတွေက ဘာလဲ၊ ချယ်ရီပန်း ဆိုတာတွေလား”

“ဟုတ်ဘူး၊ ဒီအချိန် ဘယ်မှာလား ချယ်ရီပန်း ပွင့်မလဲ၊ ချယ်ရီက ဆောင်းတွင်းမှ ပွင့်တာ။ ဒါတွေက ငှက်တွေ၊ ပင့်ခံကက်ဆီယာလို့ ခေါ်တယ်”

“နိုင် တွေ့ဖူးတဲ့ ငှက် ဆိုတာက အဝါပဲ၊ ပြီးတော့ အပင်ကနေ ပန်းဆိုင်ကျသလို တွဲလောင်းကျနေတာ”

“ဒီက ငှက်တွေကတော့ ပန်းရောင်တွေပဲ၊ ပန်းရောင်မှ အမျိုးမျိုး၊ ပန်းရောင်နုနုလေးတွေ ရှိတယ်၊ ရင့်ရင့်လေးတွေ ရှိတယ်၊ ခရမ်းရောင်နဲ့ အနီလဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အများစုက ပန်းရောင်တွေပဲ၊ ဒါကြောင့် ပင့်ခံကက်ဆီယာလို့ ခေါ်ကြတာပေါ့”

“အား... အား..... ပန်းရောင် ကက်ဆီယာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ချယ်ရီကလဲ ပန်းရောင်ပဲ၊ တောင်ကြီးမှာ ချယ်ရီပွင့်တာ သိထားတဲ့ လူတွေက နွေ ဒီကို ရောက်လာရင် ပင့်ခံကက်ဆီယာတွေကို ချယ်ရီထင်တတ်ကြတယ်၊ ချယ်ရီ ကြားရင် ငိုမလား မသိဘူး”

“ဘာပြုလို့”

“ချယ်ရီက ပိုလှတာကိုး”

“ဒီထက် လှတယ်”

“သိဘူးလေ၊ လူတွေက ချယ်ရီကိုသာ စာဖွဲ့ကြတာ မဟုတ်လား၊ ဝတ္ထုတွေထဲမှာလဲ ပါတယ်၊ သီချင်းတွေလဲ ရှိတယ်”

“ပင့်ခံကက်ဆီယာတွေကလဲ လှတာပါပဲ၊ ကိုယ် ကဗျာစပ်တတ်တဲ့ အချိန်ကျမှ ပင့်ခံကက်ဆီယာတွေအကြောင်း စပ်ပြမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့”

“လှတာကိုး၊ ပြီးတော့ ချယ်ရီကို နိုင် မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ ပင့်ခံကက်ဆီ ယာက နိုင် အရင်ဆုံး တွေ့ဖူးတဲ့ တောင်ကြီးမြို့က ပန်း၊ သိပ်လှတဲ့ ပန်း၊ ဩော်... နေဦး၊ တောင်ကြီးမှာ ကိုယ် စတွေ့ရသူကလဲ နှင်း၊ နှင်းကလဲ အဲဒီတုန်းက ပန်းရောင် လေးပဲ ဝတ်ထားတယ်၊ ဟုတ်ဘူးလား”

နှင်းမြစန္ဒာက ရယ်၍ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“အဲ... အဲဒီလိုဆိုရင် နိုင် ကဗျာစပ်တတ်ရင် နှင်းကိုလဲ စပ်လိုက်မယ်၊ တကယ်”

“နှင်းကို ကဗျာစပ်မယ်... ဘယ်လို စပ်မလဲ”

“အဲဒါတော့ မသိဘူးလေ၊ နောက်တော့ စပ်တတ်သွားမယ် ထင်တာပဲ။ အဲဒီတော့ စပ်မယ်”

နှင်းမြစန္ဒာက ရယ်နေပြီး နောက်ကျောဘက်မှ တောင်တန်းကြီးဆီသို့ ညွှန်ပြ၏။

“အဲဒီ ပန်းလေးတွေလဲ ကြည့်ဦး”

သတိမမူ ဂူမမြင်။ ဤစကားက အလွန်မှန်သည်။

မြို့ပေါ်၌ ပွင့်နေသော ပန်းတွေကိုသာ ကျွန်တော် စိတ်စောနေမိသော ကြောင့် တောင်ပေါ်မှ ပန်းတွေကို သတိမပြုမိ။

ယခုမှ တောင်ပေါ်တောတွင်းမှ ပန်းတွေကို မြင်ရသည်။ သူတို့ကလည်း ပန်းနုရောင်။ အဖြူရောင်ဘက် ကဲသည့် ပန်းနုရောင်။ ပွင့်ပြနေသော အပင်လေး တွေကလည်း မကြီးလှ။ မမြင့်လှ။ ဩော်... အရွက်ဟူသည်ကိုလည်း မတွေ့ရ။

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ပန်းရောင်နုနုလေးတွေပဲ၊ သူတို့က ဘာပန်းလဲ”

“စွယ်တော်”

“ဘာ... စွယ်တော်”

“အောက်အရပ်မှာလဲ စွယ်တော် ရှိတာပဲ၊ စွယ်တော်ပန်း ဆိုတာက အဖြူ”

“သိဘူးလေ၊ ခေါ်ကြတာ ပြောတာ၊ အချို့ကလဲ ဘွဲ့ချည်လို့ ခေါ်တယ်တဲ့”

“ဘွဲ့ချည်၊ နာမည်ကြီးကလဲ မလှလိုက်တာ”

“ပြုတ်တို့ စားရတယ်၊ အရွက်နုလေးတွေ ဆိုရင် ဟင်းချို ချက်သောက် ရတယ်”

“အခု အရွက်တွေလဲ မရှိပါလား”

“နွေမို့ အကုန်ကြွေပြီလေ”

အရွက် ကုန်စင်အောင် ကြွေပြီးသော အပင်တို့ထက် လှလှပပ ပွင့်ပြနေ
သော ပန်းများကို ကျွန်တော်က စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

တစ်တောင်ကြောလုံး အနံ့ပွင့်၍ ပြနေကြလေသည်တကား။

“ဘွဲ့ချဉ်လို့ မခေါ်ချင်ပါဘူး၊ စွယ်တော်လို့ပဲ နိုင်က ခေါ်မယ်၊ ပင့်ခံစွယ်
တော်ပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား”

နှင်းမြစန္ဒာက ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“အရွက်တွေကလဲ မရှိဘဲ တစ်ပင်လုံး အပွင့်တွေချည်း ပွင့်ပြနေတော့
ဘာနဲ့ တူလဲ သိလား”

“နှင်းက ဘယ်လိုလုပ် သိမလဲ”

“နိုင်လဲ ဘယ်သိမလဲ၊ ခုပဲ စိတ်ထဲမှာ ပေါ်လာတာ”

“စိတ်ထဲမှာ ပေါ်လာတာ”

“အင်း... အဲဒါ ကဗျာ ဆိုတာ ဖြစ်ရမယ်”

“ကဗျာ...”

“ဥပမာတွေ ဘာတွေ ခိုင်းတာ ကဗျာပေါ့”

“ဥပမာတွေ ဘာတွေ”

“အင်း... နိုင် ဥပမာ ပြောပြမယ်”

“ဘာ ဥပမာလဲ”

“တစ်ပင်လုံး ပန်းတွေ ပွင့်နေတာ၊ ဘာမှ မရောဘူး၊ ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး
ပန်းရောင်ပန်းပွင့်လေးတွေ ပွင့်နေတာ”

“ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး ပန်းရောင်ပန်းပွင့်တယ်”

“အာ... နှင်းကလဲ၊ ဥပမာ ပြောတာ”

နှင်းမြစန္ဒာက သဘောမပေါက်ဟန်နှင့် မျက်မှောင်လေး တွန့်ပြီး
ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။

ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းကုတ်မိသည်။ ရင်တွင်း၌ ပေါ်လာသော အရာ
ကို အဓိပ္ပာယ်ပေါက်အောင် မည်သို့ ပြောရပါ။

“ဒီလိုလေ... သစ်ပင်မှာ အရွက် မရှိဘူး၊ သူ့တစ်ပင်လုံး အပွင့်ချည်းပဲ။
အဲဒါကို ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး ပန်းပွင့်နေတယ်လို့ ပြောရင် ရမလား၊ ဟိုဒင်းလေ...
အင်္ကျီကလဲ ပန်းရောင်အပွင့်လေးတွေ၊ ထဘီကလဲ ပန်းရောင်အပွင့်လေးတွေ၊
ဟိုနေ့က နှင်း ဝတ်ထားသလိုပေါ့၊ ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး တစ်ကိုယ်လုံး ပန်းရောင်”

မျက်ရည်လောကများ၏ ဟိုမှာဘက်

နှင်းမြစ်နွားက ရယ်သည်။ ရယ်စရာ မဟုတ်သည်ကို ရယ်သောကြောင့် ကျွန်တော်က မကြိုက်

“နှင်းက ဘာလို့ ရယ်တာလဲ”

“ရယ်စရာ ကောင်းတာကိုး”

“ကဗျာဆိုတာကို မရယ်ဘူး”

“ကဗျာ...”

“ခက်တော့တာပဲ ကဗျာတော့ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပေါ့။ ဥပမာ - လှတာ တူတာကို ပြောတာ”

နှင်းမြစ်နွား၏ မျက်မှောင်တွန့်လေး ပျောက်သွားသည်။ အပြုံးလှလှ လေးမူ ကျန်နေ၏။

“အဲဒီလို ဝတ်ထားတော့ နှင်းက လှသလား”

“လှတယ်၊ သိပ်ကို လှတယ်”

“အခု ဒီလို ဝတ်ထားတော့ကော”

သည်ညနေမှာတော့ နှင်းမြစ်နွားက အပြာနုရောင် အင်္ကျီနှင့် ထဘီကို ဝတ်ထားသည်။ ပိတ်သားက အပြာနုနု။ အပွင့်အခက်လေးတွေက နည်းနည်း လေးသာ ပိုရင့်သည့် အပြာနုနု။

“အခုလဲ လှတာပဲ”

“ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး”

“အင်း... ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး”

“အဲဒါ ဘာပန်းလဲ သိလား”

“ဘာပြောတာလဲ”

“ပန်းပြာပြာ၊ ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး ပွင့်တဲ့ ပန်းပြာပြာ”

“နိုင်း ဘယ်သိမလဲ”

“နှင်း ပြမယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“လမ်းကျတော့ ပြမယ်လေ... ပြန်ကြစို့”

“ပြန်မယ်... အစောကြီး ရှိသေးတာ”

“တစ်ပတ်ကြီး ပြန်ရမှာ ကိုယ်တော်၊ နေဝင်သွားလို့ ပန်းတွေ မမြင်ရဘဲ

ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“တစ်ပတ်ကြီး၊ အဲဒါက ဘာပြောတာလဲ”

“မြို့ထဲလမ်းတွေက ပတ်ပြန်မယ်လို့ ပြောတာ”

“မီးတားလမ်းက မပြန်တော့ဘူးလား”

“ညနေစောင်းသွားပြီ၊ ပြီးတော့ မြို့ထဲက လမ်းတွေကလဲ လှပါတယ်၊ နိုင်လဲ လမ်းတွေ သိသွားအောင်”

ကျွန်တော်က အနောက်ဘက်သို့ ကြည့်သည်။

ပန်းတွေပွင့်နေသော မြို့အပြင်ကြီးကို ဖြတ်လျက် မြို့အနောက်ဘက်မှ တောင်တန်းနိမ့်နိမ့်ကို တွေ့ရသည်။

နေလုံးကို မတွေ့ရတော့။ သို့ရာတွင် တောင်တန်းနိမ့်အထက် ကောင်းကင် မှာက ပန်းရောင်၊ လိမ္မော်ရောင်၊ ရွှေရောင်တွေ တောက်နေသေးသည်။

ကျွန်တော်က နှင်းမြစ်နွားကို ကြည့်သည်။

ဟိုး... ကောင်းကင်ဆီမှ လာသော ရွှေရောင်၊ လိမ္မော်ရောင်တွေ လာဟပ် နေ၍လော့ မသိ၊ နှင်းမြစ်နွား၏ မျက်နှာလေးသာမက တစ်ကိုယ်လုံးက လှနေ သည်။

ကျွန်တော်က သဘောကျပြီး ရယ်သည်။

“နိုင် ဘာရယ်တာလဲ”

“မြို့ထဲက လမ်းတွေမှာလဲ ပန်းတွေ ရှိတယ်ပေါ့”

“ရှိတယ်”

“မရှိလဲ ကိစ္စ မရှိပါဘူး”

“ဘာပြုလို့”

“နိုင် နားမှာ ပန်းရှိတယ်”

“ပန်း ရှိတယ်... နိုင်နားမှာ”

“ဟုတ်တယ်၊ လမ်းလျှောက်တတ်တဲ့ ပန်းပွင့်ကောင်မလေး”

နှင်းမြစ်နွားက ပြုံးရင်းက ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းထိုးသည်။

“နိုင်က နှင်းကိုပဲ မြှောက်ပြောနေတယ်”

“မြှောက်တာ မဟုတ်ဘူး”

“နို့... ဘာလဲ”

“ဥပမာ ပြောတာ”

“လာပြန်ပြီ ဒီဥပမာ”

ကျောက်တစ်လုံး ရှိရာမှနေ တောင်ဆင်ခြေလျှောလမ်းမှာ ကျွန်တော်တို့ အောက်ဆင်းကြသည်။

အစကတော့ လမ်းပြုပြီး နှင်းမြစန္ဒာက ရှေ့ဆောင် ဆင်းသည်။ တစ်နေရာတွင် နှင်းမြစန္ဒာ ခြေချော်လဲမည် ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်က သူ့လက်လေးကို ဆွဲပြီး ထိန်းလိုက်ရ၏။

“နှင်း ဖိနပ်လေးက ခုံနည်းနည်း မြင့်နေတာကိုး၊ ခြေချော်မှာပေါ့”

“အစက တောင်ပေါ် လျှောက်မယ်မှ စိတ်မကူးဘဲဟာကိုး နိုင်က မီးတားလမ်းမှာ လျှောက်ချင်တယ် ဆိုလို့ ဟင်း”

လမ်းက မဆိုးပါ။ သို့ရာတွင် သဘာဝ တောင်ဆင်းလမ်းလေး ဖြစ်သောကြောင့် သတိထား ဆင်းရသော နေရာလေးတွေ ရှိသည်။ ထိုနေရာလေးတွေ ရောက်လျှင် ကျွန်တော်က အရင်ဆင်းပြီး နှင်းမြစန္ဒာကို လက်ကမ်းပေးသည်။ ကျွန်တော် ကမ်းပေးသော လက်ကို ဆုပ်ကိုင်အားပြုပြီး နှင်းမြစန္ဒာက ဆင်း၏။

တောင်အောက်ရောက်၍ မကြာခင် နှင်းမြစန္ဒာက ပတ်ဝန်းကျင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ပြော၏။

“အဲဒါ ကျားကွင်း”

“ကျားကွင်း... ကျား ရှိလို့လား”

“ကြံကြံဖန်ဖန် ဘယ်ရှိနိုင်ပါ့မလဲ၊ ဟိုတုန်းကတော့ ရှိမလား မသိဘူး၊ ခုက အိမ်တွေက အများကြီး၊ ဟောဟိုမှာ အဲဒါက အမှတ် (၂) ဧည့်ရိပ်သာ”

မြေမြင့်လေးကို အနည်းငယ် တက်ကြပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ကတ္တရာလမ်းပေါ် ရောက်လာကြသည်။

“ဧည့်ရိပ်သာ ဆိုတာ ဘာပြောတာလဲ”

“အစိုးရ အရာရှိတွေ တည်းတာလေ၊ ဟိုနားက အိမ်တော်ကြီးကို တွေ့တယ် မဟုတ်လား”

“အိမ်တော်ဝင်းလို့ နှင်း ပြောတဲ့ ထဲက ဗိုလ်လို့ အိမ်ကြီးဟာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ လွတ်လပ်ရေး မရခင်တုန်းက အဲဒီမှာ ရှမ်းပြည်နယ်ကို အုပ်ချုပ်တဲ့ ကော်မရှင်နာမင်းကြီး နေတယ်တဲ့။ လူတွေက ဒါကြောင့် အိမ်တော်လို့ နှုတ်ကျိုးနေပြီး ခေါ်နေကြတယ်။ အခုလဲ သူလဲ ဧည့်ဂေဟာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံခြားက လာတဲ့ ဧည့်သည်တော်ကြီးတွေ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုမှ ထားတာ၊ တရုတ်သမ္မတကြီး လူလျှောချီ လာတုန်းက အဲဒီမှာ တည်းသွားတာ”

“ဟာ... ဒါဖြင့် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်”

“သိပ်ကောင်း၊ ပန်းခြံတွေကလဲ သိပ်လှ”

ကျွန်တော်တို့သည် အမှတ် (၂) ဧည့်ဂေဟာရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်လာကြသည်။

အမှတ် (၂) ဧည့်ဂေဟာကတော့ တစ်ထပ်တိုက် ဝါဝါရှည်ရှည် တစ်ခုဖြစ်သည်။

ခြံဝင်းအစပ် တစ်လျှောက်မှ မမြင့်မနိမ့် ပင်လတ်များကို ညွှန်ပြပြီး နှင်းမြစန္ဒာက ပြောသည်။

“အဲဒါ ချယ်ရီပင်တွေ”

“ချယ်ရီပင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ချယ်ရီပင်တွေ ရှားသွားပြီ၊ ခုတ်ကြ ချိုးကြ၊ နှိပ်စက်ကြတာကိုး။ ဒီနားမှာ ရှိတယ်၊ ကောလိပ် အဆောက်အအုံနားမှာ ရှိတယ်၊ များများစားစား လှလှပပ တန်းစီ ရှိနေတာကို ပြောတာ၊ တစ်ပင်ချင်း နှစ်ပင်ချင်းကတော့ ဟိုနားဒီနား ရှိနေသေးတာပဲ”

ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ခြံတွေအတွင်း၌ ပင်မြင့်မြင့်တွေကလည်း ရှိသည်။ ထိုပင်များထက်၌မူ ပန်းရောင်ပွင့်တွေ ပွင့်နေကြသည်။ ပင့်ခံကက်ဆီယာ ခေါ် ပန်းရောင် ငှပ်များ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိနေပြီ။

လမ်းထိပ်ရောက်သောအခါ နှင်းမြစန္ဒာက အထက်တန်းကျောင်းကြီး တစ်ခုကို ပြသည်။

“အဲဒါ အမှတ် (၂) အထက်တန်းကျောင်း၊ နိုင် တက်ရင် ဒီကျောင်း တက်ရမှာ”

“နိုင် တက်ရင်... နှင်းကတော့ ဒီကျောင်း မတက်ဘူးလား”

“နှင်းတို့ ကျောင်းက ဟိုကျောင်း၊ နှင်းတို့ ဝင့်ဝါတို့ တက်တာ”

“ဝင့်ဝါ”

“ဟုတ်တယ်၊ နှင်းရဲ့ သူငယ်ချင်း”

ကျွန်တော် တက်ရမည် ဆိုသော အထက်တန်းကျောင်းကြီးက နှစ်ထပ် သစ်သားကျောင်းကြီး ဖြစ်လေသည်။ နှင်းမြစန္ဒာ ညွှန်ပြနေသော သူတို့ တက်သည် ဆိုသော ကျောင်း၏ အဆောက်အအုံကိုကား ကျွန်တော် မမြင်ရ။ မြင်ရသည်ကမူ ခေါင်မိုးချွန်ချွန်နှင့် ခရစ်ယာန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီး တစ်ခု။

“အဲဒါက ဟိုဒင်း... ချတ်ချကြီး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အစက စိန်အင်န်ကျောင်းလို့ ခေါ်တယ်၊ အခုတော့ အမှတ် (၃) အထက်တန်းကျောင်းလို့ ခေါ်တယ်”

“နိုင်က နှင်းနဲ့ တစ်ကျောင်းတည်း တက်မှာ”

နှင်းမြစန္ဒာက ရယ်၏။

“အဲဒါဆို နိုင် ထဘီလေး ဝတ်မှ”

“ဘာပြောတယ်”

“နှင်းတို့ကျောင်းက မိန်းကလေးကျောင်း၊ ယောက်ျားလေး ဆိုရင် ငါးတန်းအထိပဲ ထားတာ၊ ငါးတန်းပြီးရင် တခြားကျောင်းကို ပြောင်းရတယ်”

နှင်းမြစန္ဒာနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် အမှတ် (၁) အထက်တန်းကျောင်း ကြီး၏ အရှေ့ဘက်ရှိ လမ်းမှနေ၍ တောင်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဒီလမ်းက ဇောတိကလမ်းလို့ ခေါ်တယ်၊ တည့်တည့် ဆက်လျှောက် သွားရင် နှင်းတို့နေတဲ့ နေရာ ရောက်သွားမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ နှင်းတို့ ရှုမျှော်ခင်းလမ်း က ပြန်ကြမယ်”

ကျွန်တော်တို့က ဆုံလာသော လမ်းမကြီးတစ်ခုအတိုင်း အနောက်ဘက် သို့ ချိုးသည်။ ထို့နောက် ပထမဆုံး ဦးတိုက် လာတွေ့သည့် လမ်းတစ်ခုအတိုင်း တောင်ဘက်သို့ ဆက်လျှောက်ကြသည်။

“အဲဒါ ရှုမျှော်ခင်းလမ်း”

နာမည်နှင့် လိုက်အောင်ပင် လမ်းတစ်လျှောက်က ရှုခင်းတွေ လှပသည်။

ခြံဝင်းတွေအတွင်းက အပင်မြင့်မြင့်တွေတွင် ပန်းရောင် ကက်ဆီယာ တွေ ထိန်နေကြသည်။ အနီးကပ် မြင်ရသောအခါမှ ခြားနားမှုလေးတွေကို ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။

အချို့ ကက်ဆီယာတွေက ပန်းရောင်ရဲရဲဖြစ်သည်။ အချို့ကတော့ အဖြူ ဘက် များပြီး ဖျော့သည်။ အချို့ကတော့ ပန်းရောင်လွန်ပြီး နီချင်သည်။ အချို့က အကိုင်းမှနေ အညှာရှည်ရှည်ထွက်ပြီး ပွင့်ကြသည်။ အချို့ကတော့ အကိုင်းတွင် ကပ်ပြီး ပြတ်သိပ်ပွင့်နေကြသည်။

“နှင်း”

“အင်”

“ဟိုပန်းကကော”

“ဘယ်ပန်းလဲ”

“နှင်းနဲ့ တူတဲ့ ပန်း”

“နှင်းနဲ့ တူတဲ့ပန်း”

“ကြည့်... လုပ်ပြီ၊ နှင်းပဲ ပြောတာပဲ၊ လမ်းကျရင် ပြမယ်ဆို၊ ခြေဆုံး
ခေါင်းဆုံး ပွင့်တဲ့ ပန်းပြာပြာလေ”

“နိုင်က မမေ့ဘူးပေါ့”

“ဘာလို့ မေ့ရမှာလဲ”

“ဒါဖြင့် ကြည့်... ဟော ဟိုမှာ”

နှင်းမြစန္ဒာက ခြံတစ်ခု၏ ထောင့်မှ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ညွှန်ပြသည်။

“အို”

ကျွန်တော်က အာမေဇိုတ်သံ ပြုမိသည်။

အမှန်က နှင်းမြစန္ဒာ ညွှန်မပြဘဲ သူ့ကို ကျွန်တော် မြင်သင့်သည်။ ပင့်ခံ
ကက်ဆီယာတွေက လွမ်းလွမ်းမိုးမိုး ဆွဲဆောင်နေသောကြောင့် ကျွန်တော် မျက်စိ
လျှမ်းခဲ့မိသည်နှင့် တူ၏။

ဪ... သူ့အရောင်က လှပင် လှငြားသော်လည်း မပလွား။ မတောက်
ကြွား။

အပြာမှ အပြာနုနုလေး။ အေးကြည် ရှင်းသန့်သည့် အပြာနုနုလေး။
ပွင့်နေသည်ကလည်း ပင်လုံးကျွတ်။ အပွင့်လေးတွေကို ကြည့်ရသည်ကလည်း
နုနုနယ်နယ်။ ပိုးသားပိတ်ကား ပန်းချီမှ ပိုးပွင့် ပိုးလွှာလေးတွေနှင့် တူလှစွာ၏။

သတိမူမိပြန်တော့လည်း ပိုးသားပြာနှင့်တူသောသည်ပန်းချီပင်များကို
ဟိုမှာ တစ်အုပ်၊ သည်မှာ တစ်အုပ် တွေ့ရသည်။

ပင့်ခံကက်ဆီယာပင်တွေနှင့် ယှဉ်တော့ သူတို့အပင်လေးတွေက နိမ့်
သောကြောင့် ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား မရှိသော သူတို့ကို ကျွန်တော် သတိ မပြုမိခြင်း
ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“လှလိုက်တာ နှင်းရယ်၊ ဘာပန်းတွေလဲ”

“ဂျက်ကရင်းဒါး”

“ဘယ်လို...”

“ဂျက်ကရင်းဒါ၊ နှင်းဆီတို့ကတော့ ဒီလိုပဲ ခေါ်ကြတာပဲ။ နွေဆိုရင် ပင့်ခဲကက်ဆီယာတွေ ပွင့်တယ်၊ ဂျက်ကရင်းဒါတွေ ပွင့်တယ်၊ ဒီလိုပဲ ပြောကြ တယ်။ ခုတော့ လူတွေက စိန်ပန်းပြာလို့ ခေါ်ကြတယ်”

“စိန်ပန်းပြာ”

“နားလည်တဲ့ လူတွေကတော့ ပြောတာပဲ၊ စိန်ပန်းနဲ့ စိန်ပန်းပြာဟာ ဘယ်လိုမှ မျိုးမတူဘူးတဲ့၊ အရွက်ချင်း ဆင်တာလေးပဲ ရှိတယ်တဲ့၊ ကျန်တာ အားလုံး ကွဲပြားတယ် တဲ့”

ကျွန်တော့်မျက်လုံးများက ပင်ခြေရှိ မြေဆီ ရောက်သွားသည်။

မြေပြင်မှာလည်း ပွင့်လွှာပြာပြာလေးတွေ ဖုံးနေသည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦး နှင်းရယ်၊ အပင်ပေါ်မှာသာ လှတာ မဟုတ်ဘူး၊ မြေကြီး ပါ လှအောင် သူတို့ လွှမ်းထားတယ်၊ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ သနားစရာ ကောင်းလိုက်တာ”

“သနားစရာ ကောင်းတယ်”

“ဟင့်အင်း... နေဦး၊ စကားတစ်လုံး သတိရပြီ၊ သနားချစ်တဲ့ စိန်ပန်းပြာ လေးတွေကို နိုင်က သနားချစ်နဲ့ ချစ်လိုက်တာ”

“အို... ဘာပြုလို့”

“နှင်းကလဲ နိုင် ပြောရင် ဘာပြုလို့... ဘာပြုလို့နဲ့ ဘာလို့ မေးနေရတာလဲ”

“နိုင်က စကားအဆန်းတွေ ပြောတာကိုး”

နိုင် ပြောတာ ဘာဆန်းလို့လဲ၊ စိန်ပန်းပြာလေးတွေက လှတယ်၊ ဒီတော့ ချစ်စရာ ကောင်းတယ်၊ မြေပေါ် ကြွေကျနေကြတာက သနားဖို့ ကောင်း တယ်။ မြေပေါ် ရောက်တော့လဲ အလှမပျက်ဘူးလေ၊ ဟိုဒင်း... ငိုတာတို့ မဲ့တာ တို့လို အရပ်ဆိုး မသွားဘူး၊ လှရက်ပဲ။ မြေပြင်ကိုတောင် လှအောင် ဆက်လုပ် နေသေးတယ်၊ အဲဒီတော့ ချစ်စရာ သနားစရာပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား”

နှင်းမြစန္ဒာက အသံလေးထွက်အောင် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရယ်နေတော့ သည်။

သူ ရယ်သည်ကို မှန်တေတေနှင့် ကြည့်နေသော ကျွန်တော့်ကို သတိပြု မိသော အခါကျမှ အရယ်ရပ်သည်။

“နိုင် စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ နှင်း ရယ်တာက နိုင်စကားက ရယ်စရာကောင်း လို့ မဟုတ်ဘူး၊ သဘောကျလို့၊ နိုင် ပြောတာကို သဘောကျလို့”

“တကယ်...”

“တကယ်ပြောတာ၊ နိုင် ပြောတာက ဝတ္ထုထဲက ပြောသလိုပဲ”

“ဟွန်း... လာပြန်ပြီ”

“အဲဒီလိုပြောရင် မကြိုက်ဘူးလား”

နှင်းမြစန္ဒာက မျက်လုံးလဲ့လဲ့လေးများနှင့် ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး မေးနေသည်။

စိန်ပန်းပြာလေးလို လှနေသော သူ့အသွင်လေးကြောင့် ကျွန်တော့် ရင်တွင်းမှ ဒေါသယောင်ယောင် ဘာယောင်ယောင်တွေ ပျောက်ပြေးသည်။

“နှင်းက သဘောကျလို့ ပြောတာ ဆိုတော့ နိုင်က ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ဆိုးမလဲ”

“စိတ်မဆိုးနဲ့၊ နှင်းက တကယ် သဘောကျတာ၊ နိုင်နဲ့ လမ်းလျှောက်ရတာလဲ ပျော်တယ်”

“အဲဒီလိုဆိုရင် ညနေတိုင်း လမ်းလျှောက်မယ်လေ”

“တကယ်နော်”

“တကယ်”

ကျွန်တော်တို့ ဆက်လျှောက်ကြပြန်သည်။

လမ်းဘေး၌ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို တွေ့ပြန်ရာ နှင်းမြစန္ဒာက ပင်ခြေသို့ ပြေးဝင်သွားပြီး သစ်သီးလေးတွေ ကောက်ယူ၍ ကျွန်တော့်ဆီ ပစ်ပေး၏။

ကျွန်တော်က သစ်သီးလုံးလေးတွေကိုလည်း ကြည့်သည်။ သစ်ပင်ကိုလည်း ကြည့်သည်။ စောစောက ချယ်ရီပင်နှင့် တူသယောင်ယောင်။

ကျွန်တော်လည်း သစ်ပင်ခြေရင်းသို့ ဝင်လိုက်၏။

သစ်ပင်ခြေရင်းတွင် အသီးစိမ်းစိမ်း ဝါဝါညိုညိုနီနီလေးတွေ တစ်ပုံကြီးရှိသည်။

နှင်းမြစန္ဒာက သစ်သီးလေး သုံးလုံး ရွေးကောက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပေး၏။

“လာ... သွားကြမယ်”

လမ်းပေါ် ပြန်ရောက်မှ ကျွန်တော်က မေးသည်။

“အဲဒါ ချယ်ရီသီးလား”

“ဟော... မှားပြန်ပြီ”

“အပင်က ချယ်ရီနဲ့ တူတယ်လေ”

“အင်း... တူသလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မတူဘူး၊ ဟော ဟိုမှာ ချယ်ရီပင် ယှဉ်ကြည့်”
မနီးမဝေးမှာက ချယ်ရီပင် တစ်ပင် ရှိသည်။

ယှဉ်ကြည့်ပါက အပင်နှစ်ပင်က မတူကြ။ ချယ်ရီပင်၏ အခေါက်မှာ ရော
သည်အပင်၏ အခေါက်မှာ ရော အကွက်လေးတွေ ပါသည်။ ချယ်ရီခေါက်က ပိုမို
တောက်ပပြီး အကွက်လေးတွေက ပိုလှသည်ဟု ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ထင်သည်။
ချယ်ရီရွက်တွေက ပုံကျဲပြီး အကိုင်းတွေက ပိုနွဲ့နောင်းသည်။ သည်အပင်က
အရွက်တွေက ပိုစိမ်း ပိုစိပ်ပြီး ပိုအုပ်ကောင်းသည်။ ပင်လုံးရော အကိုင်းတွေပါ
ပိုတုတ်ခိုင်သည်။

“အဲဒါ ဘာပင်လဲ”

“ပင်စိမ်းပင်”

“ဟာ... အောက်က ပင်စိမ်းပင်က သေးသေးလေး၊ တစ်တောင်လောက်
လေး၊ ပျော့ပျော့လေး၊ ဟင်းထဲ ထည့်ခတ်ရင် ရတယ်၊ အသုပ်ထဲ ထည့်သုပ် ရတယ်”

“အဲဒါက ပင်စိမ်းတစ်မျိုး ဖြစ်မှာပေါ့”

ကျွန်တော်က လက်တွင်းမှ အသီးလေးတွေကို ကြည့်သည်။

“ဒါက ပင်စိမ်းသီး ဟုတ်လား”

“မန်းသီး”

“အန်”

“ပင်စိမ်းသီးတော့ ပင်စိမ်းသီးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်ရောက်ရင် မှည့်ပြီး
ဖောင်းပြီး ညှိနေတာ။ အသီးတိုင်း မန်းသီး မဟုတ်ဘူး၊ နှင်းက မန်းသီး ရွေးကောက်
ပေးတာ၊ လူများတွေက ကောက်သွားပြီနဲ့ တူတယ်၊ သုံးလုံးပဲ ရှိတယ်”

“အဲဒါ ဘာလုပ်ရလဲ”

“စားရတယ်”

“တကယ်”

နှင်းမြစန္ဒာက ကျွန်တော့်လက်တွင်းမှ ပင်စိမ်းသီးလေး တစ်လုံးကို
ယူ၍ သူ့သွားဖြူဖြူလေးတွေနှင့် ကိုက်စားပြ၏

ကျွန်တော်လည်း လိုက်ကိုက်စားသည်။

အသီးလုံးလေးတွေက လှသာ လှသည်။ အလွန် အသားကျစ်၍ မာသည်။
အရသာက ချဉ်ချဉ်ဖန်ဖန် ချိုတိုတို။

“ကြိုက်လား နိုင်”

“အင်း... တစ်မျိုးပဲ”

“နောက်တော့ ကြိုက်သွားမှာ၊ နိုင်ကို တောင်ကြီးသား အစစ်ဖြစ်အောင် လုပ်တာ”

“ဘာပြောတယ်”

“ပင်စိမ်းသီးက တောင်ကြီးမှာ နှင်းတို့တွေရဲ့ သူငယ်ချင်းပဲ။ ကလေးလေးဘဝကတည်းက ပင်စိမ်းသီးတွေ သီးရင် သိပ်ပျော်တာ၊ အသီးစိမ်းလေးတွေက ပစ်ပေါက် ဆော့ကစားလို့ ရတယ်။ ဒီအချိန်ကျရင်တော့ မန်းသီး လှရှာစားကြတာ၊ စားနေကျဆိုရင် ကြိုက်တယ်”

ကျွန်တော်သည် ဆီးဖြူသီး စားဖူးသည်။ ဆီးဖြူသီးက စားစဉ် ချဉ်ဖန်ခါးသည်။ သို့ရာတွင် စားရင်းက မရပ်ချင်အောင် ကောင်းလာတတ်သည်။

ပင်စိမ်းသီးကလည်း ထိုအတူ။ စားစဉ် တစ်မျိုးလေး။ အချိုအရသာလေးပါသည်ကမူ ထူးကဲ၏။ အသားက အတန်မာသဖြင့် ဝါးရသည်က သွားယားချင်သည်။ သို့သော် ဝါးရင်း အရသာ ရှိလာသည်။ သွားယားလာသည်ကပင် ခံစား၍ ကောင်းလာ၏။

အတန်ကြာ လျှောက်လာမိကြပြီးသောအခါ ကျွန်တော်က ဝန်ခံ၏။

“နှင်းရေ...”

“ဘာလဲ နိုင်”

“နိုင် တောင်ကြီးသား ဖြစ်သွားပြီ ထင်တယ်”

“ဘာလို့”

“ပင်စိမ်းသီး ကြိုက်သွားပြီ”

နှင်းမြစ်နွားကလည်း ပင်စိမ်းသီး ဝါးရင်းက ရယ်လျက် ဆို၏။

“နိုင် ငါးဥသီး စားရရင် ပိုသဘောကျသွားမှာ”

“ငါးဥသီး....”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘွတ်ရှ်ဘယ်ရီလို့ ခေါ်တယ်။ ငါးဥလေးတွေ ပြုစုသီးနေတာနဲ့ တူလို့ ငါးဥသီးလို့ ခေါ်ကြတာ။ သူတို့ကတော့ ချိုတယ်။ တကယ့်ကို ချိုတယ်၊ လူကြီးတွေပါ စားတာ”

“ငါးဥသီးတွေက ဘယ်မှာလဲ”

“ချုံပင်လေးတွေ၊ ဟိုဘက်လွမ်းစေတီ တောင်ကုန်းဘက်မှာလဲ ရှိတယ်၊
ဂေါက်ကွင်းဘက်မှာလဲ ရှိတယ်။ ခုချိန်က ကောင်းကောင်း မမှည့်သေးဘူး၊ ဧပြီ
လလောက် ဆိုရင် ရွမ်းပြီး မှည့်နေပြီ၊ အတော်ပဲ။ အဲဒီကျတော့ ဝင့်ဝါ တို့ကိုပါ
ခေါ်ပြီး သွားကြည့်ပါ”

“ဝင့်ဝါတို့.. ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဝင့်ဝါရယ်၊ သူ့မောင်ဝမ်းကွဲ ဝင်းကြည်ရယ်”

“နှင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ အစက နှင်းတို့သုံးယောက် ဒီလိုပဲ လျှောက်သွား လျှောက်
ဆော့ကြတာပဲ၊ ဟိုး တောင်ချွန်းကြီးပေါ်အထိ သွားကြတာပဲ”

“အခုတော့ကော...”

“အခုတော့လား... လူကြီးတွေက နှင်းတို့ကို ကြီးလာပြီတဲ့လေ။ အဖော်
မကောင်းဘဲနဲ့ လျှောက်သွားတာ မကြိုက်ဘူး။ ဝင်းကြည်ကလဲ သူတစ်ယောက်
တည်း မိန်းကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ လျှောက်မသွားချင်ဘူး တဲ့၊ ဈေးကိုင်တယ်။
အခု နိုင် ရှိပြီ ဆိုတော့ အဖော်ရပြီပဲ၊ ဝင်းကြည်က သဘောကောင်းတယ်၊ နိုင်
ခင်သွားမှာပဲ”

“ဝင့်ဝါကကော”

“ဝင့်ဝါက....”

နှင်းမြစန္ဒာက စကားမဆက်။ စဉ်းစားဟန် ငြိမ်နေသည်။

“ဝင့်ဝါက သဘောမကောင်းဘူးလား”

“ဝင့်ဝါက နည်းနည်းလေး မာနကြီးတယ်။ ကြီးမှာပေါ့၊ သူ့အဖေက
ပင်စင်စား အရေးပိုင်၊ ပြီးတော့ ဝင့်ဝါက သိပ်လှတယ်”

နှင်းမြစန္ဒာက ချက်ချင်းမဖြေ။ ချိုချိုချဉ်ချဉ် အပြုံးလေးနှင့် ကျွန်တော့်
ကို ကြည့်နေပြန်၏။

“နှင်းက လှလို့လား”

“လှပါတယ်လို့ နိုင် ဘယ်နှခါ ပြောရမလဲ”

“အင်း... ပင့်ခံကက်ဆီယာလို့ပေါ့”

“ဘာရယ်....”

“ချယ်ရီကို မမြင်ဖူးခင်တော့ ပင့်ခံကက်ဆီယာကို သိပ်လှတယ် ထင်မှာ

ပေါ့။ ချယ်ရီကို မြင်ဖူးသွားတော့ ပင့်ခံ ကက်ဆီယာက လှပါဦးမလား။ ဪ... ဝင့်ဝါ ငယ်နာမည်ကလဲ ချယ်ရီ တဲ့”

ကျွန်တော်က မျက်နှာကို တည်လိုက်ပြီး ပြော၏။

“နှင်းက ပင့်ခံ ကက်ဆီယာ မဟုတ်ပါဘူး”

“နို့... ဘာလဲ”

“စိန်ပန်းပြာ”

နှင်းမြစန္ဒာက ကျွန်တော့်ကို စူးစူးလေး စိုက်ကြည့်နေ၏။

“နိုင် ချယ်ရီကို မမြင်ဖူးသေးပါဘူး၊ မြင်ဖို့လဲ မလိုပါဘူး။ စိန်ပန်းပြာ တော့ မြင်ဖူးပြီးပြီ၊ သိပ်လှတယ်။ ချယ်ရီ လှချင်လဲ သူ့ဘာသာသူ လှပေါ့။ ဘာဖြစ် သလဲ၊ စိန်ပန်းပြာကလဲ သူ့ဘာသာသူ လှတာပဲ။ အဲဒီလိုပဲ... ဝင့်ဝါ ဆိုတာက ဘယ်လောက်လှလှ မိုးပေါ်က ကျလာတဲ့ နတ်သမီးလေးလို လှလှ၊ နိုင်တို့က ဂရု မစိုက်ပေါင်။ နိုင်က နှင်းကိုပဲ ချစ်တယ်၊ နှင်းက နိုင် သူငယ်ချင်း ပထမဆုံး သူငယ်ချင်း”

ကျွန်တော် ပြောနေသည်ကို နှင်းမြစန္ဒာက ချိုသလို ချဉ်သလို အပြုံးလေး နှင့် ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် စကားဆုံးသောအခါ သူ့မျက်တောင်ကော့ လေးများကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် တစ်ချက် နှစ်ချက် လုပ်ပြီးနောက် မေး၏။

“နှင်းကို နိုင်က တကယ် ချစ်သလား”

“ချစ်ပေါ့၊ သိပ်ချစ်၊ ပြီးတော့ နှင်းက နိုင် ကျေးဇူးရှင်”

“ဘာရယ်....”

“ကျေးဇူးရှင်၊ ဟိုနေ့ကလေး နှင်းနဲ့သာ နိုင် စမတွေ့ရင် နိုင် ဘာဖြစ် သွားမလဲ မသိဘူး၊ နိုင်က လာလမ်းကို ပြန်ရမှာ၊ ပြန်တော့လဲလေ ပြန်စရာ အိမ် မရှိဘူး”

နှင်းမြစန္ဒာ၏ လက်လေးနှစ်ဖက်က ကျွန်တော့်လက်များကို ချုပ်ချယ် ဟန်နှင့် ချုပ်ကိုင်လာသည်။

“တော်တော့ နိုင်၊ အဲဒီညနေက အကြောင်း ပြန်မပြောနဲ့”

“ဘာပြုလို့”

“နှင်း... နှင်း... ငိုချင်တယ်”

နှင်းမြစန္ဒာ၏ မျက်လုံးလေးများတွင် မျက်ရည်တို့ တကယ် ဝဲနေ၏။

“ဘာပြုလို့ နှင်းက ငိုချင်တာလဲ”

“နိင့်ကို သနားလို့”

“သနားလို့....”

“ဟွန်း၊ စိတ်မဆိုးရဘူး၊ သနားတာ ဘယ်နှယ် တတ်နိုင်မလဲ”

ကျွန်တော် ခေတ္တ စဉ်းစားသည်။ ကျွန်တော့်ကို သနားသည် ဆိုလျှင် ကျွန်တော် မကြိုက်ပါ။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော် ပြုံးရ၏။

“လူများက နိင့်ကို သနားတယ် ဆိုရင် နိင့် စိတ်ဆိုးမှာပဲ၊ နိင့်က... နိင့်က....”

“လေတိုက်ရာ လွင့်တဲ့ သစ်ရွက် မဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် ရယ်ရ၏။

“ဇာတ်လိုက်...”

“ဘာပြောတယ်”

“ဇာတ်လိုက်... ဇာတ်လိုက်လို့၊ စကားပြောတဲ့ ဇာတ်လိုက်”

“ပြောပြန်ပြီ ဒီစကား”

“ပြောမှာပဲ၊ နှင်း ကြိုက်လို့ ပြောတာ၊ အဲဒီတုန်းက နိင့် ပြောတာလေ၊ နှင်း သိပ်သဘောကျသွားတာပဲ။ နိင့်ကို နှင်း မျက်နှာသစ်ခိုင်းတာ မှတ်မိလား”

“ဘာလို့ မမှတ်မိမှာလဲ”

“အစကတော့လေ... ဘိုးဘိုးကြီးတို့အိမ် သွားရင် နိင့် သပ်ရပ်သွား အောင်လို့။ အဲဒီတုန်းက နိင့် မျက်နှာက ပေရေနေတယ် မဟုတ်လား။ နိင့် ခြေ ဆေးတော့လဲ နှင်း သေသေချာချာ ကြည့်နေတာ၊ ခြေဆေးလိုက်တော့လေ... နိင့် ခြေသည်းလေးတွေက ပန်းရောင်ထနေတယ်၊ နှင်း သိသွားတာပေါ့”

“ဘာကိုလဲ”

“ကျောင်းသားလေး ဆိုတာ၊ စည်းကမ်းရှိတဲ့ ကျောင်းသားလေး ဆိုတာ။

ပြီးတော့လဲလေ....”

နှင်းမြစန္ဒာက စကားမဆက်ဘဲ မချိုမချည် လုပ်နေပြန်၏။

“ပြောလေ... ပြီးတော့လဲ ဘာဖြစ်သလဲ”

“နိင့်က ချောတယ်၊ နှင်း ဇာတ်လိုက်က ချောတယ်”

“ဘာ... နိင့်က ချောတယ်”

“ဝိမနေနဲ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချောတာ မသိဘူးလား”

“တို့က မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူး ယောက်ျားလေး၊ ချောဖို့ မလိုဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ချောတာက ချောတာပဲ”

“နှင်း မျက်စိထဲ ချောရင် ပြီးတာပဲ”

“နှင်းလဲ နိုင် မျက်စိထဲ လှရင် ပြီးတာပဲ”

ဤအကြိမ်တွင်မူ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးလုံး အားရပါးရ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရယ်ကြသည်။

ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စကားတပြောပြော လျှောက်လာကြသောကြောင့် လမ်းဆုံးသွားသည်ကို ဆုံးမှ ဆုံးမှန်း သိသည်။

လျှောက်လာခဲ့သော လမ်းက မည်မျှ ရှည်သည် မသိ။ ယခု လမ်းဆုံး ကာမှ ရှမ်းကောင်စီလမ်းမပေါ် ပြန်ရောက်နေမှန်း သတိပြုမိသည်။

ချိန်းသံကြိုး ကြီးကြီးလေးတွေ ကာထားသည့် တြိဂံလမ်းဆုံအကွက် လေးတွင် ကျွန်တော်တို့ ရပ်လိုက်ကြသည်။

မြေပြင်၊ သစ်ပင်၊ တောနှင့် တောင်တန်းတစ်ကြောပေါ်၌ နေရောင် မရှိတော့။ သို့ရာတွင် မမှောင်သေး။

ကျွန်တော်က တောင်ချွန်းကြီးကို မော့ကြည့်သည်။

သည် တောင်ချွန်းကြီးက ထူးဆန်းသည် ထင်၏။ တောင်ကြီးကို ရောက်စ ညနေကတည်းက ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းစားသည်။ ယခုလည်း ဖမ်းစားနေ၏။

မြို့ပေါ်တွင် နေရောင် မရှိတော့သော်လည်း တောင်ချွန်းကြီး ထိပ်ဖျား ကမူ ရွှေရောင်နေခြည်ကို ပြန်ဟပ် ထွန်းလင်းပြနေ၏။

မြင်းမိုရ်တောင်ကြီး၏ နံရံတစ်ဖက်သည် ရွှေရောင်လျှံနေသော ရွှေနံရံကြီး ဟု ကျွန်တော် ကြားဖူးသည်။

လူမရောက် မြင်းမိုရ်တောင်ဟု ဆိုသောကြောင့် မြင်းမိုရ်တောင်ကြီး၏ ရွှေနံရံဆီသို့မူ ကျွန်တော် ရောက်နိုင်မည် မထင်။ ဟောသည် ယခု စီးမိုးနေသော ရွှေနံရံကြီးဆီသို့ကား ကျွန်တော် ရောက်ရမည်။

“နှင်း”

“အင်”

“ဟောဒီ တောင်ချွန်းထိပ်ကို နိုင် အရောက်သွားမယ်”

“တစ်ယောက်တည်း”

“တစ်ယောက်တည်း ဘာလို့ မသွားနိုင်ရမလဲ”

“နိုင်က လမ်း သိလို့လား”

“လမ်း ဆိုတာ ရှာရင် တွေ့ရမှာပေါ့”

“နှင်းက လိုက်လမ်းပြဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့”

ကျွန်တော် စကားမှားသွားသည်ကို အမှတ်ပြုမိပြီး ကျွန်တော် နောင်တ ရသွား၏။

“နိုင် တစ်ယောက်တည်း သွားရင် ရတယ်လို့ နိုင်က ပြောတာပါ။ နိုင် တစ်ယောက်တည်း မသွားပါဘူး၊ နှင်းကိုပဲ ခေါ်သွားမှာပေါ့”

နှင်းမြစန္ဒာက ပြုံးတုံးတုံး မဲ့တဲ့တဲ့လေးနှင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေ၏။

“နှင်းက နိုင်ကို ဘာလို့ အဲဒီလို ကြည့်နေတာလဲ”

“နိုင်က နှင်းကို ခေါ်သွားမယ်၊ နှင်းက လမ်းပြ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့။

နိုင်က ခေါင်းဆောင်၊ နှင်းက နောက်လိုက် ဟုတ်လား”

“ဘာ... နှင်းကလဲ စကားအကျ ကောက်နေပြန်ပြီ။ နှင်းက လမ်းပြပေါ့၊ လမ်းပြရှိတော့ သွားရတာ ပိုလွယ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ နိုင်က ရှေ့ကပဲ သွားမှာပဲ”

“ဘာပြုလို့”

“အို... ဘယ်သိနိုင်မလဲ၊ အန္တရာယ်တွေ ဘာတွေ ရှိနိုင်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ နိုင်က ရှေ့က သွားမယ်”

“နိုင်က သူ့ရဲကောင်းကြီးပေါ့”

“အင်း... ဟုတ်တယ်”

မိုးချုပ်တော့မည် ဖြစ်သောကြောင့် နှင်းမြစန္ဒာနှင့် ကျွန်တော်တို့က အိမ်ပြန်လာကြသည်။

သတိပြုမိပြီ ဖြစ်သောကြောင့် လမ်းဘေးမှ စိန်ပန်းပြာပင်များကို ကျွန်တော် မြင်သည်။

အလင်းရောင် စပျောက်စ တောင်ကြီးမြို့၏ နွေညနေက ပြာရီဝေသည်။

စိန်ပန်းပြာတွေကလည်း နုနုပြာသည်။ အပင်ထက်မှာလည်း ပြာသည်။

မြေပြင်လည်း ပြာသည်။

ဪ... ကျွန်တော့် ဘေးမှာကလည်း စိန်ပန်းပြာလို နုနုလှလှ ကောင် မလေး တစ်ဦး။

ကျွန်တော်က ခဏခဏ အိပ်မက် မက်တတ်သည်။ ကျွန်တော် မက်
သော အိပ်မက်တွေကိုလည်း အသေးစိတ် ပြန်မှတ်မိတတ်သည်။

များသောအားဖြင့် ကျွန်တော် မက်သော အိပ်မက်တွေက လှပသည်။

တောတောင် ရေမြေတွေ။ ပန်းပင်တွေ၊ ပန်းခင်းတွေ၊ ပန်းဥယျာဉ်တွေ။

ပန်းကြွသော လမ်းတွေ။

သည်ညနေမှာတော့...

အိပ်မက်မမက်ဘဲ အိပ်မက်ထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေရသကဲ့သို့ ကျွန်တော်

ခံစားနေရ၏။

အခန်း (၉)

အဲသည် အချိန်ကတည်းက ကျွန်တော်သည် စာဖတ်တတ်သော ကောင်လေး တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီ။

ဖေဖေနှင့် မေမေသား ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် စာဖတ်တတ် သည်မှာ မဆန်းပါ။

ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ အိမ်က အဘက်ဘက်က ဆင်းရဲပါသည်။ မဆင်းရဲ သည်က စာအုပ်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာက စာအုပ်တွေ အများကြီး ရှိသည်။

ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က ကစားစရာ များများ မရှိ။ ဖေဖေနှင့် မေမေက ကျွန်တော့်အတွက် ကစားစရာ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ ဝယ်မပေးနိုင်ခဲ့ပါ။

ကန်တော့ပါရဲ့။ စောစောကမူ စာအုပ်များသည် ကျွန်တော့်အတွက် ကစားစရာများပါ။

ဟိုလှန် ကြည့်သည်။ သည်လှန် ကြည့်သည်။ ရောင်စုံပန်းချီများက ကျွန်တော့် စိတ်ကို ဖမ်းစားသည်။

စာဖတ်တတ်ခင်ကတည်းက ပန်းချီများကို ကြည့်ကာ ဘာအဖြစ် အပျက်တွေနည်းဟု စိတ်ဝင်စားသည်။ စာလုံးပေါင်း ဖတ်တတ်စတွင်ကား ရင် ပိုခုန်ရသည်။ အဓိပ္ပာယ် တစ်စွန်းတစ်စကို နားလည်ပြီကိုး။ နားမလည်သော